

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Ed_McBain-Tezky_prachy.PDB

PDB Name: Ed_McBain-Tezky_prachy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Těžký prachy

Ed McBain

MĚSTO V TĚTO KNÍŽCE,
LIDÉ A MÍSTA,
VŠECHNO JE FIKTIVNÍ.
JEN POSTUPY POLICIE
SE ZAKLÁDAJÍ
NA ZAVEDENÉ TECHNICE
PÁTRÁNÍ.
KAPITOLA 1

Protáhlým obloukem arkýřového okna bylo vidět řeku Harb s pozdně odpoledním provozem remorkérů a vlečných člunů plujících mezi oběma sousedními státy. Scéna za oknem byla jasná, měla v sobě čistý chlad října přecházejícího v listopad, a každý oranžový a zlatý list se křiklavě a bezostyšně odrážel od oblohy, která byla až příliš modrá, až příliš studená.

Místnost sama tonula v mracích kouře z doutníků a cigaret a postrádala ostře ohraničenou jasnost prostorů za oknem; ta mračna halila i lidi, kteří sem přišli sjednávat obchod. Dým se vznášel ve vzduchu jako dech zapuzených přízraků, jako ranní hřbitovní mlha lnul k přepychovým parketám a stoupal k odkrytým, ručně tesaným trámům ve stropě.

Místnost byla obrovská, ale teď právě zaneřáděná nejrůznějšími rekvizitami dlouhotrvajícího a ubíjejícího zasedání: popelníky přetékal nedopalky, dopité i poloprázdné sklenice se válely po pokoji jako trosky opilé armády na ústupu, stoly se prohýbaly pod prázdnými láhvemi a sami lidé byli unavení a vyčerpaní, jako kdyby se s dusivými obláčky kouře měli rozplynout ve vzduchu i oni.

Oba muži, obličejе stažené únavou, seděli naproti Douglasu Kingovi a neústupně vyštěkávali své argumenty s přesností stepařů z varieté. King je poslouchal mlčky.

"Chceme na tobě, Dougu, abys bral v úvahu zisk, nic víc," řekl George Benjamin.

"Žádáme, toho tak moc?" řekl Rudy Stone.

"Na boty myslí, ovšem. Na boty nezapomínej. Ale jen ve vztahu k čistému zisku."

"Grangerova obuv je kšeft, Dougu, kšeft. Zisk nebo ztráta. Dvě kolonky v účetní knize: plus nebo minus."

"A naší povinností je," řekl Benjamin, "aby Grangerova obuv vydělávala, s tím snad souhlasíš? Tak na to nezapomínej, myslí na čistý zisk a podívej se ještě jednou na tyhle boty."

Zdvihl se z lenošky. Byl to vyzábělý muž v brýlích s černými obroučkami, příliš velkými na jeho úzký obličej. Pohyboval se rychlostí dravého ptáka, při chůzi téměř klouzal k pojízdnému servírovacímu stolku se skleněnou deskou na mosazných nohách, který stál asi metr od pohovky. Deska byla plná dámských střevíců. Benjamin vzal jeden do ruky a téměř rychlým, klouzavým pohybem, jehož zvláštní půvab budil dojem, že Benjamin kráčí několik centimetrů nad povrchem přepychové podlahy, přistoupil ke Kingovi, který seděl a nesdílňe mlčel. Napřáhl k němu střevíc.

"Je tohle bota, o kterou se kupující rvou?"

"Abys nám špatně nerozuměl, Dougu," vložil se Stone spěšně do řeči. Stál vedle knihovny, která zabírala celou jednu stěnu haly, a připomínal nordického boha. Byl to svalnatý a plavovlasý pětáctýřicátník, pružný jako dospívající chlapec; i oblečený byl s jakýmsi uměleckým šarmem. Měl kostkovanou vestu a kouřově modré sako, na jeho věk až příliš mladistvé. "Je to dobrá bota, solidní bota, ale nám teď jde o čistý zisk."

"Plus nebo minus," opakoval Benjamin. "To nás zajímá. Mám pravdu, Franku?"

"Na sto procent," řekl Frank Blake. Potáhl z doutníku a vypustil ke stropu kroužek kouře.

"Tahle bota masy prostě nevzruší, Dougu," řekl Stone a poodstoupil od knihoven. "Nemá šmrnc."

"Nemá charakter," řekl Benjamin, "charakter jí chybí. Průměrná Američanka si tuhle botu nemůže dovolit, a i kdyby mohla, nekoupila by si ji. Průměrná Američanka, o tu nám jde. Hospodyňka, která se potí nad sporákem a utírá dětem nuditel na nosu. Průměrná Američanka, naše zákaznice, průměrná Američanka, ta nejpitomější zákaznice na tomhle všivém světě."

"My ji musíme vzrušit, Dougu, na tom to závisí."

"Musíme přimět ženský, aby šílely."

"Čím se dá ženská vzrušit, Dougu?"

"Ty jsi ženatý, co vzrušuje paní Kingovou?"

King si prohlížel Benjaminu, v obličejí se mu nepohnul ani sval. Pete Cameron, který stál asi dva metry za jeho zády a míchal si u baru drink, náhle vzhlédl a zachytil Kingův pohled. Potají se usmál, ale King mu úsměv nevrátil.

"Ženskou vzruší šaty," řekl Stone.

"Toalety, klobouky, rukavice, kabelky, střevičky!" řekl Benjamin a zvýšil hlas. "A my obchodujeme botama a nikdo neobchoduje jen tak pro špás."

"Kdo by to dělal!" řekl Stone. "Čistý zisk závisí na stimulaci, na vzrušení. Tyhle boty nevzruší ani kobylu v říji!"

V pokoji se rozhostilo ticho.

Pak Douglas King řekl: "Co vlastně prodáváme? Boty nebo afrodiziaka?"

Frank Blake vyskočil jako ušknutý, z šťavnatých jižanských úst kapal sytý jižanský přízvuk. Bylo mu šestapadesát a budil dojem člověka, kterého od dětství krmili sladkým sirupem. "Doug si dělá legraci," řekl. "Promiňte, ale nepřišel jsem až z Alabamy, abych poslouchal vtipy. Investoval jsem do Grangerových bot peníze a z toho, co mi George Benjamin řekl o tom, jak je firma vedená, tak chápu, že už je málem po ní."

"Frank má pravdu, Dougu," řekl Benjamin. "Tohle není žádná sranda. Jestli něco rychle nepodnikneme, je z Grangerovy obuvi příslovečná potápějící se kocábka."

"Bez příslovečného vesla," dodal Stone.

"Co ode mne chcete?" zeptal se King tiše.

"Konečně správná otázka," řekl Benjamin. "Pete, dej mi ještě skleničku, buď tak hodný!"

Cameron u baru přikývl a rychle začal mixovat drink. Počínal si úsporně, jako by i jeho pohyby byly okleštěné, aby odpovídaly požadavkům jeho postavy oblečené do bezvadně padnoucího obleku z šedého flanelu. Byl to vysoký a hezký pětaticátník. Připravoval nápoj a hnědýma očima těkal postupně po všech přítomných.

"Co od tebe chceme, Dougu?" řekl Benjamin. "Dobrá, tak poslouchej."

"Vysvětlí mi to pořádně," řekl Stone.

Cameron přinesl pití. "Ještě někdo?" zeptal se.

"Já už ne," řekl Blake a přikryl si sklenici.

"Mně přidej, Pete," řekl Stone a podal mu téměř prázdnou sklenku.

"Dobrá, Dougu," řekl Benjamin. "V téhle místnosti jsou právě teď shromážděny mozky Grangerovy obuvi. Je to tak, že? Já představuji prodej a ty představuješ továrnu, tuhle Rudy je módní koordinátor. Všichni jsme členy správní rady a všichni víme až moc dobře, nač firma skomírá."

"Nač?" zeptal se King.

"Na starýho."

"Z jeho rozhodnutí vyrábí firma to, co vyrábí," řekl Stone. "Jeho pojetí žene společnost do neštěstí."

"Nerozezná botu od náplasti na kuří oka," řekl Benjamin.

"Co on ví o tom, jaký mají ženské vkus? Co on vůbec ví o ženských, kristepane?" řekl Stone.

"Je mu čtyřiasedmdesát a já mám dojem, že je ještě panic," řekl Benjamin.

"Ale je prezident Grangerovy obuvi a tak Grangerova obuv tancuje, jak starej píská," řekl Stone.

"Ale proč je prezidentem, Dougu? Položil sis někdy tuhle otázku?"

"Dough není žádný hlupák. Ví moc dobře, proč je starej prezident."

"Protože má tolik hlasovacích akcií, že volby dopadnou vždycky podle jeho," přerušil Blake oba ostatní.

"Takže je rok od roku zase znova prezidentem," řekl Stone a přikyvoval.

"A my rok od roku stojíme a koukáme, jak se vyrábějí tyhle... boty pro nastávající matky!"

"A rok od roku přihlížíme, jak to jde s firmou z kopce."

"A moje akcie klesají na ceně. A to není dobré, Dougu," přidal se Blake.

Benjamin rychle přistoupil k servírovacímu stolečku. Zatímco ostatní mluvili, King mlčel, jen upřeně pozoroval Benjaminu, který vytáhl z hromady bot červenou lodičku.

"Jen se podívej na tenhle střevíček!" řekl Benjamin. "Mrkni na něj! Styl! Módní citění! Vzrušení!"

"Dohlížel jsem na návrh téhle potvůrky osobně," řekl Stone pyšně.

"Dali jsme udělat vzorky, když jsi byl na dovolené, Dougu."

"Já vím, co se dělo v továrně, když jsem byl na dovolené," řekl King tiše.

"Neříkej?"

"Ano."

"Dej mu tu botu," řekl Stone. "Ať se podívá zblízka."

Benjamin podal lodičku Kingovi a pak se otočil a podíval se na Blakea, který dýmal z doutníku. King otáčel střevícem ve velkých rukách, pečlivě si ho prohlížel a neřikal nic.

"Tak co tomu říkáš, chlapče?" zeptal se Benjamin. "Ženský budou po ní šílet. Co vůbec ženský vědí? Záleží jim na kvalitě, když střevíc lichotí jejich noze?"

"Já vím, co si Doug myslí," řekl Stone. "Myslí si, že starej by v životě nepustil takovouhle botu mezi lidi."

"No jo, ale starej do toho nebude mít co mluvit, Dougu. Proto jsme dneska tady."

"Aha, tak proto jsme dneska tady?" zeptal se King mírně a ironii v jeho hlase nikdo nepostřehl, jen Peter Cameron, který pochopil a usmál se.

"Starej má pěknou hromádku hlasovacích akcií," řekl Benjamin a oči se mu zúžily. "Celých pětadvacet procent."

"Čekal jsem, kdy se začne mluvit o hlasovacích akciích," řekl King.

Benjamin se chabě rozesmál. "Doug má za ušima, Franku," řekl. "Tady Doug ti hned tak nesesedne na lep." King na poklonu nereagoval. Bezvýrazným hlasem řekl: "Starej má pětadvacet procent a ty, Rudy a Frank, máte dohromady jednadvacet - to nestačí, abyste ho ve volbách přehlasovali." Významně se odmlčel. "Oč vám jde?" "O kontrolu," řekl Stone.

"O kontrolu," opakoval Benjamin. "O tvé hlasovací akcie. Chceme, abys přidal ty své k našim." "Ale jděte!"

"Ty máš třináct procent, Dougu. Zbytek mají nejrůznější lidi, kterým houby záleží na tom, jak hlasování dopadne." "S tvými akciemi budeme mít čtyřiatřicet procent," řekl Stone, "více než potřebujeme, abychom starýho přehlasovali. Co ty na to, Dougu?"

"Přidej se k nám, Dougu," řekl Benjamin nadšeně. "Zvolíme nového prezidenta. Budeme vyrábět boty, jako je ta, kterou držíš v ruce. Takovouhle botičku prodáme za sedm dolarů. Pronikneme s firmou Granger na levnější trh. Kvalita je na nic! Těžký prachy se dají vydělat na širokých vrstvách obyvatelstva! Vtrhneme na levnější trh s firemní značkou, která odjakživa znamenala módní zboží, a zničíme konkurenci."

"Myslím, že George uvažuje rozumně," řekl Blake svým jižanským přízvukem. "Kdybych si to nemyslel, nepřišel bych z takové dálky. Hájím svoje zájmy, Dougu. Upřímně řečeno, je mi úplně jedno, jaké boty prodáváme, pokud to nese prachy. O to jde mně. Vydělávat prachy."

"Přehlasovat Starýho, co?" řekl King. "Zvolit nového prezidenta?"

"Přesně tak, Dougu," řekl Stone.

"Koho?"

"Co koho?"

"Kdo se má stát prezidentem?"

Nastala chvilka zaváhání. Muži se podívali jeden na druhého.

"Přirozeně," řekl Stone, "ty máš třináct procent akcií a to je hodně, opravdu hodně. Ale na druhé straně nemůžeš nic podniknout - bez našich akcií a tak..."

"Nevidím důvod, proč bychom měli chodit okolo horké kaše, Rudy," řekl Blake pevně. "Přechod na laciný trh byl Georgeův nápad, dnešní schůzka taky. Doug určitě uzná, že náš návrh je spravedlivý."

"Představovali jsme si," řekl Stone opatrně, jako kdyby očekával výbuch, "že prezidentem by měl být George Benjamin."

"Ale ale," řekl King suše. "To je překvapení."

"A ty bys byl samozřejmě viceprezident," řekl Stone spěšně. "Ohromně by se ti zvýšil plat."

Douglas King si chvíli mlčky prohlížel ostatní muže a pak se pomalu zvedl. Dokud seděl na pohovce, budil dojem podsaditého člověka, ale jakmile povstal, bylo jasné, že to byl dojem mylný. Měřil nejméně 190 cm, měl široká ramena a štíhlý pas, jaký mívají skokani do vody. Bylo mu dvaatřicet let a těžko říct, zda prošedivělé vlasy na spáncích se daly nazvat "předčasnými"; v každém případě dodávaly jeho pevným rysům tvrdé čelisti a ostrému lesku v modrých očích důstojnosti.

"Tohle je vzorek toho, co se bude vyrábět, vidíte?" řekl a zdvihl červenou lodičku, kterou držel v ruce. "Laciné boty se značkou Grangerovy obuvi?"

"Ano, správně."

"Přitom se samozřejmě zlikviduje snad až polovina našich normálních operací." Na zlomek vteřiny zaváhal, přemítal a pak řekl: "Razicí stroje, barvírny, fakticky by se odstranily i všechny nynější operace ve střižárně. Taky stroje na pátem poschodí by se zrušily a všechny..."

"Je to dobrý nápad, vid', Dougu?" zeptal se Benjamin s nadějí.

"A tohle by byl konečný výsledek. Tenhle křáp." King upřel oči na lodičku.

"Konečný výsledek by byl vyšší čistý zisk," řekl Blake.

"Těhle botě nic nechybí, Dougu," řekl Stone na obranu.

"Starej nás možná zruinuje," odpověděl King, "ale aspoň vždycky vyráběl poctivou botu. Vy chcete vyrábět šunt."

"Tak moment, Dougu, počkej, až..."

"Ne, vy počkejte. Já mám Grangerovu továrnu rád. Pracuju v ní šestadvacet let, začal jsem ve skladu, když mi bylo šestnáct. Mimo dobu, kdy jsem byl v armádě, strávil jsem u firmy prakticky celý svůj dospělý život. Znáám tady každý zvuk a každý pach a každou operaci a vyznám se v botách. Poznám dobrou botu. Kvalitu! A nedovolím, aby se jméno Granger octlo na kdekákém šmejdě."

"Dobrá, dobrá," řekl Stone, "v pořádku, tohle je jen model. Můžeme vyrobit o něco lepší botu. Snad něco, co..."

"Něco co? Tahle bota se za měsíc rozpadne! Kde je kovové péro? Kde kožená špička? A kožený podpatek? A co je tohle za lacinou podšívku?" King vyrval podšívku, pak utrl pásek a přezku, jedním rychlým pohybem urval podpatek a napráhl k ostatním ruce s žalostnými pozůstatky. "Tohleto budete prodávat? Ženám?"

Stone, rozhořčený tou zkázkou, řekl: "Tenhle modýlek nás přišel na -"

"Já vím přesně, nač vás přišel, Rudy."

"Romantické představy nám zisk nezajistí," řekl Blake zlostně. "Když nedosáhneme zisku kvalitou, musíme -"

"Kdo nedosáhne zisku kvalitou?" zeptal se King. "Tenhle názor bude pro ostatní módní firmy šok, jen co je pravda."

Starej třeba ne, vy třeba taky ne, ale -"

"Dougu, tohle je obchod! Obchod!"

"Já vím, že to je obchod! Je to můj obchod, obchod, který miluju! Boty jsou součástí mého života, a jestli začnu vyrábět šunt, začne mi páchnout život!"

"Já nestojím o akcie ve firmě, která vytrvale prodělává," řekl Blake. "Není to rozumné. Není to..."

"Tak své akcie prodejte! Co k čertu ode mne chcete?"

"Já bych si dal pozor na jazyk, Dougu," řekl náhle Benjamin. "Pořád ještě máme jednadvacet procent a znám větší pány než jsi ty, kteří přišli při volbách o místo."

"Poslužte si, nezvolte mě," řekl King.

"Jestli se octneš na ulici..."

"O mě se nestarej. Neoctnu se na žádné ulici, to si piš!" Praštil zbytky červené lodičky na servírovací stůl a pak se obrátil ke schodišti, které ústilo právě před vchodem.

"Kdybys mi pomohl stát se prezidentem," řekl Benjamin, "znamenalo by to pro tebe ohromný zvýšení platu. Mohl bys -" Prudce se odmlčel. "Kam prosím tě jdeš? Mluvím s tebou!"

"Tohle je pořád ještě můj dům, pánové," řekl King. "Mám po krk vaši schůze, mám po krk vašich návrhů a mám po krk tebe, Benjamine! Takže odcházím. Co kdybyste udělali totéž?"

Benjamin šel za ním až ke schodišti. Úzký obličej mu zrudl. "Ty nechceš, abych se stal prezidentem Grangerovy obuvi, co?" zařval.

"Přesně tak," řekl King.

"Kdo si ksakru myslíš, že by měl být prezident?"

"Můžeš hádat," řekl King, začal stoupat po schodech a zmizel z dohledu. Po jeho odchodu nastalo mrtvé ticho.

Benjamin se díval za ním a na obličej se mu zračila potlačovaná zlost. Blake zamáčkl vztekle doutník v popelníku a pak šel hřmotně ke skříni, kde měl plášť. Stone balil střevíce do kabely, láskyplně bral zbytky střevíčku do rukou a potřásal hlavou nad jeho osudem. Benjamin se konečně obrátil od schodiště a přistoupil k Cameronovi, který stál u baru.

"Ten chlap něco peče, o čem nevíme. Co je to, Pete?" zeptal se.

"Že by koláče?"

"Nech si ty hloupý vtipy. Jsi jeho tajemník. Jestli někdo ví, co má za lubem, tak jseš to ty. Tak co je to? Chci to vědět."

"Jste na špatné adrese," řekl Cameron. "Nemám tušení."

"Tak to zjisti."

"Nechápu dost dobře, co máte na mysli."

"Nehraj si na naivku, Pete," řekl Benjamin. "My jsme právě předložili Dougovi plán. Kategoricky ho odmítl, ve skutečnosti nám řekl, ať táhneme ke všem čertům. Jednadvaceti procentům neřekneš, ať táhnou ke všem čertům, když si nejseš jistě v kramflekách. Dobrá, tak proč se cítí jistě?"

"Zeptejte se jeho," řekl Cameron.

"Nebud' tak suverénní, chlapče, nesluší ti to. Kolik vyděláváš? Dvacet tisíc, pětadvacet? Můžeš vydělávat víc, Pete."

"Vážně?"

Stone sňal plášť z věšáku a přistoupil k oběma mužům. Ukázal na schodiště za sebou a řekl: "Jestli si ten hajzl myslí, že mu to projde..."

"Nemám rád, když mě někdo vyhazuje z baráku," řekl Blake zlostně. "Moc to nemám rád! Kdy je příští schůze správní rady? Můžeme odhlasovat, že ten náfuca půjde zpátky do skladu!"

"To on ví," řekl Benjamin tiše. "Ví to a je mu to jedno - a to znamená, že má v záloze něco velikého. Co je to, Pete? Dohoda se starým?"

Cameron pokrčil rameny.

"Ať je to co chce," řekl Benjamin, "musí se to zarazit. A ten, kdo tomu pomůže na onen svět, má naději, že obsadí prázdnou židli Douglase Kinga. Víš, jakou cenu má ta židle, Pete?"

"Mám o tom představu."

"A já zas mám představu, kam se chceš v naší společnosti dostat. Nech si to projít hlavou, Pete." Stone mu podal kabát a klobouk. Benjamin se rychle nasoukal do rukávů a s kloboukem v ruce řekl: "Znáš můj číslo domů?"

"Ne."

"Westley Hills," řekl Benjamin. "WE 4-7981. Budeš si to pamatovat?"

"Jsem Dougovým tajemníkem už hezkých pár let," odpověděl Cameron.

"Je na čase, abys změnil místo. Zavolej mi."

"Pokoušíte mě," řekl Cameron se slabým úsměvem na rtech. "Ještě štěstí, že jsem počestný člověk."

Pohledy obou mužů se setkaly.

"Ano, ještě štěstí," řekl Benjamin suše. "Číslo je Westley Hills 4-7981."

Stone sáhl po kabele s modelem, narazil si klobouk a řekl: "Jestli si ten kretén King myslí, že může..." a najednou se zarazil.

Po schodišti scházela tiše Diana Kingová, zastavila se a podívala se dolů do místnosti. Muži na ni mlčky civěli. Stone se pohnul první. Zdvořile smekl, řekl "Poroučím se" a otevřel vstupní dveře.

Benjamin si nasadil klobouk. "Poroučím se," řekl zdvořile a šel za Stonem.

Blake upustil klobouk, tápal po něm, zdvihl ho, posadil na plešatějící hlavu, řekl zdvořile "Poroučím se" a rychle odešel. Diana okamžitě řekla: "Co provedli Dougovi?"

KAPITOLA 2

Parcela, na níž stála Kingova rezidence - nic menšího to nebylo - patřila do území 87. policejního revíru. Nalézala se dokonce na jeho nejzazší hranici, za ní nebylo už nic mimo řeku Harb, a byla částí neobdělávaného pozemku, který se táhl

od ohybu řeky k pomyslné dělicí čáře - Hamiltonovu mostu. Na pozemku stály přibližně dva tucty vil, které jako by se tu octly z jiné doby. Ač to zní absurdně, přispívaly k velice civilizované tváři velkoměsta ovzduším venkova i jiného světa zároveň.

Lidé z města, až na ty, kdo zde bydleli, říkali této čtvrti Klub. Usedlíci, kterých bylo sotva stovka, ji nazývali Smoke Rise. Užívali toho názvu jen jakoby mimochodem, ale věděli, že je symbolem bohatství a výjimečnosti, věděli, že Smoke Rise je téměř městem v městě. Potvrzovalo to i její zeměpisné umístění. Na severu ji ohraničovala řeka Harb, na jihu topoly lemující pobřežní dálnici vytvářely hradbu, která chránila Smoke Rise Avenue před zbytkem města a zbytkem světa.

Na jih od dálnice byla přepychová Silvermineská třída, také bohatá (ale přece ne tolik) příbuzná čtvrti Smoke Rise. Náhodný chodec přicházející od Silvermineského parku a obytných domů, jež ho lemovaly, narazil nejdřív na křiklavý komercionalismus, blikající neony, celonočně otevřené restaurace, automaty a jek dopravních signálů na Stemu, který procházel územím 87. revíru jako dýka namočená v krvi. Na jih od Stemu se táhla Ainsley Avenue a tady byl přechod od majetku k chudobě ještě nenápadný, budovy si dosud zachovaly něco ze staré důstojnosti - důstojnosti kdysi stylové, ale nyní obnošené jako starý tvrdák. Pak přišla Culverova a tady byla změna zjevná na první pohled, uhodila člověka do očí s náhlou zuřivostí holé chudoby. Naze špinavé domy nastavovaly studenému zimnímu nebi špinou pokryté fasády, mezi lhotejnými maskami chudinských baráků cíhaly bary, na nárožích se krčily kostelíky - Pojďte a modlete se k Bohu - a ponurý vítr se proháněl tím šedivým kaňonem jako ledová vichřice tundrou.

Dál, pořád směrem na jih, byla krátká Masonova, kterou Portorikánci znali pod jménem La Via de Putas - ulice děvek, a po tomto záblesku exotické barvy se stříkanci erotiky na ledové kře, přišla Grover Avenue a za ní známé a oblíbené loviště všech zlodějů, násilníků a majitelů nožů - Grover Park.

Budova 87. policejního revíru stála na Groverově, její okna vedla do parku. Služebna detektivů byla v prvním poschodí. Detektiv 2. třídy Meyer seděl za stolem u jednoho z oken vedoucích na Groverovu a do parku za ní. Slabé říjnové světlo se mu odráželo od pleše a tančilo v modrých očích. Na stole před ním ležel blok papíru. Meyer si dělal poznámky a muž sedící naproti němu hovořil.

Řekl, že se jmenuje David Pack. Majitel obchodu s rádiosoučástkami, řekl, Meyerovi.

"Tak vy prodáváte součástky do rozhlasových přijímačů?" zeptal se Meyer.

"Ne tak docela, ne do koupenejch rádií, totiž to taky trochu, ale většinou prodáváme amatérům, chápete?" Peck si palcem a ukazováčkem seštlípl nos a Meyer měl dojem, že se chce vysmrkat anebo zašťourat v nose. Byl by mu rád nabídl papírový kapesník, ale pak usoudil, že by se ten člověk mohl urazit.

"Amatérům?" zeptal se Meyer.

"Jo, amatérům. Ne těm, co dělají umění nebo tak. Těm ne," usmál se Peck a zase se štlípl do nosu. "S malířem a sochařem nemáme nic společného. My jim říkáme radioamatéři, že jo. Prodáváme součástky většinou jim. To byste se divil, kolik je tady v okolí takovejch umělců. To byste neřek, co?"

"Ne, asi ne," řekl Meyer.

"Baže, spousta umělců. Je to dobrej kšeft, jsme na něj dva, já a můj partner. Prodáváme taky přenosná rádia a hi-fi aparatury a tak, ale to jen tak bokem, chápete, jde nám především o ty amatéry."

"Chápu, pane Pecku," řekl Meyer a přál si, aby se ten člověk vysmrkal. "Ale proč jste k nám přišel?"

"No," řekl Peck a štlípl se do nosu, "někdo se nám vloupal do kšeftu."

"Kdy se to stalo?"

"Minulej tejden."

"Proč to hlásíte až dnes?"

"Nechtěli jsme to vůbec hlásit, protože ten chlap, co se k nám vloupal, toho moc neukrad, víte. Všechny ty věci jsou dost těžký víte, a člověk by musel bejt pořádněj vazoun, aby si odnes celej kšeft. Zkrátka, moc toho nesebral, a tak jsme si s mým partnerem řekli, že to necháme plavat."

"Proč to hlásíte teď?"

"No, ten chlap se vrátil. Ten lupič. Zloděj."

"Vrátil se?"

"Jo."

"Kdy?"

"Včera v noci."

"A tentokrát toho ukradl víc, ano?"

"Ne, ne. Tentokrát ukradl ještě míň než minule."

"Tak moment, pane Pecku, začneme ještě jednou od začátku. Nechtěl byste papírový kapesník, pane Pecku?"

"Papírový kapesník?" řekl Peck. "Nač by mi byl papírový kapesník?" A znova se štlípl do nosu.

Meyer trpělivě vzdychl.

Ze všech detektivů sedmaosmdesátky byl Meyer Meyer snad ten nejtrpělivější. Tu trpělivost nezdědil. Jestli něco, tak Meyerovi rodiče měli sklon se občas chovat impulzivně. Jejich první neuvážený čin bylo početí a narození samotného Meyera Meyera. Objevil se totiž, když jeho matka byla v kritickém věku. Takže zatímco novina o nastávajícím příchodu dítěte obyčejně naplňuje budoucí rodiče nezřízenou radostí, v případě starého Maxe Meyera tomu bylo při oznámení dalšího potomka jinak. Max tu novinu neuvítal. Převracel ji v hlavě, zlobil se, mračil a nakonec se v náhlém osvětlení ducha rozhodl, jak se novému potomkovi pomstí. Pojmenoval chlapce Meyer Meyer, což byl docela určitě skvělý vtip, přímo k popukání. Dítě to málem zabilo.

Ne, uznávám, to je trochu přehnané. Koneckonců Meyer vyspěl v muže a stal se z něho fyzicky i duševně zdravý člověk. Ale Meyer vyrůstal ve čtvrti obývané "lepšími" lidmi a fakt, že byl pravověrný žid a k tomu se jmenoval Meyer

Meyer, mu zrovna nepomohl získat přátele nebo na lidi zapůsobit. Ve čtvrti, kde už sám fakt židovství stačil ke vzniku spontánní nevráživosti, měl potíže. "Meyer Meyerák, odpornej židák", pokřikovaly děti a i když nikdy jejich posměšky neskončily něčím horším a židovskému klukovi se směšným jménem nikdy fyzicky neublížily, vystál si nejrůznějších příkoří habaděj.

Meyer Meyer se naučil být trpělivý. V pračce s dvanácti kluky nezvítězí člověk pěstmi a naučí se používat místo toho hlavy. Meyer Meyer se vypořádával s tímto problémem trpělivě a inteligentně, bez pomoci psychiatra. Trpělivost se mu stala vrozenou vlastností. Stala se způsobem života a tak se snad z toho, co spáchal starý Max Meyer, stal jen poměrně nevinný žert. Pokud si ovšem člověk nepovšiml, že Meyer Meyer má hlavu holou jako koleno. A vlastně ani to nebylo důležité, dokud člověk nezaznamenal další čistě chronologický fakt:

Meyerovi Meyerovi bylo teprve sedmatřicet let.

Ted' tu trpělivě seděl s tužkou v ruce nad poznámkovým blokem a řekl: "Povězte mi, pane Pecku, co vám ten zloděj ukradl, když se vloupal do vašeho krámu poprvé?"

"Oscilátor," řekl Peck.

Meyer si to poznamenal. "Za kolik se prodává takový oscilátor?" zeptal se.

"No, tohle je typ 2L-2314. Prodáváme ho za padesát dva dolary devětatřicet centů. Včetně daně."

"A nic jiného poprvé nevzal?"

"Nic. My máme na každém kuse čtyřicetiprocentní slevu, takže to nebyla velká ztráta. Proto jsme se rozhodli, že to jako necháme plavat, chápete?"

"Rozumím. Ale ten zloděj se vám vloupal do obchodu ještě jednou včera v noci, pokud jsem rozuměl?"

"Správně jste rozuměl," řekl Peck a štípl se do nosu.

"A co ukradl tentokrát?"

"Maličkosti. Jako relátko, který prodáváme po deseti dolarech a dvaceti centech včetně daně. A nějaký baterie. A nožovej spínač. Takový věci. Asi tak za pětadvacet dolarů, za víc ne."

"Ale tentokrát jste to přišel ohlásit?"

"Ano."

"Proč? Přece, když byla tentokrát ztráta ještě menší než..."

"Protože se bojíme, že se vrátí potřetí. Co když příště přijede s nákladákem a vyklidí nám kšeft! Je to docela možný."

"To je. A jsme rádi, že jste nám tyhle trestné činy ohlásil, pane Pecku. Ode dneška budeme váš obchod hlídat. Jak se jmenuje, prosím?"

"Pekari - kutilům vše připraví," řekl Peck.

Meyer zamrkal. "Ano... Pekari jsou prasátka, že? Jak vás napadlo to jméno?" zeptal se.

"No, já se jmenuju Peck, jak víte."

"Ano."

"A můj partner se jmenuje Richard. Tak jsme dali ty dvě jména dohromady a dostali jsme Pekari."

"Nebylo by šikovnější, kdybyste užil nějakou jinou část jména vašeho partnera? Například jeho příjmení?"

"Příjmení?" řekl Peck. "Na mou duši nevím, co by se s tím dalo udělat."

"Jak se jmenuje?"

"Lipschitz."

"Tak to ano," řekl Meyer a vzdychl. "A adresa, pane Pecku?"

"Culver Avenue 1827."

"Děkuju," řekl Meyer. "Budeme váš obchod hlídat."

"Děkuju," řekl Peck. Vstal, štípl se do nosu a odešel ze služebny.

Krádež součástek ve výši asi 75 dolarů nebyla sama o sobě důležitá. Aspoň ne pokud jde o samotné krádeže, pokud netrváte na liteře zákona, nepatříte k puntičkářům, kteří hlásají, že každá i sebemenší krádež je trestným činem. V 87. revíru byly však ztráty pětasedmdesáti dolarů běžné, a kdyby detektivové běhali s vyplazeným jazykem za každou malichernou zlodějnou, nezbyl by jim čas na opravdu závažné trestné činy, které se v revíru páchaly. Na první pohled to vypadalo, že stížnost pana Pecka se týká takové malicherné krádeže, že nemá smysl se nad ní rozčilovat - pokud se ovšem nejmenujete Meyer Meyer a nejste člověk, který ví o všem, co se šustne ve služebně i v revíru, a jste nadto obdařen velmi dobrou pamětí.

Meyer hloubal nad poznámkami v bloku před sebou a pak přešel ke stolu na druhé straně místnosti, kde seděl Carella a psal zprávu; snaživě bušil oběma ukazováčky do kláves a nutil zdráhající se stroj, aby se mu podřídil.

"Steve," řekl Meyer, "právě jsem tu měl chlapíka, který..."

"Pst, ticho," řekl Carella a mlátil do stroje, až dopsal odstavec. Pak vzhlédl.

"Už?" zeptal se Meyer.

"Spust'."

"Právě jsem tu měl chlapíka, kterej..."

"Proč si nesesedneš? Nedáš si kafe? Miscolo nám udělá."

"Ne, kafe si nedám," řekl Meyer trpělivě.

"Ty nejdeš jen tak na návštěvu?"

"Ne. Právě jsem tu měl chlapíka, majitele obchodu s radiosoučástkami na Culverový."

"Neříkej."

"Říkám. Někdo se mu dvakrát za sebou vloupal do kšeftu. Poprvé ukradl zloděj oscilátor nebo jak se to jmenuje, podruhé všelijaký drobnosti, který se tam povalujou. A já si vzpomínám..."

"Jo, to je docela možný," řekl Carella. Odstrčil psací stroj, otevřel dolní zásuvku, hodil na stůl hromádku papírů a začal

v nich rychle listovat.

"Měli jsme tu pěkných pár vloupání do krámu s rádiosoučástkami, že jo?" řekl Meyer.

"Měli, měli," odpověděl Carella. "Kde je kruci ten seznam?" Hrabal se v papírech a rozhazoval je po stole. "Jen se na to koukni! Šuple plný pitomostí. Tohle chlapa jsme dopadli a už sedí v Castleviu. Kde to hergot mám...?"

Klenotnictví... jízdní kola... Proč to někdo nestrčí do desek s bicyklama... Mám to! Je to ta věc, o který mluvíš?"

Meyer se podíval na text psaný na stroji.

"Je," řekl. "Zvláštní, nemyslíš?"

Po pravdě řečeno, na seznamu nebylo nic zvláštního. Byly tam prostě uvedeny předměty, které byly ukradeny v několika různých obchodech s rádiosoučástkami během posledních měsíců. Oba muži se sklonili nad papírem a prohlíželi si seznam podrobněji.

KRÁDEŽE SOUČÁSTEK K RÁDIOVÝM PŘIJÍMAČŮM

Datum oznámení 11. června Obchod a adresa Rádio David Severní 10 č. 312 Předmět Oscilátor 1600 V
Tyristor Baterie Číslo série 216-81-H 17

22. července R + L Rádio součástky Mason Avenue č. 4511 Vysílač 35.66 mg. TX 11-4812

5. srpna Jiskry a.s. Grover Avenue č. 7614 Přijímač 43.66 mg. RV 327-89 L

8. září Radio součástky Osikrias Opravy a montáže Jižní 14 a Culverova 4 relé (1x3 palce) 6 baterií 35 stop gumového kabelu

"Co tomu říkáš?" zeptal se Meyer.

"Nevím."

"Něco podezřelého se ti na tom muselo zdát, jinak bys nepřipsal tu poznámku pro poručíka."

"No jo," řekl Carella.

"Říkal Pete něco?"

"Moc toho neřek. Pokud se pamatuju. Myslel si, že to udělali nějaký kluci."

"A co ten modus operandi, Steve? Vzpomeneš si?"

"Ve všech případech bylo vzadu v krámě rozbité okno. A ve všech ukradli buď jeden větší kus nebo pár prkotin."

"Jakou si myslíš, že to může mít příčinu?"

"Třeba si zloděj myslel, že malou ztrátu nikdo neohlásí. Anebo si jí ani nevšimne. Když ovšem předpokládám, že to byl pořád tentýž zloděj."

"Mně se zdá, že musel," řekl Meyer.

"Hm. V každém případě to nebude moc důležitý."

"Asi ne. Tady máš. Přidej si do seznamu tyhle krádeže." Meyer se odmlčel a poškrábal se na holé lebce. "Myslíš, že máme co dělat s ruským špiónem nebo tak něco?"

"Buď s ním anebo s členem irský revoluční armády."

"Dobře. Ale řekni, proč jinak by někdo potřeboval všechny tyhle součástky?"

"Třeba je to kutil a nemá prachy na svého koníčka," řekl Carella.

"Tak proč si nenajde jinýho koníčka?"

"Od chvíle, co jsem se stal detektivem, tak jsem si přestal lámat hlavu jednou věcí," řekl Carella. "Motivem. Snaž se přijít na to, proč zloděj dělá to, co dělá, a octneš se rovnou v blázinci."

"Ničíš mou dětskou víru v detektivky," řekl Meyer. "Způsob, motiv a příležitost. To ví i malý dítě."

"Až na mě. Já jen dělám svou práci," řekl Carella.

"Tak jo," řekl Meyer.

"Ono na tom totiž stejně houby záleží. Jednoho krásného dne do sebe všechny ty záhadný kousky zapadnou, a nikdy ne tak, jak sis představoval. Kdybys chtěl uhádnout motiv, musel bys být psychiatr."

"Přece jen," řekl Meyer, "všechny tyhle součástky... A zloděj na to šel sedmkrát. Pořádný riziko, jen kvůli koníčku. Říká ti to něco, Steve?"

"Jsem z toho jelen," řekl Carella a dal se zase do psaní.

KAPITOLA 3

Diana Kingová nebyla krásná.

Byla však přitažlivá.

Za svou přitažlivost vděčila především struktuře kostí v obličeji, která sice neodpovídala představám Hollywoodu ani Madison Avenue, ale byla výborným základem pro všechno další. Dále se o její přitažlivost zasloužily takové věci jako

a) různé přípravky nabízené myriádou firem vyrábějících kráslicí prostředky, b) život v poměrném pohodlí a přepychu, c) snadný přístup ke kadeřníkovi a d) vrozený vkus ve výběru oblečení na postavu, která nebyla v oblasti poprsí obdařena bujností, již oplývají filmové hvězdy.

Diana Kingová byla přitažlivá. Dá se říct, že po čertech přitažlivá.

Ted právě stála v předsíni své přepychové vily. Byla to dvaatřicetiletá žena v těsných černých kalhotách a bílé rozhalené blůze s dlouhými rukávy. Kolem krku a přes ramena měla přehozený ručník. Vlasy měla stejně ebenově černé jako kalhoty, až na stříbrný pramen, který se táhl jako pramínek rtuti od vysokého čela až na temeno. Štíhlý pás obepínal opasek se stříbrnými cvočky. Její zelené oči přelétly ze vstupních dveří na obličej Petera Camerona. "Co udělali Dougovi?" zeptala se ještě jednou.

"Nic," řekl Cameron. Podíval se jí na vlasy. "Co jste si udělala s vlasy?"

Diana si roztržitě sáhla na stříbrný pruh. "To si vymyslela Liz," řekla. "Co to tady bylo za křik, Pete?"

"Liz je ještě tady?" zeptal se Cameron a v jeho hlase zazněl neskrývaný zájem.

"Ano, je. Proč se přihnál Doug nahoru tak rozzuřený? Nesnáším schůze těch velkých zvířat. Představte si, Pete, ani si nevšiml, že tam stojím!"

"Mne si všiml," ozvalo se za nimi a do haly sešla po schodech Liz Bellewová. Krásy, která chyběla Dianě, se Liz Bellewové dostalo v plné míře. Narodila se s plavými vlasy, které se obešly bez kadeřnických kouzel, s modrýma očima a dlouhými řasami, s rozkošně tvarovaným nosíkem a se vzdornými rty. V průběhu let získala postavu, jež hlásala ohromnými neonovými písmeny SEX; a na vši té nepopíratelné kráse ležel - promínete-li toto přirovnání - povlak hladký a tvrdý jako smalt. I když teď byla oblečena na Smoke Rise neformálně, totiž v jednoduchém svetru a sukni, semišových střevících s nízkým podpatkem a se semišovou pytlovitou kabelou v ruce, lál se z její bujné postavy sex v konvích, ne-li přímo v sudech, ba v neckách. Měla na sobě jen jediný šperk: obrovský diamant na levé ruce, diamant velký jako zhoubný nádor.

"To bych se podívala, aby se nějaký muž přehnal kolem Liz Bellewové a nepozdravil," řekla. Zřejmě narážela na setkání s Kingem nahoře.

"Tak vás tedy zdravím," řekl Cameron.

"Už jsem si myslela, jestli mě vidíte."

"Slyšel jsem, že jste se ve volném čase dala na kosmetiku," řekl Cameron.

"Dianiny vlasy! Není to nádhera?"

"Mně se to nelíbí," řekl Cameron. "Odpusťte mi upřímnost. Myslím, že je už tak dost krásná a nepotřebuje přikrašlovat."

"Mlčte, vy zvíře," řekla Liz. "Ten pruh jí přidává na svůdnosti. Osvobozuje ji." Odmlčela se a dodala lehce: "Ostatně si to může umýt, když se jí to nebude líbit."

"Počkám, co tomu řekne Doug," řekla Diana.

"Miláčku, nikdy se neptej mužských, jak se jim na tobě líbí to nebo ono. Nemám pravdu, Pete?"

Cameron se ušklíbl. "Absolutně," řekl.

Diana se nervózně podívala ke schodům. "Co tam nahoře dělá?"

"Tvůj drahoušek?" řekla Liz. "Jenom telefonuje. Zastavila jsem ho a on se omluvil, že se mi nevěnuje, protože má nějaký důležitý hovor."

"Pete, víte určitě, že nemá nějaké potíže? Tvářil se tak..."

"Jako by se jindy tvářil jinak," řekla Liz. "Prosím tě, Harold se takhle tváří pořád. Znamená to, že se chystá někoho zavraždit."

"Zavraždit?"

"Ovšem."

Diana se prudce otočila ke Cameronovi. "Pete, co se tady dělo?"

Cameron pokrčil rameny. "Nic. Navrhl Dougovi obchod a on jim plivnul do kolektivního oka."

"Můj Harold by je byl vyrazil z domu," řekla Liz.

"Však to taky Doug udělal."

"Tak je všechno v pořádku. Připrav se na vraždu, Diano."

"Na tu jsem připravená vždycky," řekla Diana. V zelených očích se jí objevil ustaraný výraz. Odvrátila se od Liz a Camerona a šla k baru. "Jenže vraždy jsou pořád častější a častější."

"To víte, Diano," řekl Cameron, "obchod je obchod. Psi se požírají navzájem."

"Ale vždyť vražda může být docela zábavná," vložila se do řeči Liz. "Hezky sed' a užívej, to je moje heslo." Usmála se významně na Camerona a ten úsměv okamžitě opětoval.

Jestli se zdálo, že mezi Cameronem a Liz je něco víc než veleduchaplné společenské škádlení, jestli se dokonce zdálo, že je mezi nimi víc než jen povrchní známost, pak vyvolávala tento dojem skutečnost, že už několik let - a ovšem diskrétně - společně pluli po mimomanželských vodách. Neboť zatím co Liz Bellewová byla oddána svému manželu Haroldovi a Pete Cameron byl jen nižší úředník, jenž každý bdělý okamžik trávil myšlenkami na blaho podniku, našli oba dost času na to, aby se sobě navzájem zalíbili, dohodli se na prvé pokusné schůzce a pak si vytvořili systém styků, které hraničily s orgiemi.

Liz Bellewová trpěla nemocí, kterou zná mnoho pětaticetiletých manželek, lékařská věda ji nazývá "svrběním". Bylo moc hezké a v pořádku mít za manžela úspěšného podnikatele, báječné bydlet ve Smoke Rise a mít v prvním patře komornou, v přízemí služebnou a šoféra, a bylo blaho střídat norkový kožich s hermelínovým - ale když se nachomýtl něco jako Pete Cameron, bylo pokušení rozmnožit rodinný majetek o další přírůstek přímo neodolatelné. Mimoto Liz nebyla z těch, kdo statečně bojují s každodenními svody. Jejím heslem bylo: Hezky sed' a užívej. Držela se ho, pokud jí sahala paměť. Pete Cameron ji naštěstí uspokojoval, pokud ji pouhé něco z masa a krve mohlo vůbec uspokojit, a jen díky jemu se nestala skutečnou prostopášnicí. V každém případě tvář, kterou ukazovali na veřejnosti, maska, na níž se oba dohodli, naznačovala nezávazné sexuální hrátky a měla za cíl přesvědčit diváka a posluchače, že nemůže být oheň tam, kde je tolik okázalého kouře.

Diana si nalila drink a otočila se ke Cameronovi. "Má Doug v úmyslu zase někoho oddělat?" zeptala se.

"Myslím, že ano."

"Myslela jsem, že po tom, co provedl Robinsonovi, by snad mohl..."

"Robinsonovi?" řekla Liz. "Ach ano, to byl ten prapodivný mužiček, co hrál tak mizerně bridž. Doug může být rád, že se ho zbavil."

"Že jsem se zbavil koho?" King se ozval ze schodiště, sešel energicky dolů a přistoupil rovnou k Dianě stojící u baru.

"Odbyl jste si ten svůj telefon, pane velkotovárníku?" zeptala se Liz.

"Bylo obsazeno," odpověděl King. Lehce políbil Dianu, ustoupil o krůček a prohlížel si stříbrný pruh v jejích vlasech.

"Děvenko," řekl, "ty máš ve vlasech bílek."

"Někdy si myslím, proč se vůbec obtěžujeme," řekla Liz otráveně.

"Tobě se to nelíbí, Dougu?" zeptala se Diana.

King pečlivě zvažoval odpověď. Pak řekl: "Je to docela prima!"

"Svatý bože, je to docela prima!" opičila se po něm Liz. "Tenhle výraz jsem naposledy slyšela na gymplu! Od jednoho fotbalisty. Leo Raskin se jmenoval. Památuješ se na něj, Diano?"

"Ne, já jsem neznala moc fotbalistů."

"Měla jsem blůzu s výstřihem až -" Liz se odmlčela a ukázala někam na žaludek, "- no přinejmenším sem. Zkrátka byla jsem skoro nahá, je to zázrak, že mě nevyloučili! Zeptala jsem se Lea, co si o tom myslí, a on řekl: Je to docela prima."

"Co je na tom špatného?" zeptal se King.

"Je to docela prima," řekla Liz. "I pitomý fotbalista by se měl vyjadřovat trochu přesněji." Rychle se podívala na hodinky. "Musím už jít. Slíbila jsem tomu svému velkotovárníkovi, že budu ve čtyři doma."

"Už jste se stejně zpozdlila," řekl Cameron. "Dejte si jednu na cestu."

"Neměla bych," řekla Liz a koketně se na něj usmála.

"Dva kousky citronu?"

"Ten chlapec má paměť! Ví, že jeho koktailům neodolám."

Její oči se setkaly s Cameronovými. Ani Diana, ani King nevěnovali tomu okázalému divadýlku nejmenší pozornost. Naštěstí zazvonil telefon a Diana zvedla sluchátko.

"Haló?" řekla.

"Máte tady Boston," řekla centrála.

"Ano, děkuji, okamžik prosím." Podala telefon Kingovi. "Ty jsi volal Boston, Dougu?"

"Ano," řekl a vzal si sluchátko.

Cameron vzlhl od sklenic, v nichž mixoval martini. "Boston?"

"Haló," řekl King do telefonu.

"Máte tady Boston, pane. Okamžik, prosím." Následovala dlouhá pauza, pak řekla centrála: "Hovořte."

"Haló?" řekl jakýsi hlas. "Haló."

"Jsi to ty, Hanleyi?" zeptal se King.

"Jsem, Dougu, jak se máš?"

"Dobře. Jak to vypadá u vás?"

"Tak, jak jsme očekávali, Dougu."

"Tak teď dávej pozor. Musíte to upéct co nejrychleji."

"Jak rychle?"

"Dneska," řekl King.

"Proč? Něco neklape?"

"Právě jsem tu měl ty funebráky a rozdali jsme si to," řekl King. "A oni se nebudou dlouho rozmýšlet. Jak to vypadá s naším člověkem?"

"Chce si nechat pět procent, Dougu."

"Proč? Proč ksakru?"

"Myslí si..." začal Hanley.

"Nevadí, nezajímá mě, co si myslí. Těch pět procent je pro mě stejně důležitých jako všechno ostatní, tak je koukej dostat. Musíš, Hanleyi!"

"Dělám, co můžu, Dougu, ale jak..."

"Mně je úplně jedno, jak to provedeš, prostě to udělej! Vrať se k němu, breč mu na rameni, drž ho za ruku, vlez s ním do postele, ale musíš dostat to, co chceme."

"Může to chvilku trvat," řekl Hanley.

"Čemu říkáš chvilka?"

"No... já vlastně nevím. Snad abych za ním zašel hned teď."

"Běž. A pak mi hned zavolej! Budu čekat. A Hanleyi, předpokládám, že dodržíš slovo, a podle toho se zachovám i já. Ne abys to zpackal! Chápeš?"

"Zkusím to."

"Zkusit je málo, Hanleyi, musíš to prosadit. Budu čekat na tvé zavolání." Zavěsil a obrátil se ke Cameronovi. "Pete, pojeděš do Bostonu."

"Ano?" řekl Cameron a podal Liz martini.

"Ty máš ale štěstí!" řekla. "Scollay Square přímo zbožňuju."

"Pojedeš do Bostonu s tučným šekem," řekl King, "a dáš ten šek Hanleyovi a uzavřeme kšeft jak hrom, největší v mém životě!"

"Jak je v tom váš právník, tak to musí být sousto," řekl Cameron. "O co jde, Dougu?"

"Ne abys to zakřikl," řekl King s úsměvem. "Nerad o něčem mluvím, dokud to není hotové. Všechno ti povím, ale až to bude v suchu, ano? Mezitím vem telefon a zjisti si, kdy to letí do Bostonu. Jdi volat nahoru. Sem mi bude volat Hanley."

"Ovšem, Dougu," řekl Cameron a šel ke schodišti. Zastavil se, otočil se k Liz a řekl: "Neodejdete bez rozloučení, že ne?" Liz zdvihla oči od svého martini. "Miláčku, já se vždycky loučím věčností," řekla.

Cameron se usmál a zmizel na schodišti. King tleskl hlasitě rukama a začal přecházet po pokoji.

"Jen počkej, jak budou ti supové koukat! Myslí si, že krouží koleni mrtvoly, ale schválně se podívej, jak se budou tvářit, až mrtvola vstane a vrazí jim jednu do zubů! Troufnou si mi nabídnout, abych se k nim přidal. Chápeš tu drzost, Diano?"

"Promiňte, pane Kingu," řekl někdo.

Muži, který se objevil na druhém konci místnosti, mohlo být nanejvýš pětatřicet, ale na první pohled se zdál mnohem starší. Snad to bylo tím, jak stál ve dveřích do obývacího pokoje, nahrbený a v šoférské uniformě, která přispívala k jeho poníženému postoji. Jmenoval se Charles Reynolds, ale pro celou Kingovu domácnost byl jen Reynolds, a je možné, že člověk, který má jen příjmení, už nemůže klesnout hloub. Ať tak či onak, z Reynoldse se linula téměř hmatatelná slabost. Když se na něho člověk díval, měl pocit, že se dotkl čehosi lepkavého a rosolovitého zároveň. A cítil přitom krajní sympatii a smutek. Cítil by je i ten, kdo nevěděl, že Reynoldsovi před necelým rokem zemřela žena, že žije v bytě nad Kingovou garáží se svým chlapcem a vychovává ho s neobratností pozůstalého; i když by to všechno nevěděl, měl by s ním účast jako s vyvržencem tohoto světa.

"Co je, Reynoldsi?" zeptal se King.

"Promiňte, pane, nechtěl jsem rušit."

"Nerušíte," řekl King nevrle. Měl Reynoldse rád, ale nesnášel slabost, a síla toho člověka byla v jeho slabosti.

"Chtěl jsem jen vědět, pane... je můj syn... je Jeff u vás, pane?"

"To bude vědět paní Kingová," řekl King.

"Je nahoře s Bobbym, Reynoldsi."

"Tak to je dobře. Doufám, že vás neobtěžuju, milostpaní, ale trochu se ochladilo, tak jsem si myslel, že by mohl potřebovat kabát, jestli si půjde hrát ven."

Diana si zkušeným mateřským okem prohlédla kabátek, který držel Reynolds. "Ten by snad byl příliš teplý, Reynoldsi, dala jsem mu už Bobbyho svetr."

Reynolds se podíval na kabátek, jako by ho viděl poprvé v životě. "Ach tak..." Nezapně se usmál. "Tak mockrát děkuju, milostpaní. Nějak se nikdy nedovedu rozhodnout, co..."

"Povezete pravděpodobně pana Camerona na letiště, Reynoldsi," skočil mu do řeči King. "Počítejte s tím, ano?"

"Prosím, pane. V kolik to bude?"

"Ještě přesně nevíme. Brnknu vám, jak to budu vědět."

Odněkud shora se ozval hrůzostrašný výkřik. Po něm následoval další, ještě děsivější, a hned za ním se ozval na schodech dusot jak od stáda slonů. Bobby King v modrém svetru a s blond vlasy padajícími mu do čela, se řítit ze schodů s Jeffem Reynoldsem v patách. Na první pohled by se řeklo, že chlapci jsou bratři. Byli oba světlaví, stejné výšky i postavy, oba třímali vzduchovky a hlasitě ječeli. Bylo jim však oběma osm let a vlastně si nebyli vůbec podobní až na vzrůst a barvu; tím bylo bratrství rázem vyloučeno, pokud si člověk nepřipustil možnost, že jsou dvojčata. S křikem a všiskotem pádili ke dveřím, lidé v místnosti si vůbec nevšíмали.

"Hej," křikl King a jeho syn přitáhl uzdu fiktivnímu oři.

"Pr, kamaráde, pr!" řekl Bobby. "Co je, tati?"

"Kam jdete?"

"Ven si hrát," řekl Bobby.

"Co takhle říct na shledanou?"

"Na shledanou," řekla Liz Bellewová, vstala a obrátila oči v sloup. "Tohle se začíná podobat mému zvčfinci."

"My strašně spěcháme, tati," řekl Bobby.

"Proč? Hoří někde?"

"Nikde nehoří, pane Kingu," řekl Jeff, "ale na něco si hrajeme."

"Ale? Na co?"

"Na sraby," řekl Jeff.

"To budu já, když nepřijdu domů včas," řekla Liz.

"To jsou Indiáni," vysvětlil Jeff. "Srabi jsou Indiáni, to nevíte?"

"Aha, už chápu,"

"My se střídáme," řekl Bobby. "Musíme se najít v lese. Když jsem u jízdní policie já..."

"Ach bože, tohle všechno moc dobře znám," řekla Liz. "Musím jít -"

"... a Indián je Jeff, musím ho najít. Když ho dopadnu..."

"Proto jste tak ozbrojení?" zeptal se King a ukázal na jejich vzduchovky.

"Samo," řekl Bobby slavnostně. "Do lesa se přece nedá jít beze zbraně."

"To bych řekl, že ne."

"Nechodte moc daleko od domu, Bobby," řekla Diana.

"Ne, maminko."

"Kdo je teď Indián?" zeptal se King.

"Já," řekl Jeff, vyrazil válečný pokřik a začal tančit po pokoji.

"Jeffe," okřikl ho Reynolds, který upadl do rozpaků.

"To je obřadní tanec," vysvětlil jeho syn.

"Nemusíš tolik křičet. A dej pozor na svetr, který ti paní Kingová půjčila."

"Samo, tati," řekl Jeff a mrkl na červený svetr, který měl na sobě. "On mě nedopadne, tati, neměj strach!"

"Nejde o to, jestli tě dopadne nebo ne, ale..."

"Že tě nechytí?" přerušil ho King. "Jen ho koukej chytit, synu! Jde o rodinnou čest."

"Však já ho dostanu," řekl Bobby a smál se.

"Jakou máš strategii?"

"Stra...?"

"Plán."

"Budu ho pronásledovat a nakonec ho dopadnu," řekl Bobby a pokrčil rameny.

"Někoho pronásledovat nemá smysl, chlapče," řekl King. "To nevede k ničemu. Vidím, že potřebuješ radu."

"Ne, Dougu, nech je, ať si jdou hrát, než se setní," řekla Diana.

"Já je nechám," řekl King s úsměvem, "ale kluk zřejmě potřebuje pomoc od profesionálního lovce skalpů, nezdá se ti? Pojď sem, Bobby." Odtáhl syna stranou, aby je Jeff neslyšel, a šeptem řekl: "Radím ti, vylez na strom a pozoruj ho odtamtud. Pozoruj, co dělá. Tak máš v rukou všechny karty, protože on neví, kde přesně jsi. A až si budeš jistý, co chce udělat, překazíš mu to. Skočíš na něj!"

"Dougu," řekla Diana ostře.

"To nebylo určeno tvým uším, děvenko," řekl King.

"Ale lézt na stromy je proti pravidlům hry, tati," řekl Bobby.

"Pro tebe platí tvoje vlastní pravidla," řekl King. "Pokud vítězíš."

"Dougu, co mu to prosím tě vykládáš?" řekla Diana.

"Řekla bych, že mu vykládá, jak to v životě chodí," řekla Liz.

"Vidíš přece, že chtějí jít ven a hrát si."

"Jak to, že mně nikdo neporadí?" řekl Jeff a otočil se k otci. "Co mám dělat já, tatínku?"

Zaskočený Reynolds, zřejmě celý nesvůj v zaměstnavatelově přítomnosti, řekl: "No... tak... můžeš se schovat za skálu, tak tě nenajde."

"Dokud se nepohneš, Jeffe," řekl King. "Pak, kamaráde, bacha!"

"Ale když se nebudeš hýbat, tak jsi v bezpečí, chlapče," řekl Reynolds se zdánlivou logikou.

"Když se nikdo ani nehne, tak je po legraci," řekl King. "Pak nemá hra smysl."

"Myslím, hoši, že uděláte nejlíp, když si budete hrát tak, jak se vám chce," řekla Diana poněkud chladně. "Tak běžte a dobře se bavte!"

Chlapci znova vyrazili válečný pokřik, zamávali puškami ve vzduchu a modrý a červený svetr zmizely ve dveřích jako fialová skvrna. Domem se rozlehlo ohlušující třísknutí.

"Au," řekla Liz.

"Pan Cameron bude mít vůz připravený, pane," řekl Reynolds.

"Výborně," řekl King a v duchu propustil Reynoldse ještě než šofér odešel.

"Děkuji, pane," řekl Reynolds, vycouval pozpátku do jídelny, obrátil se a odešel do šera směrem ke kuchyni.

Diana čekala, až si byla jista, že je pryč. Pak řekla: "To jsi mu neměl radit, Dougu."

"Prosím? Radit komu co?"

"Aby... aby vylezl na strom a pozoroval ho a pak na něj skočil. Aby se řídil vlastními pravidly! Zvítězil za každou cenu! Co z něj chceš vychovat? Šelmu z džungle? Tygra?"

"Vidíš, to je nápad," řekl King. "Aby se podobal své mamince. Blýskal očima a cenil zuby a..."

"Dougu! Myslím to vážně!"

"Pusinko, on taky," řekla Liz prozíravě. "Vyznává ti lásku, copak to nevidíš? Radši zmizím."

"To je přece nesmysl, říkat takové věci dítěti," řekla Diana rozzlobeně. "Skočit na něj! Pro rány boží - chceš... chceš, aby z něj vyrostl..."

"Násilník?" napověděla Liz.

"Ano, děkuju ti, Liz."

"Proč ne?" řekl King. "Jaký otec, takový..."

"Je mi moc líto, že to pokládáš za žert. Já na tom nevidím nic k smíchu."

Liz Bellewová vzdychla. "Mám dojem, že se blíží hurikán jménem Diana," řekla.

"Nezván," řekla Diana naprosto klidně. "Znáš mě dost dlouho a poznáš, kdy se zlobím a kdy ne." Nechala svůj hněv chvíli doutnat a pak vybuchla: "Číhej, skoč, vrhni se na něj! Jako si počínáš ty v té bostonské záležitosti, jako jsi to udělal s chudákem Robinsonem!"

"S chudákem?" řekl King.

"Ano, víš moc dobře, o čem mluvím."

"Dal jsem mu výpověď. To je podle tebe zločin?"

"Harold propouští pět lidí denně," řekla Liz bujaře.

"Samozřejmě," řekl King. "Víš, děvenko, podnikatel si nemůže lámat hlavu s..."

"Ano, ale proč jsi mu dal výpověď? A jak? Robinsonovi byli naši přátelé."

"Přátelé? Protože u nás párkrát hráli bridž?"

"Nebylo to párkrát a byli to přátelé."

"Dobrá, tak to byli naši přátelé. Už nejsou." King se odmlčel. "Kazil mi pověst."

"A to je důvod..."

"Tak poslouchej. Už jsem ti řekl, že započítával do ceny bot obchodní cesty. Nějaký pitomec jede do Itálie nakoupit hedvábí a Robinson to započte do nákladů. Kazil pověst mně i továrně. Nebylo to čestné a já jsem ho mnohokrát žádal, aby svůj systém změnil. Dobře víš, že to odmítl."

"A tak jsi ho vyhodil. Nedals mu ani možnost, aby dal výpověď."

Liz Bellewová, zřejmě znuděná řečmi, které poslouchala nekonečně doma, se natáhla na pohovce a zadívala se ke schodišti.

"Aby dal výpověď?" řekl King. "Jakápak výpověď? Když někdo nedělá svou práci, jak by měl..."

"Co se stane, až si bude hledat jiné místo a bude muset říct budoucímu zaměstnavateli, že ho vyhodili?"

"Jen totální debil řekne, že je vyhozený. Jestli má Robinson aspoň špetku rozumu..."

"Vždyť víš, že oni si to u vás ověří, ať jim namluví cokoli."

"Na to měl myslet, než začal hrát do ruky oddělení prodeje. Jeho přičiněním šly ceny nahoru naprosto neúměrně, Diano."

"Nemusels být tak nelítostný."

"Nelítostný? Já?" Rozesmál se. "Liz, jsem nelítostný?"

"Jsi cukroušek," řekla Liz.

"Proč myslíš, že jsem nelítostný? Protože se starám, aby firma prosperovala, zatímco ostatní sedí na zadku? Děvenko, lidi buď nečinně dřepí anebo dělají. A jen proto, že se někdo chopí činu, není ještě..."

"Ne, ale jestli si zvykneš šlapat lidem na krk, nedbat..."

"Moje milá, kdybych jen seděl a nedělal, nežila bys teď v tomhle domě, neměla bys na ruce náramek, který..."

"Má pravdu, pusinko," řekla Liz a natáhla ruku s diamantem.

"Ovšemže mám. Člověk buď dřepí na fleku, nebo něco dělá, že mám pravdu, Liz?"

"Stoprocentně," řekla Liz. Rychle se posadila. "Já odjakživa moc ráda něco podnikám." Podívala se na hodinky.

"Chatrč na kopci volá, musím jít. Přijdete dneska večer do klubu?"

"Snad," řekla Diana rozzlobeně.

"Hmmm." Liz se zadívala na Dianu. "Já vím, co jí chybí," řekla Kingovi.

"Já taky."

"Bodejť bys nevěděl. Mimochodem, kdyby se Pete ptal -" Ne-dořekla. "Ne, není už malý." Zamávala jim, zavolala

"Bavte se dobře" a odešla.

Po jejím odchodu nastalo mrtvé ticho. Diana stála uprostřed pokoje, ani se nepohnula. King ji chvíli pozoroval a pak začal kolem ní kroužit.

"Diano?" řekl jemně.

"Co je?"

"Diano, sedím na stromě a dívám se na tebe shora..."

"Cože?" řekla nechápavě.

King se přiblížil a řekl: "Upozorňuju tě... aby to bylo fér... že se chystám... na tebe vrhnout."

Popadl ji a přitiskl k sobě, s ústy pár centimetrů od jejích.

"Pusť mě," řekla. "Jestli si myslíš, že..." a King ji políbil. Ještě chvíli se bránila. Pak se poddala polibku, vrátila mu ho v těsném objetí a odtrhla rty.

"Ty... ty hrubiáne!" řekla něžně.

"Ano," řekl a znova ji políbil.

"Jsi hrubián," řekla chabě. "Měl by ses stydět."

"Já se stydím. Do hloubi duše." Znova ji políbil. "Jsi krásná. Zvlášť s tím sexy pruhem ve vlasech."

"Jsem pro tebe příliš dobrá, víš, ty gorilo!"

"Já to vím, doopravdy. Poslyš, v kolik bude večere?"

"Proč?" zeptala se podezíravě.

"Myslel jsem si, že bychom mohli..."

"A vůbec se mi nelíbilo, jak jste o mně mluvili s Liz, jako kdybych byla dobytče nebo něco podobného."

"Achach, jsi nádherné dobytčátko," řekl a zase ji políbil. "Neodpovědělas mi."

"Co ses ptal?" zeptala se Diana omámeně.

King ji políbil na krk. "Večere," šeptal. "Před večerí."

"Potuluje se tu Pete, to přece víš."

"Já se ho zbavím. Propustím ho."

"Jak bys mohl..."

"Pošlu ho na letiště co nejdřív."

"Tak tedy..." řekla Diana váhavě.

"Tak co?"

"Tak..." Na rtech se jí objevil rozpačitý úsměv.

"Sláva!" řekl King. "Ale nejdřív se ozvu Hanleymu."

"Proč?"

"Nechci přece, aby zvonil zrovna když..."

"Co kdybych to zařídila s tvým tajemníkem?" řekla Diana.

King se usmál a cestou k telefonu ji pleskl ze zadu přes sukni. Zdvihl sluchátko, otočil se k ní a řekl: "Bude to minutka. Chci jen -" Náhle umkl, když si uvědomil, že na lince někdo hovoří, a poznal, že hlas patří Cameronovi.

"...ano," říkal Cameron, "to se vám právě snažím vysvětlit. Myslel jsem si, že by vás to mohlo zajímat..." King rychle stiskl tlačítko na přístroji a přehodil linku. "Zvláštní," řekl.

"Copak se děje?" zeptala se Diana.

"Pete mluví na druhé lince," řekl King. Tvářil se udiveně. "Přisahal bych, že mluví s..." Pokrčil rameny, vytočil centrálu a řekl: "Prosím Oscara Hanleyho v hotelu Stanhope v Bostonu." Chvilí poslouchal. "Dobře, zavolejte mě prosím." Zavěsil a otočil se k ženě. "Mezitím, co kdybychom si dali skleničku, aby..."

Dveře zvenčí se rozlétly. Indiáni se vraceli. Nebo aspoň jeden.

"Bobby, co je to za způsob, takhle vrazit dovnitř?" okřikla Diana syna, který se řtil po schodišti k ložnicím.

"Promiň, maminko! Zapomněl jsem si roh se střelným prachem. Kde je, maminko?"

"Nahore ve skříni na hračky jako obvykle."

"Pomoz mi ho najít, prosím!"

"Vždyť víš, kde je."

"Ano, ale já spěchám," řekl Bobby. "Jeff už má náskok a já - jéje! Tadyhle je! Visí na klice!" Divoce zařval, utíkal po hořejší chodbě a vrátil se s rohem zavěšeným přes rameno. "Nashle!" křikl. "Musím si najít strom, tati!" a poklusem vyrazil z domu.

"A čekat," řekla Diana vyčítavě, "a pak po něm skočit."

Muž v křoví se chystal skočit.

Umíral touhou po cigaretě, ale neodvažoval se zapálit si. Ze své skrýše viděl slepou stěnu Kingovy vily a vchod do garáže. Dlouhý černý cadillac byl zaparkovaný na cestě před garáží a šofér leštil semišovou kůží jeho elegantní kapotu. Člověk v houštině se podíval na hodinky, pak na šoféra, pak zas na hodinky a nakonec na oblohu. Brzo se setmí. V pořádku. Tma je to, co potřebují.

Toužil po cigaretě.

Přemýšlel, jestli Eddie je ještě u vozu. Jestli je ve vile všechno, jak má být, jestli to celé bude fungovat, a jak tak o tom přemýšlel, začal mít starosti a zvlhly mu dlaně a toužil po cigaretě víc než předtím.

Zaslechl šumot v křoví a cítil, jak mu strach šplhá vzhůru po páteři a vybuchuje mu v lebce jako žluté rakety.

Klid, říkal si, klid.

Sevřel pevně ruce, aby se přestaly třást. Křečovitě zavřel oči a když je znova otevřel, spatřil postavu, blížící se k němu mezi stromy. Poskočilo mu srdce. Je to ten kluk.

Olízl si rty.

Když otevřel ústa, vypravil ze sebe jen chraptivé zaskuhrání. Polkl a zkusil to ještě jednou.

"Hej, kamaráde," řekl. "Co tady děláš? Hraješ si na policajty a zloděje?"

Do města pomalu začínal prosakovat soumrak.

V říjnu je soumrak zvláštní; je hebký jako kočičí nos a vůně kouře z dřeva ho doprovází dokonce i tady, kde lidé nepálí dřevo ani listí. Ten pach je něco, co má lidský rod vryté v paměti, a co dodává říjnu vážného klidu, kterým se nemůže chlubit žádný jiný měsíc. Pouliční svítelníky se rozsvítí o něco dřív, než padne tma. Slunce zbarví oblohu zářící červení, jež se smísí s fialovou klenbou mraků stoupajících do nebeských výšin. Mosty se klenou v odvážných siluetách, dráty nad hlavami se odrážejí od pozadí temně rudého šera, zelená světla mrkají v nastávající temnotě jako smaragdové náhrdelníky.

Chůze se poněkud zrychluje, krok se stává lehčím. Vzduch je svěží, zakusuje se do tváří a bolí v zubech, průčelí obchodů ožívají světlou jako útulná břichatá, do červena rozpálená kamna. Noc je klidná, protože podzim je časem ticha a smrt léta respektuje dokonce i otrlé město. Lidé zdvihají límce u kabátů, dýchají si na ruce, narážejí klobouky do čela. V ulicích se ozývá jedině vítr a občané spěchají, protože se těší domů, těší se na vůni jídla a útočně syčící páru v radiátorech, těší se na náručí svých milých.

Soumrak nad městem.

Brzo bude tma.

Kéž se dostaneme domů, než se setmí!

KAPITOLA 4

V hale Douglase Kinga zazvonil telefon. King rychle přešel přes pokoj, zdvihl sluchátko a řekl:

"Hanley?"

Hlas na druhém konci řekl: "Kdo je tam?"

"Ach! Promiňte, prosím vás, čekal jsem jiný telefon," řekl King. "Kdo je tam?"

"V pořádku Macu," řekl hlas. "Budu stručný a..."

"Tady není žádný Mac," řekl King. "Máte špatné číslo." Položil sluchátko a obrátil se ke schodišti. Stál tam Cameron a pozoroval ho.

"To nebyl Hanley?" řekl Cameron.

"Ne, někdo vytočil špatné číslo." King luskl prsty. "Když je řeč o špatných číslech, Pete."

"Ano?"

"Nemluvil jsi před chvílí s Georgem Benjaminem?"

"Myslíte telefonem?" zeptal se Cameron.

"Ano."

"No ano, mluvil."

"Proč jsi mu volal?"

"Abych mu řekl, že tady zítra nebudu. Chtěl se mnou mluvit o tom dopise ohledně prodeje na Dálný východ."

"Neřekl mu, že jedeš do Bostonu?"

"Ne, neřekl. Měl jsem?"

"Ovšemže ne. Cos mu řekl?"

"Jen že se musím omluvit, protože budu mimo město."

"Ale o Bostonu ses nezmínil?"

"To je Boston tak důležitý?" zeptala se Diana. "Může ti Benjamin přikazat jednání, kdyby věděl, kde se koná?"

"Pochybuju. Ale dal by krk za to, aby věděl, s kým jedná - nebo že vůbec s někým jedná. Jestli se mi tohle podaří, víš, budu mít možnost..."

Telefon zazvonil znova.

"To bude on," řekl King a šel rychle k přístroji.

"Radši zavolám Bobbyho," řekla Diana. "Začíná se stmívat."

"Počkej, děvenko, až dotelefonuju, ano? Nechtěl bych, abyste mi do toho křičeli." Zdvihl sluchátko. "Haló."

"Váš hovor s Bostonem," řekla centrála.

"Prosím," řekl King.

"Hovořte, pane."

"Haló, Dougu."

"Jak jsi dopadl, Hanleyi?"

"Všechno v pořádku," řekl Hanley. "Vyjednal jsem ti těch pět procent."

"Znamenitě! Dostals to na marži?"

"Tak jaks to chtěl, Dougu. Jak brzo můžeš poslat šek?"

"Pošlu s ním okamžitě Camerona. Rezervuj mu pokoj. Pete, co jsi zjistil ohledně letadel?"

"Odlétají z Peny Fieldu každou celou hodinu."

"Výborně." King se podíval na hodinky. "Stihneš to v devět?"

"Když si to přejete," řekl Cameron.

"Hanleyi," řekl King do telefonu, "Pete odletí v devět hodin. Nevím, v kolik bude u vás, ověř si to na terminálu."

"Ověřím."

"A Hanleyi?"

"Ano, Dougu?"

"Počínal sis skvěle." Zavěsil. "A teď do práce," řekl vzrušeně. "Pete, ty si ihned telefonicky rezervuj letenku." Luskal prsty, zmáčkl knoflík vedle telefonu, chvíli čekal a pak řekl: "Reynoldsi, nástup!"

"Všechno dohodnuto?" zeptal se Cameron. "Můžete mi to teď vysvětlit?"

"Teď, když je to hotovo, to můžu říct dokonce i Benja - Ne, ne, radši ne." Tiše se rozesmál. Rychle přešel k baru a nalil si ještě jeden drink.

"Já půjdu pro Bobbyho," řekla Diana. "Podívej, jak se stmívá."

"To chvilku počká, Diano. Ty to nechceš slyšet?"

"Chci, ale..."

"Děvenko moje, chlapec je v naší vlastní zahradě, proboha!"

"Tak dobrá... Ale skutečně bych..."

"Slyšels Benjaminu, jak si pouštěl hubu na špacír, ne, Pete? Řekl, že mám třináct procent akcií s hlasovacím právem, že to řekl?"

"Řekl."

"Chyba!" řekl King. Odmlčel se a pak se vytasil s hlavní bombou. "Posledních šest let skupuju potichu akcie. Právě teď, v tuhle chvíli, jich mám osmadvacet procent."

"Dougu, to je báječné," řekla Diana.

"A jak s tím souvisí Boston?" zeptal se Cameron.

"Kdy jsme to tam byli, Diano? Před dvěma týdny? Hanley je tam a od té doby zpracovává jednoho, jak já říkám nezajímavého chlapíka, který vlastní hezkou hromádku akcií s hlasovacím právem."

Přešel rychle k psacímu stolu v rohu místnosti, otevřel ho a vyndal šekovou knížku, usedl za stůl a vyplnil šek.

"Jak velkou hromádku?" zeptal se Cameron.

"Devatenáct procent."

"Cože?!"

"Sečti si to. Devatenáct a osmadvacet je sedmačtyřicet. To stačí, aby volby dopadly tak, jak já chci, i kdyby se ti idioti pokusili splichtit něco se starým, stačí to, abych se stal prezidentem Grangerovy společnosti. To znamená, že se bude skákat, jak já budu pískat, a budou se vyrábět boty podle mých představ." Vítězoslavně vytrhl šek z knížky a podal ho Cameronovi. "Tady ho máš," řekl, "podívej se na něj!"

Cameron vzal šek a dlouze hvízdal.

"Sedm set padesát tisíc dolarů," řekl užasle.

"A to je s padesátiprocentní marží. Všechny ty akcie mě budou stát půldruhého milionu. Ale stojí to za to, na to vem jed!"

"Doug, kde jsi prosím tě..."

"Prodal jsem všechno, co máme, za hotové, Diano. Dokonce jsem si vzal hypotéku na dům."

"Hypo -" Diana zírala na Kinga beze slova a pak si najednou omráčeně sedla.

"To je... to je sakramentská sumička," řekl Cameron.

"Všechno, co mám! A jen tak tak to stačilo, můžete mi věřit. Za mň bych to nebyl dostal, Diano, ale tímhle tahem se dostanu nahoru."

"Já... doufám, Doug."

"Nemůže to nevyjít, děvenko. Teď už mě nikdo nezastaví."

"Od koho kupujete ty akcie, Doug?" zeptal se Cameron.

"Od člověka, který je skupoval tajně. A je mu úplně jedno, jak to vedeme. Chce radši peníze než -"

"Kdo?" zeptal se Cameron. "Jak se jmenuje?"

"Nejlepší na tom je, že akcie skoupilo asi tučet jeho zmocněnců. Kromě nás dvou neví živá duše, že kontroluje takové množství."

"Kdo? Kdo je to?" řekl Cameron.

Na konci pokoje se ozvalo slabé zakašlání. King se otočil směrem k jídelně. "Á, to jste vy, Reynoldsi," řekl. "Chci, abyste zavezl pana Camerona na letiště."

"Nač ten spěch, Doug?" zeptal se Cameron. "Ještě nemám rezervovanou letenku."

"Tak to okamžitě udělej, ano?"

"A já jdu radši pro Bobbyho," řekla Diana. Šla ke dveřím vedoucím ven a otevřela je. "Bobby!" zavolala. "Bobby!"

"Musíme počkat, až si pan Cameron zajistí letenku, Reynoldsi," řekl King. "Nemělo by to dlouho trvat."

"Bobby!" volala Diana. "Bob-by!"

Zazvonil telefon. King zvedl sluchátko.

"Haló?" řekl.

"King?"

"Ano, tady je Douglas King." Zakryl mluvítka a obrátil se ke Cameronovi. "Tak běž, Pete, dělej! Nesmíme ztrácet čas!" V témže okamžiku řekl hlas na druhém konci drátu: "Tentokrát nezavěšuj, Kingu. Myslíme to vážně."

"Co? Promiňte," řekl King. "Co jste říkal?"

"Máme tvýho kluka, Kingu."

"Mého kluka? Co to..." Rychle se otočil ke dveřím.

"Bob-by!" volala Diana. "Bobby, ozvi se!"

"Tvýho syna. Unesli jsme ti syna," řekl hlas.

"Vy máte mého syna?"

Diana se bleskem otočila od dveří. "Cože? Co říkáš?"

"Mého... mého syna?" opakoval King jako náměsíčník.

"Naposledy říkám, že máme tvýho syna Bobbyho. Je to jasný?"

"Ale to... to není možné!"

"Co se děje, Doug?" vykřikla Diana.

"Tvůj syn byl v lese, ne?"

"Ano, ale - to má být žert? Jestli je to žert, tak..."

"My nežertujeme, Kingu."

"Doug, prosím tě, pověz mi, co..."

Pohybem jí naznačil, aby byla zticha, a hlas v telefonu pokračoval: "Kluk je v pořádku a bude v pořádku, když uděláš, co ti řeknu. Chceme pět set tisíc dolarů v neoznačených..."

"Okamžik, já si to napíšu." Sálh po tužce a papíru, které ležely na psacím stole, kabel od sluchátka se natáhl k prasknutí.

"Pět set tisíc do -"

"V neoznačených bankovkách," řekl hlas, "nízký hodnoty. Máš to?"

"Ano, ano. Já... Neublížili jste mu?"

"Je v pořádku. Žádný očíslovaný série, Kingu. Prachy seženeš do zítřka do rána, je ti to jasný? Další instrukce zavoláme. A ne abys volal policii, Kingu."

"Ne, ne, nezavolám."

"Pochopils?"

"Pochopil, k čertu! Chápu všechno!" King zoufale pátral v duchu po něčem, čím by toho člověka přiměl, aby se prozradil. Když ho to konečně napadlo, jednal rychle a rázně, jako kdyby uzavíral dlouho očekávanou obchodní dohodu.

"Dobrá," řekl hlas. "Pět set tisíc dolarů v..." a King stiskl vidlici, takže hovor se přerušil. Obrátil se od telefonu a zařval:

"Pete, utíkej honem volat z kuchyně! Nejdřív policii! Řekni jim, že unesli Bobbyho a že na nás žádají výkupné půl milionu dolarů."

"Ne!" vykřikla Diana. "Ne!"

"Tak zavolej telekomunikace! Řekni jim, že volal ten mizera a že jsem zavěsil -"

"Proč to udělal? Zavěsil a tam byl člověk, který má Bobbyho! Zavěsil..." Nedokázala větu dokončit. Rozběhla se zase ke dveřím a křičela do snášejícího se soumraku: "Bobby! Bobby! Bobby!"

"Zavěsil jsem, protože jsem myslel, že zavolá ještě jednou," řekl King. "Telekomunikace by mohly zjistit, odkud volá - a já můžu mezitím přemýšlet..." Odmlčel se. "Reynoldsi, běžte nahoru pro můj adresář. Jednou, když Diana ztratila perlový náhrdelník, jsme najali soukromého detektiva. Di Bari se jmenoval, tak nějak, je to v adresáři. Zavolejte mu a ať sem

okamžitě přijde."

"Ano, pane." Reynolds se hnál ke schodišti.

Diana praskla dveřmi a vrhla se ke Kingovi, který stál uprostřed pokoje. "Pět set tisíc dolarů jsi řekl. Tak dobře, zavolej do banky. Hned teď! Zavolej tam, Dougu, hned! Musíme jim ty peníze dát. Musíme dostat Bobbyho zpátky!"

"Dostaneme ho zpátky. Dám jim, co budou chtít, třeba milion, když řeknou, seženu ty peníze." Vzal Dianu do náručí.

"Neboj se, Diano. Jen se prosím tě tak netřes, snaž se..."

"Já... budu v pořádku. Je to... je to..."

Cameron přiběhl z kuchyně. "Policie je na cestě, Dougu," řekl. "Telekomunikace jsou připraveny. Máme je zavolat na jiné lince, jakmile se ten chlap zase ozve."

"Dobrá, jdi do kuchyně. Až tady zazvoní telefon, okamžitě jim to oznam."

"Už jsem tam," řekl Cameron a zase vyběhl z pokoje.

Reynolds se vrátil dolů se zklamaným obličejem. "Nemůžu ten adresář nikde najít, pane," řekl. "Promiňte, prohledal jsem celý stůl pod telefonem, ale..."

"Já pro něj doběhnu," řekla Diana. Se zřejmým sebeovládáním se napřímila, odstoupila od Kinga a právě mířila ke schodům, když se k jejímu leknutí rozlétly dveře vedoucí do zahrady.

"Tys mě volala, maminko?" řekl Bobby King.

Nevěřicně vyhrkla "Bobby?" A pak se div nezalkla jistotou. "Bobby, Bobby, Bobby!" - a vrhla se k němu, padla na kolena a přitáhla ho k sobě.

"Jéje, copak se stalo?" zeptal se Bobby.

King se díval na syna nechápavě. "Jak..." začal a pak se otočil k telefonu a namířil na něj výhružně prst. "Zatracenej lhář..." zařval.

"Já už si nechci hrát s Jeffem, maminko," řekl Bobby. "Vylezl jsem na strom, jak mi tatínek poradil, ale nebylo to k ničemu. Nikde jsem ho neviděl."

"Co to povídáš?" řekl King s novým zděšením v hlase. Podíval se na telefon. "Jak to, žes ho neviděl? Kde je?"

"Určitě už odešel," řekl Bobby. "Díval jsem se všude, za každý kámen. Já si s ním už nechci hrát. Nikde není, nevím, kde je."

Následoval okamžik omráčeného ticha. Všichni měli na rtech jedno slovo, protože všichni pochopili pravdu, ale nakonec je vyslovil chlapcův otec, pronesl jméno vyjadřující naprosto jasné všechno, co se stalo venku v lese, jméno, jež vysvětlilo telefonní rozhovor s neznámým člověkem.

„Jeff," řekl Reynolds a to jméno mu vyšlo z úst jako slabounký šelest.

Z dálky bylo slyšet sirénu, která se blížila k chráněné svatyni, městské čtvrti Smoke Rise.

KAPITOLA 5

Carellovi šly na nervy dvě věci, a to případy, které se týkaly buď nadměrného bohatství, anebo dětí. Nepocházel z nejchudších čtvrtí města a proto si odpor k penězům nemohl vysvětlovat nuzným dětstvím. Jeho otec, pekař Antonio Carella, si vždycky vydělal na slušné živobytí a jeho syn nikdy nepoznal, jak studí ostrý vítr na zadní části obnošených kalhot. A přesto si Carella v okázalém přepychu, v salonech a halách a pracovnách, kam ho někdy zavedlo jeho povolání, připadal nesvůj. Připadal si jako chudák. Nenuzoval se teď ani nikdy předtím, a i kdyby byl neměl ani vindru, netrpěl by nouzí, ale když teď seděl v hale Douglase Kinga naproti muži, který si mohl dovolit takto zařízený byt, cítil Steve Carella, že je nemajetný a bez prostředků a byl trochu zaražený.

A ještě ke všemu vypadala celá ta věc doopravdy jako únos dítěte. I kdyby Carella nebyl otcem dvojčat, které jeho žena porodila v létě, i kdyby právě neprožíval první rodičovské radosti, byl únos ošklivá a hrůzná věc a on s ním nechtěl mít nic společného.

Naneštěstí neměl na vybranou.

Seděl u Kingů v hale, zaražený a znervóznělý a kladl obvyklé otázky; Meyer Meyer, obrácený zády do pokoje, se zatím díval oknem na řeku Harb.

"Ještě jednou, prosím, pane Kingu," řekl. "Chlapec, kterého unesli, není váš syn, rozuměl jsem správně?"

"Ano, správně."

"Ale výkupné žádají na vás?"

"Ano."

"Takže únosce vznesl svůj požadavek v domněni, že se zmocnil vašeho syna."

"Ano, vypadá to tak."

"Volal někdo ještě jednou?"

"Ne."

"Pravděpodobně si tedy pořád ještě myslí, že má vašeho syna?"

"Já nevím, co si myslí," řekl King hněvivě. "Jsou všechny tyhle otázky opravdu nutné? Nejsem otec toho chlapce a..."

"Ne, ale únosce mluvil s vámi."

"To je pravda."

"A žádal pět set tisíc dolarů, že, pane Kingu?"

"Ano, ano, ano, pane Caretto, je to tak."

"Carella."

"Promiňte, Carello."

"Byl to muž? Ten, kdo volal?"

"Byl to muž."

"Když s vámi mluvil, řekl Mám vašeho syna nebo Máme vašeho syna? Vzpomenete si?"

"Nevzpomenu. A nechápu, proč by to mělo být důležité. Někdo unesl Reynoldsova chlapce a tyhle gramatické -"

"To je právě ono, pane Kingu," řekl Carella. "Někdo unesl chlapce a my bychom rádi zjistili, kdo ten někdo je. Chápejte, že to musíme zjistit, má-li se hoch vrátit domů v pořádku. To je pro nás to nejdůležitější. Dostat chlapce domů živého a zdravého. Určitě je to to nejdůležitější i pro vás."

"Ovšemže ano," utrl se King. "Proč proboha nepřizvete FBI? Vaši lidé nejsou vybaveni na to, aby se vypořádali s takovou věcí! Někdo unese chlapce a -"

"Než do věci vstoupí FBI, musí uplynout sedm dní," řekl Carella. "Oznámíme jim to ihned, samozřejmě, ale dřív zasáhnout nesmějí. Mezitím se vynasnažíme my -"

"Proč nemůžou zasáhnout dříve? Myslel jsem, že únos je trestný čin federální kategorie. Místo vás místních policajtů by mohli -"

"Je to trestný čin federální kategorie, protože po uplynutí sedmi dnů se dá automaticky předpokládat, že pachatelé překročili hranice státu. Do té doby zůstává věc v pravomoci jurisdikce toho státu, v němž došlo k trestnému činu. A v našem státě, v našem městě, se trestným činem zabývá místní policejní revír. Platí to pro únosy, přepadení, vraždu nebo cokoli jiného."

"Mám tomu rozumět tak," řekl King, "že budeme pokládat únos, při němž jde o život malého kluka, za stejný trestný čin jako... třeba... krádež padesáti centů v jednotkovém obchodě?"

"Ne tak docela, pane Kingu. Už jsme volali k nám na stanici a jede sem sám poručík Byrnes. Jen co se dovíme trochu víc o -"

"Promiň, Steve," řekl Meyer, "ale já bych potřeboval popis chlapce od jeho otce kvůli teletypu."

"Ano," řekl Carella. "Kde je pan Reynolds, pane Kingu?"

"Doma u sebe. Nad garáží. Sebralo ho to."

"Chceš, abych se toho ujal, Meyere?"

"Ne, to je v pořádku," řekl Meyer a významně se podíval na Kinga. "Ty máš samozřejmě plný ruce práce tady. Kde je ta garáž, pane Kingu?"

"Z boční strany domu. Nemůžete ji přehlédnout."

"Budu tam, kdybys mě potřeboval, Steve."

"O.K." odpověděl Carella. Vrátil se opět ke Kingovi, Meyer odešel. "Bylo něco zvláštního na hlase toto člověka, pane Kingu? Nešišlal nebo neměl znatelný přízvuk, mluvil dialektem nebo..."

"Promiňte," řekl King, "odmítám další účast v téhle hře. Pane Caretto, opravdu nevidím -"

"Carella. A o jaké hře to mluvíte?"

"O téhle nesmyslné hře na policajty a zloděje. Co na tom prosím vás záleží, jestli ten člověk šišlal nebo mluvil kultivovanou angličtinou nebo blekotal jako idiot? Jak to vrátí Jeffa Reynoldse jeho otcí?"

Carella nezdvihal oči od zápisníku. Díval se upřeně na stránku, kam právě něco napsal, a říkal si, že dost dobře nejde, aby policista vyskočil a vrazil Douglasu Kingovi jednu do zubů. Tiše a klidně řekl: "Jaké máte zaměstnání, pane Kingu?"

"Řídím továrnu na obuv," řekl King. "Je to další z vašich veledůležitých otázek?"

"Ano, pane Kingu, je to jedna z mých veledůležitých otázek. Nevím nic o botách, pane Kingu, jen to, že je musím nosit, abych si nevrazil do nohy připínáček. Ani ve snu by mě nenapadlo jít k vám do továrny a vykládat vašim zaměstnancům, jak přitlouct podrážku, přilepit podpatek nebo přišít já nevím co, co se přišívá."

"Pochopil jsem," řekl King suše.

"Pochopil jste jen část, pane Kingu. Chápete jen tu část, která vás varuje..."

"Varuje a mě?"

"...varuje, abyste přestal s tím, co by se dalo kvalifikovat jako odpírání informací policii a brždění vyšetřování. To je ta část, kterou jste pochopil. Já vám teď řeknu ještě tu druhou a budu doufat, že porozumíte i jí, pane Kingu, protože já jsem tady služebně a mám v úmyslu konat svou povinnost s vaší pomocí nebo bez ní. Předpokládám, že dovedete řídit továrnu na obuv, jinak byste nebydlel ve čtvrti jako je Smoke Rise a neměl šoféra, jehož syna si může při únosu někdo splést s vaším. Prosím. Nemáte nejmenší důvod si myslet, že jsem dobrý policista nebo špatný nebo dokonce jen průměrný, ale ze všeho nejmíň máte důvod myslet si, že jsem hloupý policista."

"Nikdy jsem -"

"Abych vás zbavil pochybností, které by vás mohly ještě trápit, pane Kingu, říkám vám rovnou a neskromně, že jsem policista dobrý, ba dokonce výborný. Rozumím své práci a dělám ji dobře a kladu-li vám otázky, není to proto, abych se dostal do oblíbených komiksů. Každá otázka má svou příčinu a účel a ohromně byste mi pátrání usnadnil, kdybyste mi na mé otázky odpovídal a nepřidával své názory, jak mám vést vyšetřování. Myslíte, že si rozumíme, pane Kingu?"

"Myslím, že si rozumíme, pane Caretto."

"Jmenuju se Carella," řekl Carella rázně. "Měl ten člověk, co vás volal, nějaký přízvuk?"

Reynolds seděl na kraji postele, bezostyšně plakal a neustále přitom potřásl hlavou. Meyer ho pozoroval a kousal se do rtů, chtělo se mu obejmout toho člověka kolem ramen, utěšit ho, říct mu, že všechno bude v pořádku. Ale nemohl to udělat, protože věděl, že únosy jsou nepředvídatelné a chlapec může být mrtev dřív, než ho únoscí odvezou pět milů od domu. A tenhle únos byl o to nebezpečnější, že šlo o omyl. Jak se ti mizerové zachovají, až zjistí, že unesli nepravého

chlapce? A tak nemohl Reynoldse uklidňovat, mohl mu jen klást obvyklé otázky, které znal z paměti, a doufat, že nepřipadají nesmyslné člověku zmítanému žalem.

"Jak se jmenuje chlapec celým jménem, pane Reynolds?"

"Jeffrey. Jeffrey."

"Píše se to G-e-o-f nebo J-e-f-f...?"

"Prosím? Ach, J-e-f-f-r-y. Jeffrey."

"Ještě nějak?"

"Ne."

"Jak je starý, pane Reynolds?"

"Osm."

"Kdy se narodil?"

"Devátého září."

"Takže mu bylo osm teprve nedávno, že?"

"Ano. Osm."

"Kolik měří, pane Reynolds?"

"Já..." Reynolds se odmlčel. "Já nevím. Nikdy jsem... Nevím. Kdo by měřil děti? Nikdo přece nečeká, že se něco takového..."

"Aspoň přibližně, pane Reynolds. Metr? Nebo metr dvacet?"

"Já nevím. Nevím."

"Průměrná výška v tomto věku je něco mezi 120 a 130 centimetry. Je asi tak průměrně velký, pane Reynolds?"

"Ano. Nebo možná trochu větší. Je hezký. Na svůj věk velký."

"Kolik váží, pane Reynolds?"

"To nevím."

Meyer vzdychl. "A jakou má postavu? Je obtloustlý? Nebo prostředně silný? Štíhlý?"

"Štíhlý. Ani tlustý, ani hubený... Prostě takový, jaký má být v osmi letech."

"Jakou má pleť, pane Reynolds? Je růžový, snědý nebo bledý?"

"Nevím."

"Je spíš snědý?"

"Ne, to ne. Je blondáček. Se světlou pletí. Na to se ptáte?"

"Ano, děkuju. Pleť světlá," poznamenal si Meyer. "Vlasy blond." Chvilí mlčel. "A oči, pane Reynolds?"

"Vrátíte mi ho?" zeptal se Reynolds náhle.

Meyer přestal psát. "Vynasnažíme se," řekl. "Uděláme co můžeme, pane Reynolds."

Chlapcův popis zavolali telefonicky na sedmaosmdesátku, odkud ho předali na kriminální ústřednu a teletypem byl vyhlášen poplach ve čtrnácti státech. Zněl takto:

Oběť únosu Jeffrey Reynolds věk osm výška cca 1,30m váha cca 30 kg xxxxxx vlasy světlé oči modré mateřské znaménko na levé hýždě xxxjizva po zlomenině na levé paži xxx otec Charles Reynolds xxx matka mrtva xxx slyší na jméno Jeff xxx oblek jasně červený svetr modré džínky bílé ponožky tenisky xxx prostovlasý xxx bez rukavic xxx žádný šperk xxx může mít při sobě vzduchovku xxx snad ve společnosti muže xxx posledně viděn ve čtvrti Smoke Rise Isola v 17.30 xxx očekávejte další instrukce ohledně zablokování silnic xxx zprávy kriminální ústředna Isola atd.

Šedivá fordka zabočila a drkotala po vymleté cestě, která kdysi patřila pěstiteli brambor ze Sands Spitu. Cestu, pozemky a farmu koupil už dávno nějaký člověk v naději, že stavební rozmach dospěje až na tento izolovaný výběžek předměstí. Stavební rozmach se však zastavil daleko od někdejší bramborářské farmy. Spekulant ostatně zemřel, dřív než se jeho sen uskutečnil, a farma a přilehlé pozemky, teď už zanedbané úhory, podléhající postupně náporu přírody, se ocitly v rukou agenta realitní kanceláře. Ta spravovala majetek spekulantovy dcery, sedmatřicetileté opilé ženštiny, která žila ve městě a spala s námořníky bez ohledu na jejich věk. Agent pokládal za úspěch, když se mu uprostřed října podařilo starou farmu na měsíc pronajmout. Na podzim je lidí, kteří sednou na lep, obvykle pomalu. V létě mohl budoucím nájemcům namluvit, že farma je nedaleko pláže - což nebyla, nalézala se ve středu Sands Spitu a k některé ze dvou pláží poloostrova bylo od ní hezky daleko - a tak snad nalákat pár obyvatel města, aby se do té zříceniny na pár týdnů nastěhovali. Jenže sotva přešlo léto, veškerá naděje zmizela. Spekulantova dcera si bude muset najít jiný způsob, jak si zaplatit alkohol a námořníky. Z rozpadající se farmy nebude žádný zisk zas až napřesrok, kdy se na Sands Spit opět vrátí léto. Agentova radost nad pronajmutím farmy i s pozemky uprostřed října neznala proto mezi a ani ve snu ho nenapadlo, kolik pečlivého plánování nájmu předcházelo. Nepatřil k lidem, kteří koukají darovanému koni na zuby. Zapláceno dostal ihned, na nic se neptal a žádné odpovědi neočekával. Mimoto vypadali nájemci jako sympatický mladý pár. Chtěli-li, aby jim uprostřed totální pustiny umrzly nosy, je to jejich věc. Jeho věc, jako věc majitelů pozemků od nepaměti, bylo shrábnout pachtovné, co jiného, prosím vás, shrábnout pachtovné a šmytec!

Přední světla fordky propátrávala tmavou cestu, ozářila šedivou budovu a zhoupla se doprava, když auto zahnilo, náraz zabrzdlilo a zastavilo. Motor zmlkl. Světla zhasla. Dvířka se otevřela, do tmy vyskočil mladý muž ve věku mezi dvaceti a třiceti lety a běžel k vstupním dveřím. Jemně třikrát zaklepal a pak čekal.

"Eddie?" zeptal se ženský hlas.

"To jsem já, Kathy, otevři!"

Dveře se otevřely dokořán, na zmrzlou zem se vylilo světlo. Na dvůr vyhlédla dívka.

"Syde?" řekla.

"Je ve voze. Přijde. Nedáš mi hubičku?"

"Ach, Eddie, Eddie," řekla a vrhla se mu do náručí. Žena nanejvýš čtyřicetiletá, ale nazvat ji čtyřicetiletou "dívkou" nebylo možné. Krásný obličej měl sice jemný půvab, ale ležel na něm tvrdý povlak, něco jako vrstva emailu opotřebovaná lety používání a zneužívání. Kathy Folsomová byla ve čtyřicetiletých letech ženou a je možné, že jí byla už ve dvanácti. Na sobě měla rovnou černou sukni a modrý svetr s rukávy vykasánými po loket. Vlasy měla zřejmě odbarvené, u kořínek a pěšinky černé, ale na ní to ze záhadných důvodů nevypadalo lacině, jen nepečlivě a nepěstěně. Tiskla k sobě manžela se zoufalstvím, které narůstalo od jeho odpoledního odjezdu z farmy. Líbala ho toužebně s rukama ovinutými kolem jeho pasu, dívala se mu do obličeje a usmívala se s ním, která přiváděla do rozpaků i ji; pak se, aby rozpaky zakryla, rychle dotkla jeho obličeje a řekla nejdřív znova "Eddie, Eddie", ale pak dodala ostře: "Jsi v pořádku? Prošlo všechno dobře?"

"Všechno šlo dobře," řekl Eddie. "Co tady? Nějaký potíže?"

"Ne, nic. Byla jsem jak na jehlách. Pořád jsem si myslela: tohle je naposledy, panebože, prosím tě, ať se nic nepříhoda!"

"Ne, všechno klapalo zrovna tak, jak jsme si představovali." Odmlčel se. "Máš cigaretu, lásko?"

"V kabelce. Tuhle na židli."

Šel k židli a hrabal se v její kabelce. Dívala se, jak si zapaluje cigaretu. Hezký mladý muž v tmavých kalhotách a sportovním saku, v bílé rozhalené košili a hnědočerveném svetr.

"Poslouchala jsem rádio," řekla Kathy, "myslela jsem si, že by se mohli o něčem zmínit. Banka je přece jenom banka."

Chvilí mlčela. "Všechno dopadlo dobře? Žádný potíže?"

"Žádný." Vyfoukl obláček kouře. "Jenom, Kathy, totiž... no... víš my jsme ne -"

Znova ho políbila, rychle, jako by už nevydržela necítit jeho rty na svých. "Vrátil ses," šeptala. "Na ničem jiném nezáleží."

"Tady, mládenče," řekl nesmlouvavý hlas, stejně pevný jako byly ruce toho, jemuž patřil. Do světnice vklopýtal Jeff Reynolds, a muž, který ho postrčil, se uchechtl, práskl za sebou dveřmi a pak řekl: "Tak jsme šťastně doma! Jak se ti tu líbí, kamaráde? Nic moc, co, ale pěkně to tu smrdí, vid'?" Znova se uchechtl. Jeho smích odpovídal jeho vzhledu. Byl to dvaadvacítník ve fešáckém tmavém obleku, ale jeho tváře přímo volaly po oholení. Celkově budil zvláštní dojem, vypadal jako člověk, který se přišel bavit na výročním výletě svého zaměstnavatele.

"Kde je moje puška?" řekl Jeff a Kathy se při zvuku jeho hlasu otočila a užasle se na něj podívala. Nevypadal vylekaně, snad jen trochu udiveně a poněkud nejistě nad podivným prostředím, jinak byl ale klidný.

"Kluk chce svou bouchačku," řekl Syd s úsměvem. "Kde je ta puška, kterou jsme mu slíbili?"

Kathy civěla na Jeffa. "Kdo... kdo proboha je..." začala a Sydův úšklebek se změnil v úsměv a pak ve výbuch nespoutaného řehotu.

"Jen se koukni na ten nádherný údiv, Eddie! Človče, to by mě opravdu rozesmálo!"

"Tohle nech na mně, Syde," řekl Eddie.

"Kde je ta puška?" řekl Jeff. "Dejte mi ji, musím se vrátit domů." Otočil se ke Kathy. "Tu pušku máte vy?"

"Já - jakou pušku?" odpověděla automaticky a pak vykřikla: "Co je to za chlapce? Kde..."

"Kdo to je?" ušklíbl se Syd. "To je mi otázka! Co je to za chování, pusinko! Přivedeme ti hosta a ty se hned naježíš."

Otočila se prudce k manželovi: "Eddie, kdo...?"

"S dovolením prosím," řekl Syd a hluboce se uklonil. "Kamaráde, tohle je Kathy Folsomová, rozená Kathy Nealová, perla jižní čtvrti. Krásná, co? Nakoukej se dosyta. Kathy, tohle je King -" zarazil se, škytl, pak řekl úlisně: "- King Kong," a nadšený vlastní vtipností vybuchl novým záchvatem smíchu.

"O čem to mluví, Eddie? Kde jste vzali toho chlapce? Co tu dělá? Proč...?"

"Sázím se, že žádnou pušku nemáte," řekl Jeff.

"Že ne?" odpověděl Syd. "Hochu drahá, my tu máme zbraní, že bysme mohli zahájit druhou občanskou válku. Mít generál Lee tolik bouchaček co my, chtěli bysme dneska na tvém tátovi starý jižanský prachy!" Znova se rozchechtal jako by chtěl vyprovokovat Kathy, aby se dovtipila. Bylo to zbytečné. Zmínka o penězích jí neunikla, okamžitě si s leknutím uvědomila její smysl. Otočila se k manželovi a řekla: "Eddie, snad jste..."

"Tak pojď, kamaráde," řekl Syd. "Jdem pro tu pušku." Postrčil Jeffa ke dveřím vedoucím z velké obývací kuchyně do ložnice. "Puška a trofeje jsou tuhle," řekl. "Pohodlíčko jako doma, co?"

Počkala, až se za nimi zavřely dveře. Pak řekla Eddiemu: "Tak a teď to chci slyšet."

"Je to přesně to, co myslíš," řekl Eddie. Mluvil tiše a klopal oči, aby se vyhnul jejímu pohledu.

"Přišel jsi o rozum?" zeptala se. "Ty ses snad úplně zbláznil!"

"Klid, prosím tě, nerozčiluj se."

Kathy se roztřásla a aby se ovládla, šla nepřírozeně vzpřímená ke kabelce, vytřásla z krabičky cigaretu, která jí hned vypadla z ruky, podařilo se jí jednu udržet a zapálit a pak řekla: "Dobrá, poslouchám."

"Je to únos," řekl Eddie prostě.

"Proč?"

"Jak to, proč? Znamená to pět set táců..."

"Říkals..."

"To ti jako důvod nestačí? Proježišekrista, tohle je..."

"Říkals banka. I to bylo hrozný, ale aspoň..."

"Lhal jsem. Žádná banka. To jsem jen říkal. K bance jsme ani nepáchli."

"Ne, to vidím. Copak nechápeš, že tohle je strašně vážná věc, Eddie? Únos je federální trestní čin! Můžeš za to dostat elektrické křeslo!"

"Jen když kluka nevrátíme, než se to dostane před soud."

"Soud z toho kouká tak jako tak, ale o tomhle slyším poprvé. Jak dlouho jste to plánovali?"

"Asi... asi tak šest měsíců."

"Cože?"

"Kathy, prosím tě, uklidni se! Nemá smysl se rozčilovat."

"Kdo je to?"

"Bobby King."

"A kdo je Bobby King?"

"Jeho táta je velký zvíře v Grangerovy obuvi. Tu firmu přece znáš, Kathy. Drahý boty pro nóbl dámy."

"Ano, firmu znám." Chvilí mlčela. Pak řekla docela tiše: "Pročs mi neřek, co chcete udělat?"

"Myslel jsem si, že bys byla proti. Myslel jsem si..."

"A taky že jsem proti, vy darebáci," vykřikla Kathy. "Ať je ten chlapec pryč co nejdřív! Vraťte ho tam, kde jste ho vzali!"

"Jak bysme to měli provést?" řekl Eddie. "Měj rozum, prosím tě!"

"Jestli ho nevrátíte, tak to udělám já."

"To určitě."

"Jeho rodiče už asi šlí. Jak jste mohli udělat něco tak..."

"A teď už zavři pusku, ano?" řekl Eddie drsně. "Zůstane tady, dokud nedostanem prachy a basta, tak mlč!"

Kathy přistoupila k popelníku a zamáčkla cigaretu. Pak šla k oknu a dívala se ven na dvůr.

Eddie ji pozoroval. Řekl mírně: "Kathy?"

"Neřekls mi, abych mlčela?"

"Jde o pět set tisíc, holka zlatá," řekl žalostně. "Copak nevidíš..."

"Já je nechci."

"Půl dostaneme my, půl Syd."

"Nechci nic! Ani na to nesáhnou!"

"Budeme mít na cestu do Mexika."

"Táhni k čertu i s Mexikem!"

"Já tě nechápu," řekl Eddie a zavrtěl hlavou. "Říkalas přece, že chceš do Mexika."

"A ty jsi říkal, že tohle je naposledy," vykřikla a prudce se otočila od okna. "Tohle je naposledy, povídals, doslova tak. Banka. Obyčejná banka. Jen abysme..."

"Dobrá," řekl Eddie vítězně, "dobrá, je to naposledy. Co řekneš tomuhle? Pět set tisíc dolarů. Expresem do Acapulca."

"Za únos! Nic špinavějšího, nic odpornějšího tě nenapadlo?"

"Únos a co má být? Ublížili jsme snad klukovi? Dotkli jsme se ho? Je v pořádku!"

Při zmínce o chlapci se Kathy otočila ke dveřím do ložnice. "Co tam s ním Syd dělá?" zeptala se a šla rovnou ke dveřím.

Eddie ji chytil za ruku. "Nic se mu neděje. Syd mu slíbil opravdickou pušku. Tak jsme ho sem dostali. Koukej, Kathy, snaž se to pochopit, buď tak hodná!"

"Nechci nic chápat a nebudu! Copak ty opravdu nevíš, kde máš přestat? Jak tě vůbec napadlo něco tak bláznivého? Kdes k tomu..."

"Prostě mě to napadlo. Vymysleli jsme si to."

"Kdo si to vymyslel? Ty?" Odmlčela se. "Nebo Syd?"

"Vymysleli jsme si to společně." Chvilí se jí díval do obličeje a pak řekl: "No ne, řekni sama, má to smysl riskovat krk a přepadat banku? Tohle je přece bezpečnější! Půjčíme si kluka, a až ho vrátíme, dostaneme pět set tisíc dolarů. Uznej, není to bezpečnější?"

"Půjčíte? Kdo to řekl? Syd?"

"Ne, ne, sakra, říkám ti, že jsme si to vymysleli společně."

"Doopravdy, Eddie?"

"Jo, doopravdy."

"Ty mi lžeš, Eddie. Byl to jeho nápad, vid'?"

"No..."

"Byl nebo ne?"

"Tak jo, byl." Pak rychle dodal: "Ale je to dobrý nápad, Kathy, copak to nechápeš? Po tomhle toho opravdu můžeme nechat, lásko. Koukni, myslím to doopravdy, je to naposledy. Koukni, já... Třeba se mi opravdu poštěstí dělat v Mexiku něco pořádného. Řekni, nebylo by to skvělý? Eddie Folsom, já. Někdo."

"Eddie, Eddie," řekla. "Ty opravdu nechápeš, coš proved?"

"Kathy, moje zlato, věř mi, že to bude v pořádku. Řekni sama, zklamal jsem tě někdy? Jen se mě drž, lásko, prosím tě moc!"

Neodpověděla.

"Kathy?"

Pořád mlčela.

"Zlato moje, lásko moje, prosím tě, snaž se..."

"Pif, paf!" zařval Jeff a vřít se do místnosti s brokovnicí, usmívající se Syd za ním. "Panečku, to je puška!"

"Ten kluk si potrpí na pušky," řekl Syd se smíchem. "Jen si s ní hraj, chlapče, seznam se s ní."

"Není nabitá, Syde?" zeptala se polekaná Kathy.

"Jako bych dal nabitou pušku takovému mňousovi!" řekl Syd a zamlaskal jako rozhořčená babka.

"To víte, že je nabitá, madam," řekl Jeff, zamířil a zařval: "Pif paf, rovnou mezi oči."

"Okay, kamaráde, teď s tím dej pokoj," řekl Syd. "Piánko." Na okamžik se zamračil a řekl: "Co kdybys pustil tu obludu, Eddie?"

Eddie se bezmocně podíval na Kathy, jako by ji prosil, aby pochopila. Ale ona nechtěla chápat, četl jí to na obličej, a tak odevzdaně řekl: "Už na to jdu, Syde," přistoupil k nejzazší stěně kuchyně a stáhl plachtu z hromady rádiových součástek, urovnaných podle stěny.

"Mládenče," řekl Syd Jeffovi, "tohle je doktor Frankenstein. Koukej, jak přivede tuhle obludu k životu."

Hromada součástek vlastně nevypadala jako obluda, ale něco pravdy na Sydových slovech bylo, protože všechny ty stupnice a ručičky a tlačítka a knoflíky by se byly hodily spíš do vědecké laboratoře. Eddie přistoupil a zmáčkl jedno tlačítko.

"Tak do toho, pochlub se před klukem," řekl Syd. "Řekni mu, na jaký frekvenci je policejní hlášení."

Eddie, zaujatý laděním přijímače, odpověděl: "Na třiceti sedmi celých čtrnácti megahertzů."

"Má ten doktor ale mozek," řekl Syd. "Kathy, ulovilas poklad, hotovej poklad."

"Proč jsi do toho zátah mého manžela?" řekla Kathy sevřeným hlasem. "Pročs ho nenechal na pokoji?"

"Zatáh? Kdo, já? Jede v tom dobrovolně, pusinko." Z přijímače se ozval hlasitý a pronikavý skřek. "Vidíš, kamaráde?" řekl Syd. "Obluda začíná mluvit."

"Tohle je ale opravdu něco," řekl Jeff. "Odkud to máte?"

"Smontoval jsem to sám," odpověděl Eddie.

"Vážně? To musela být fuška!"

"No..." Eddie přemáhal potěšení, aby nemysleli, že se vytahuje. "Tak moc velká fuška to zas nebyla," řekl.

"Prvotřídnímu mozku není nic těžký, co Kathy?" řekl Syd. "V elektronice dokážeš zázraky, Eddie. Proto tě taky naše Kathy miluje. Naučil ses to v polepšovně, vid'?"

"Dej pokoj," řekla Kathy.

"Co je? Dělán tvému manželovi poklony. Abys věděl, chlapče, Eddie bude jednou chodit do opravdový školy, bude jako každé jiné školák a o rádiích bude vědět všechno do posledního drátku. Nemám pravdu, Eddie? Řekni to tady našemu hostovi."

Eddie řekl rozpačitě: "Jo, je to pravda."

"Thomas Alva Frankenstein, to je náš Eddie, víš kamarádičku. Chtěl bys taky umět smontovat takovej přijímač, aby za tebou běžely ženské?"

"To si myslím," přisvědčil Jeff.

"Tak já ti řeknu, jak se to dělá. Až ti bude patnáct, vykradeš hokynářství."

"Syde, co mu to povídáš?" okřikla ho Kathy.

"Copak, copak?" zeptal se Syd nevinně. "Ani k tomu nepotřebuješ pušku, víš. Jen strč ruku do kapsy, jako to udělal Eddie. Až tě chytanou, postaví tě před soud pro mladistvost a pak tě šoupnou do polepšovny, vid', Eddie?"

Eddie upadl do ještě větších rozpaků a usilovně vyladovával přijímač. "Jo, je to tak. Samo," řekl.

"A v polepšovně," pokračoval Syd, "tě naučí montovat rádia, vid', Eddie?"

"Jen opravovat."

"Podle mě tohle není legrace, Syde," řekla Kathy.

"Jakápak legrace? Já jen učím kluka řemeslu. Mám mu vyličit všechno ostatní, co ses naučil v polepšovně, Eddie, úplně všechno?"

"Řekni mu co chceš, já na to kašlu."

"Dávej si pozor na jazyk, máme tu dítě," řekl Syd. Usmál se, hrábl Jeffovi do vlasů a rozcuchal ho. "Já, kamarádičku, jsem se naučil akorát pracovat v továrně na pytlouinu. Pracovals někdy s pytlouinou? Tak to nezkoušej. Kejcháš, vlezte ti do plic, vlezte ti do zadku." Syd se rozesmál. "Funguje to, doktore?"

"Už to bude," řekl Eddie a z rádia se najednou ozvaly srozumitelné zvuky.

"... třináct. Nehoda na Morrisonově a Severní 98. Vůz 303, signál 13. Neštěstí na Morrisonově a Severní 98."

"Tady 303. Okay."

"Únos pod nose a oni se starají o dopravní maléry," řekl Syd.

"Odvezete mě teď zpátky?" zeptal se Jeff.

"Nemám čas, chlapče."

Jeff se obrátil ke Kathy. "A co vy?" Otevřeně a upřímně si ji chvíli prohlížel. Pak došel k jistému názoru a řekl: "Ale vy jste holka a holky nikdy nic nezmůžou."

Syd vyprskl smíchy. "To bys koukal, hošíčku," řekl.

"Vůz 207. Vůz 207," řekl policejní dispečer. "Signál 13, jed' za vozem 204 do rezidence Douglase Kinga, Smoke Rise, vedle pobřežní dálnice, a pomoz mu. Signál 13, jed' ze..."

"Jéje, slyšeli jste to?" řekl Jeff rozčilený svým objevem. "Povídal Douglas King!"

"...Smoke Rise, vedle pobřežní dálnice."

"Tady 207. Slyším."

"Dlouhé rámě zákona se napřahuje," řekl Syd. "Co jsem vám povídal? Řekněte těm idiotům, ať nevolají policii, a první co udělají, že ji zavolají." Smutně potřásl hlavou. "Dneska se nedá nikomu věřit."

"Ty si vážně myslíš, že ti to projde, Syde?" zeptala se Kathy.

"To bych řek, že jo. A jen proto, že doktor Frankenstein má nápady. Já mám koníčka na nic, swingovou muziku. Jenže swing ti v takovýhle situaci nepomůže. Ale Eddieho koníček, to je tero. Rádia!" Sevrhl ruku v pěst a vlepil na ni pusou.

"Ty miluju. Miluju rádia. Miluju Eddieho." Chvilí mlčel. "Miluju i tebe, Kathy. Vysvětli jí náš plán, doktore."

"Nechce nic slyšet," řekl Eddie.

"Že by?" Syd byl překvapený. "Copak, pusinko, copak jsi na nás taková přísná? Tenhle kousek se zapíše do historie, to mi věř! A jen proto, že Eddie se vyzná v rádiích. Teďka jen posloucháme, co si povídají chlupatý v tyhle obludě, ale potom... Člověče, když si pomyslím na náš plán, naskakuje mi husí kůže."

"Ji to nezajímá, Syde," řekl Eddie.

"Zajímá mě všechno, co děláš," řekla Kathy tiše.

"Jápak by ji to nezajímalo? Vždyť je to tvoje ženuška. O. K.," řekl Syd, "cestou sem jsme zavolali Kingovi. Řekli jsme mu, že chceme pět set táců. Ať je připravený..."

Jeff zamžikal. "Říkáte, že jste zavolali...?"

"Drž zobák, chlapče. Řekli jsme mu, ať je má připravený zejtra ráno, že ho zavoláme a řekneme mu, kdy a kam je má přinést. A teď přijde to nejlepší. Posloucháš, pusinko?"

"Poslouchám."

"O. K. Zejtra ráno brkneme Kingovi znova. Řekneme mu -"

"To mluvíte o -" začal Jeff, ale Syd zařval: "Řek jsem, abys zavřel klapáčku, tak poslechni!" a vrhl na Jeffa zlostný pohled.

Jeff si opřel ruce v bok, přiklátil se k Sydovi a zcela v duchu hry řekl svým nejlepším drsňáckým hlasem: "A kdo si myslíš, že jseš, parde?"

"Drž hubu, kamaráde, ať se nedostaneš do maléru!"

Jeff stále ještě v duchu hry řekl: "Chcete se na mě vytahovat, pane?"

"Řek jsem drž zobák!" Syd ho zlostně odstrčil a Jeff na něj zíral s otevřenými ústy, pak se zamračil. V místnosti bylo ticho, a pak se ozval pronikavý zvuk: rádio opět ožilo.

"Všechny vozy pozor, všechny vozy pozor! Zpráva o únosu ve Smoke Rise."

"Pozor, poslouvejte," řekl Eddie.

"Hledá se osmiletý blond chlapec v jasně červeném svetru, modrých džínách, bílých ponožkách a teniskách, prostovlasý, může mít vzduchovku."

"Jseš slavný, harante," řekl Syd s úšklebkem.

"Chlapec se jmenuje Jeffry Reynolds, slyší na jméno Jeff..."

"Cože?" řekl Eddie.

"Ten člověk říká moje jméno," řekl udivený Jeff.

"Drž hubu," utrl se na něj Syd.

"...syn Charlese Reynoldse, řidiče pana Kinga. Zřejmě došlo k nějakému omylu, jak se to stalo, můžeme jen hádat.

Únosci žádají výkupné pět set tisíc dolarů, takže je možné, že dosud nevědí, koho mají. Jsem z toho jelen! Tak to je zatím všechno, končíme."

"O čem to mluví, Syde?" zeptal se Eddie. Zmocnila se ho panika a byl bledý, jako by ho někdo natřel na bílo. Cívil na Syda a očima žádal odpověď, žádal odpověď celým tělem.

"Ten člověk řekl mé jméno," opakoval užaslý Jeff.

"Jsou to lháři," řekl Syd rychle. "Chtějí na nás vyzrát."

"Na policejní vlně, Syde? Vždyť ani nevědí, že je slyšíme."

"Ne, vědí jen, že nás chtějí dostat a tak sehráli tohle divadýlko. A nemysli, že King v tom nejede, podvodník mizernej!"

"Jak jsme jen mohli popadnout nesprávného kluka?" bědoval Eddie.

"Není to nesprávný kluk!"

"A co když jo!" řekla Kathy klidně. "Znamená to, že všechno, co jste provedli, je k ničemu. Budeme mít malér pro nic a za nic."

Eddie se podíval na ženu a pak na Syda. "Ty... ty věříš tomu, co ti namlouvají poldové?" řekl. "Kathy, přece jim nevěříš!"

"A komu mám věřit? Sydovi?"

"Proč ne?" řekl Syd. "Povídám, že ten kluk je Bobby King. Co vy na to?"

"Já?" řekl Jeff nechápavě. "Já nejsem Bobby."

"Ještě cekni a..."

"Nech ho mluvit," řekla Kathy. "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Jeff."

"Lže!" zařval Syd.

"Nelžu!" zařval Jeff v odpověď. Rozzlobeně si Syda změřil a řekl: "Abyste věděl, vy se mi nelíbíte. Jdu domů."

Zamířil ke dveřím. Syd ho popadl za ruku a strhl ho zpátky, div ho neporazil. Stál těsně vedle chlapce a z obličeje mu zmizel všechen humor, ani oči se už nesmály. Bezvýrazným a studeným hlasem řekl: "Jak se jmenuješ? Jak se opravdu jmenuješ?"

KAPITOLA 6

Příjezdová cesta ke Kingově rezidenci měla z každé strany jeden kamenný sloup, na každém byla ozdobná svítlna ze skla a tepaného železa. Pilíře stály po obou stranách soukromé silnice, která vedla kolem Kingova pozemku a byla spojnici mezi čtvrtí Smoke Rise a ostatním světem. Mezi sloupy a štěrkanou cestou byl travnatý břeh asi metr široký.

Tráva lemovala šedivou stuhu cesty mdlou zelení sežehnutou říjnovým mrazíkem.

Cesta byla obvykle pustá, zvláště o nocích jako byla tato, kdy se říjen snažil ze všech sil ohlásit příchod zimy. Od řeky se zdvihl studený vítr a zaháněl domů každého, až na bláznivé psy, Angličany a policisty. Motivy této trojice se ovšem od sebe poněkud lišily. Neboť zatímco blázniví psi zůstávali venku díky svým šíleným rozmarům a Angličané díky své mezinárodně proslulé chladnokrevnosti, policisté byli venku z přinucení. Tu noc se nenašel na té cestě jediný policista, který by nedal přednost domovu s hezkou knížkou či s hezkou ženou nebo s lahví dobré brandy. Dokonce se nenašel tu noc policista, který by nedal přednost i špatné knize nebo láhvi nedobré brandy, nebo, mám-li být přímo ne vlastenecký, i nehezké ženské.

Tu noc nebyly na té cestě ani hezké, ani nehezké ženy.

Byli tam jenom muži, a muži cele zaujatí svou prací jsou jeden druhému špatnou společností, i kdyby počasí bylo snesitelnější.

"V životě jsem nezažil tak studené říjen," řekl detektiv Andy Parker. "Žiju tady od narození a takhle zima ještě nebylo. Měli by nám sem dát košíky s uhlím, nebo tu zmrznem, dejte na my slova."

Detektiv Cotton Hawes přikývl. Prsty, v nichž držel baterku, měl promrzlé na kost, i když vězely v kožených rukavicích s kožešinovou podšívkou. Baterkou svítil na kousek trávníku mezi cestou a sloupy. Laboratorní technik u jeho nohou se jmenoval Peter Kronig a Hawes se s ním nedávno trochu pohádal. Kronig lezl po kolenou a prohledával trávu a Hawes se nemohl rozhodnout, jestli mu svítí rád nebo nerad. Věděl, že to při posledním setkání s Kronigem přehnal, a přivádělo ho do rozpaků, že teď spolu pracují v tak těsné blízkosti. Je třeba přiznat, že když se Hawes seznámil s Kronigem, pracoval na sedmaosmdesátce teprve krátce a jako každý nováček se snažil vytáhnout před ostatními kolegy včetně Stephena Carelly, kterého okamžitě pokládal za nejlepšího policistu pátrací skupiny. Do Kroniga začal rýpat v policejní laboratoři. Carella mu to dodatečně vytkl, i když laskavě, a pro Hawese to byla lekce věru užitečná. Nedělat si nepřátele z laboratorních techniků! Hawes lekci přijal a řídil se jí. Její smysl nabyl nové důležitosti teď, když se s Kronigem opět sešli při práci.

"Hni tím světlem," řekl Kronig. "Trochu doleva."

Hawes hnul světlem.

"Je pár stupňů pod nulou," řekl Parker. "Věřili byste tomu? Člověk má pocit, že mrzne, že jo? Povídali to v rádiu. Kruci, to je zima! Že je zima, Hawesi?"

"Je," odpověděl Hawes.

"Ty toho moc nenamluvíš, vid'?"

"Ale namluvím," řekl Hawes. Neměl pocit, že by se měl zrovna Andymu Parkerovi ospravedlňovat. Neznal ho moc dobře, tohle byla jejich první společná akce, ale z toho, jak ho tak vidal ve služebně, usoudil, že Parker je člověk, od kterého se vyplatí držet radši dál. Přitom se nechtěl dopustit stejné chyby, jako u Kroniga. Nechtěl si udělat nepřítele tam, kde by mohl mít přítele. "Jenomže mi nějak zamrzly zuby," dodal v naději, že Parkera usmíří.

Parker přisvědčil. Byl to chlap jako hora, skoro tak vysoký jako Hawes, který měřil bos 189 cm. Ale Hawes měl modré oči a zrzavé vlasy (až na bílý pruh nad pravým spánkem), kdežto Parker byl snědý, černovlasý, hnědooký a neoholený. A máme-li být upřímní, oba muži se od sebe lišili ještě víc, než napovídal jejich zevnějšek. Hawes byl policista, který se pořád ještě učil, Parker byl policista, kterému je všechno jasné jak šacka.

"Hej, Kronigu," řekl, "co tam prosím tě hledáš? Zakopanej poklad? To nemáme nic lepšího na práci, než se tady plazit po kolenou?"

"Nech si své rozumy, Parkere," řekl Kronig. "Plazím se já a ty akorát nadáváš na počasí."

"Tobě snad není zima?" řekl Parker. "Nemáš náhodou eskymácký předky?" Odmlčel se. "Eskymáci půjčují své manželky, víš to?"

"Vím," řekl Kronig. "Zkusíme to tuhle, Hawesi, Sviť!"

Popošli kousek po cestě, světlo baterky ozařovalo travnatý břeh, který ji lemoval.

"Je to pravda," řekl Parker, "ať to víš nebo nevíš. Eskymák jde na návštěvu k jinému Eskymákovi a ten mu dá na noc svou manželku. Aby mu nebylo zima." Parker zavrtěl hlavou. "A o nás říkají, že jsme civilizovaný. Dal bys mi svou ženu na noc, Kronigu?"

"Nedal bych ti ani měďák na hrnek kafe," řekl Kronig. "Tadyhle, Hawesi. Tohle vypadá jako něco." Sehnul se.

"Já jsem se neptal na měďák, ptal jsem se na tvou manželku," řekl Parker a ve tmě se rozesmál. "Měl bys vidět jeho ženu, Hawesi. Filmová hvězda je proti ní hadr, vid' Kronigu?"

"Vlez mi na hrb," řekl Kronig, "Není to nic, Hawesi. Popojdem."

"Co vlastně hledáš?" zeptal se Hawes tak mírně, jak jen dovedl.

Kronig se na něj chvíli díval, z úst mu vycházel oblak páry. "Otisky nohou, kousky z oblečení, sirky, cokoli, co nás může přivést na stopu."

"Víš," řekl Hawes mírně, "já se ti do toho nechci plést, vyznáš se ty a já nemám právo ti radit."

"Vážně?" řekl Kronig. Podezíravě si ho změřil. "Se mi zdá, že když jsme se viděli posledně, měl jsi moře dobreh rad a taky moře dobreh odpovědí. Vyznal ses v balistice, pamatuješ? Případ Annie Booneové, jestli se nemejlím?"

"Správně," řekl Hawes.

"Jo, a tak se teďka oteješ, co? Stydlivá květinka ze sedmaosmdesátky."

"Já proti tobě nic nemám," řekl Hawes. "Choval jsem se tenkrát jako mamlas."

"Vážně?" řekl překvapený Kronig. Pořád ještě zíral na Hawese, pak řekl: "Co bys navrhoval? Nejsem pámbu."

"Já taky ne. Ale je pravděpodobný, že by únosce zaparkoval, stál nebo dělal tady, kde by ho bylo vidět? Přimo tady na cestě?"

"Asi ne. Kde, myslíš, že parkoval?"

"Tamhle kousek dál je otočka. Asi pět set metrů od sloupů. Krátká prašná cesta, zastíněná keřema. Stálo by za to se tam kouknout."

"Tak to zkusíme," řekl Kronig.

"Filmová hvězda hadr," řekl Parker. "Jeho manželka. Kozy má takovýhle. Takový kozy, jako má jeho stará, jsi jakživo neviděl, jen na plátně. To je něco, člověče!"

"Nech si to, Parkere," řekl Kronig.

"To je poklona! Málo ženských takhle vyniká v hořejším poschodí. Člověk by se mezi těma jejíma kozama dočista ztratil. Strčil bys tam nos a hlavu a zahrabal se jako..."

"Nech toho, Parkere!" řekl Kronig. "Nemám chuť probírat s tebou přednosti své ženy, jestli ti to nevadí."

"Copak copak?" řekl Parker. "Nejsi drobet nervózní?"

"Jo, jsem nervózní."

"A to se o Eskymácích říká, že jsou primitivové," řekl Parker.

Mlčky se plahočili po šterkované cestě. Noc byla křišťálově křehká, chladná a čistá. Jako tažní koně klopýtající pod těžkým nákladem, došli až k odbočce, vlhká pára z úst se táhla za nimi.

"Tady?" zeptal se Kronig.

"Ano," řekl Hawes. "Všimnul jsem si toho, když jsme sem jeli."

"Moc velká otočka to není, jestli to má být otočka." Kronig zavrtěl hlavou. "Podle mě to vůbec žádná otočka není, nebylo to tak míněno, ale užíváním se z toho stala. Tady. Vidíš ty přejety keře?"

"Jo," řekl Hawes, "ale vůz by tu byl moh čekát, nemyslíš?"

"To určitě. Posviťme si na to."

Hawes rozsvítil baterku a paprsek světla ozářil dotyčné místo.

"Zmrzlý bláto," řekl Parker znechuceně. "Jako v Itálii za války. Je to už přes patnáct let a já pořád ještě trčím v blátě až po uši."

"Nějaký koleje?" zeptal se Hawes.

"To jsem opravdu nesnášel," řekl Parker, "ploužit se blátem. Člověk se brodil v tom sajrajtu celý den, pak v tom celou noc spal a příští den vstal a čvachtal se v tom znova. A zima? Sáhnul sis na hlaveň bouchačky a ruka se ti přilepila, taková byla zima."

"Měl ses dát k námořnictvu," řekl Kronig suše. "Mám dojem, že tu něco máme, Hawesi."

"Co?"

"Stopa po smyku. Někdo odsud vyjel v náramným spěchu."

"To by šlo," řekl Hawes a klekl si vedle Kroniga. "Vypadá to k čemu?"

"Je na tom tenoučká vrstva ledu." Kronig zamyšleně pokýval hlavou, jako by byl najednou sám. "Koukneme se, co se s tím dá dělat, že jo?"

Otevřel černou tašku a Hawes mu posvítíl, aby do ní viděl.

"Šelak," řekl Kronig, "rozprašovač, mastek, sádra, voda, gumovej uzávěr, lžička a dřevěná lžice. Všecko jaksepatří. Rád bych věděl jen jedno."

"A to jako co?" zeptal se Hawes.

"Mám ten led postříkat šelakem nebo se ho mám snažit odstranit a riskovat, že poškodím vzorek pneumatik?"

"To je dobrá otázka," řekl Hawes.

"Jedno určitě nemůžeš udělat," řekl Parker. "Čekat, až led roztaje. Zima začala a zůstane hezky dlouho."

"Andy Parker, náš malý optimista," řekl Kronig. "Co kdyby ses takhle šel projít nebo něco?"

"Akorát se chystám," řekl Parker. "Zpátky do vily, kuchařka mi tam dá hrnek kafe. Má kozy skoro tak velký jako ta tvoje, Kronigu.."

Člověk z telekomunikací vyvrtal do dřeva další díрку, podal vrták Reynoldsovi a pak vyfoukl z dírky piliny. Dřepěl na podlaze a prohlížel si díru jako kočka, která číhá na myš. Pak vstal.

"O. K.," řekl. "A teď dráty." Šel přes pokoj kolem Carelly, který právě mluvil do telefonu.

"Nedělejte si starosti, pane Reynoldsi," řekl mechanik z telekomunikací Reynoldsovi. "Spočítejte si to. Až zjistíš, že sebrali omylem vašeho kluka, tak ho pustí, to je přece jasný, ne?"

"Mně se jen zdá, že by se už byli měli ozvat," řekl Reynolds.

"Jen nebuďte nervózní," řekl mechanik. "Jak začnete být nervózní, máte zpolovičky prohráno, to je přece jasný, ne?"

Carella halasil do telefonu: "Co je to za zdržování, prosím vás? Spojíte mě s evidencí odcizených vozidel nebo ne?" Odmlčel se. "Tak laskavě hněte zadkem, jde o únos dítěte."

"Vy máte děti, pane Cassidy?" zeptal se Reynolds telefonního mechanika.

"Mám čtyři," řekl Cassidy. "Dvě od každého. To už je rodina, co?"

"To je."

"Uvažuju o dalším, pět je pěkný kulatý číslo, to je přece jasný, ne? Řek jsem to manželce." Chvilku mlčel. "Řekla, že čtyři je taky pěkný kulatý číslo." Vzal cívku s kabelem a začal ho natahovat přes podlahu obývacího pokoje. "To je právě ta potíž se ženskýmá dneska. Chcete něco vědět?"

"Co?"

"V Číně rodí ženský děti na rejžových polích, to je přece jasný, ne? Odloží motyčku a vyklopí to, pak vstanou a jdou dál okopávat, nebo co se tam dělá s rejží. To je přece jasný, ne?"

"To nevím," řekl Reynolds.

"Jaká je tam průměrná úmrtnost, to nevím," řekl Cassidy. Zamyslel se a pak řekl: "Vím jenom, že jich umírá málo." Zase

se odmlčel. "To je přece jasný, ne?"

"Kdyby ho byli pustili," řekl Reynolds, "tak ho přece někdo musel vidět."

"Já vám povídám, že si nemáte dělat starosti, že jo? Tak toho nechtě. Kluk je v pořádku, slyšíte? Prokrista, není přece ten, kterýho chtěli. Co mu můžou udělat - zabít ho?"

"No, konečně," řekl Carella do telefonu. "Co se tam děje, hrajete žolíky nebo co?" Chvilí poslouchal a pak řekl: "Tady je Steve Carella ze sedmaosmdesátky. Jsem ve Smoke Rise kvůli tomu únosu. Mysleli jsme - Jak to, jakej únos? Jste policie nebo čistící stanice? Stačí otevřít si rádio!"

"Jestli ho vystrčí na ulici," řekl Reynolds, "nebude vědět, kam jít. Moc se nevyzná."

"Každý dítě se vyzná, to je přece jasný, ne?"

"Zkrátka," řekl Carella do telefonu, "mysleli jsme, že si zkontrolujete ukradený vozy pro případ, že by vůz, který při únosu použili, byl -" Odmlčel se. "Cože? Poslyšte, člověče, jak se jmenujete?... Detektiv Planier, dobrá. Já vtípy o únosech znám, Planiere, všechny, a zrovna teď mi nejsou moc k smíchu. Co uděláte, když najdete mrtvého chlapa v rakvi, vtípkujete o škatulích? Ztratil se osmiletý chlapec a my se chceme informovat o ukradených autáčích, tak nám okamžitě pořídte seznam... Cože?... Ne, jen za poslední týden nebo deset dní. Děkuju, Planiere... Cože vám mám? Vy mně taky!" řekl Carella. "Adresa je Douglas King, Smoke Rise, nic jinýho. Má úcta, Planiere." Zavěsil a obrátil se ke Cassidymu. "Pitomec," řekl. "Vyrusil jsem je, mastili karty."

"Vědí něco novýho, pane Carello?" zeptal se Reynolds.

"Mluvil jsem jen s oddělením odcizenejch aut," řekl Carella.

"Ach tak."

"Je celej ustaranej," řekl Cassidy. "Pořád mu říkám, ať si nedělá hlavu. I tenhle extra telefon je zbytečnej. Kluk bude zpátky než řeknete švec, to je přece jasný, ne?"

"Vy si to taky myslíte?" zeptal se Reynolds Carelly.

"Já..." řekl Carella a vtom se ozval zvonek. Vstal od stolu s telefonem a šel ke dveřím. Vešel Parker a plácal se rukama do stehů.

"Brrr," řekl, "severní točna!"

"Je tam zima?"

"Brrr," řekl Parker ještě jednou. "Jak se vám tady vede? Útulňoučko a teploučko, co, kolegáčku? Měl bys bejt venku s tím šíleným vědátorem."

"Co dělá Kronig?"

"Snaží se pořádit odlitek koleje od pneumatiky. Pak pravděpodobně popráší celou tu pitomou cestu, aby dostal otisky prstů. Z těchhle kluků z laborky je mi nanic. Všichni jsou praštěný. Ten kluk už je asi stejně mrtvej." Carella ho rýpl do žeber. "Co je?" zeptal se Parker.

Carella se rychle podíval směrem k Reynoldsovi, který Parkerovu poznámku patrně neslyšel. "Poručík se ještě neobjevil?"

"Neviděl jsem ho. Asi hájá doma s manželkou." Prohlédl si Cassidyho, který natahoval barevná lanka přes pokoj. "Co proboha dělá tenhle?"

"Zřizuje linku do hlavní kanceláře spojů."

"A co je tohle?" zeptal se Parker a ukázal na přístroj nedaleko telefonu.

"Jako bys nevěděl, co! Odposlech."

"Samý blbosti," řekl Parker. "Odposlech, zvláštní linka, samá blbost! V životě jsem nezažil takovejhle bláznec! Nebudu se divit, ani když sem přitáhnete našeho velitele."

"Podle mě mu poručík zavolá."

"Sichr - a proč? Laborka leze venku po všech čtyřech a očmukává koleje po pneumatikách, všichni policajti, co jich je, kontrolujou ubytovny a hotely a motely a kdejaký zavšivenej barák ve městě a okolí, fízlové čučí na obou letištích, na všech nádražích a konečnějch stanicích autobusů a trolejbusů. A proč, řekněte? Ty mizerové mají jen dvě možnosti."

"Myslíš, Andy?"

"Nabeton. Buď toho kluka pustí, nebo ho ze vzteku oddělají."

"Únosci by se měli rovnou upálit na hranici," řekl Cassidy. "Člověk se ustará, než vychová rodinu, a někdo si přijde a dítě mu ukradne. Měl by na to bejt zákon."

"Vy... vy si nemyslíte, že by... že by mohli Jeffovi ublížit, že ne, pane Carello?" zeptal se Reynolds. "Až na to přijdou, že není ten pravej?"

"Dneska si nemůže bejt jistej nikdo, vůbec nikdo," řekl Cassidy, "protože policajti jsou..." Najednou se zarazil, zřejmě si uvědomil, že jsou tady. Jakoby nic si odkašlal. "Radši vyzkouším ten telefon, nemyslíte?" řekl. Vzal sluchátko nového telefonu. "Haló, haló," řekl netrpělivě.

"Já jdu do kuchyně na kafe," řekl Parker. "Chceš taky, kolegáčku?"

"Ne, díky."

"Odposlech! Zvláštní linky!" řekl Parker znechuceně a odešel.

"Haló," řekl Cassidy do telefonu, "tady Cassidy... Cože?... Ne ten filmovej. Nechte si ty vtípy, jo, zkouším linku ze Smoke Rise." Poslouchal. "Jo... Okay, dobrý. Jsem tady hotov. Co pro mě ještě máte?" Poslouchal, naškrábal si adresu do notýsku. "Správně. Tak nashle." Zavěsil. "Tak to bysme měli."

"Všechno hotovo?"

"Stačí zvednout sluchátko a máte naše ústředí. Snažíte se zjistit, odkud se telefonovalo?"

"Jestli bude ještě někdo volat."

"Já vám něco poradím, pane inspektore. Ale nechte si to pro sebe. Jestli váš člověk použije telefon s číselníkem, jste v troubě, protože nikdy nezjistíte, odkud volal. Víte to?"

"Vím," řekl Carella.

"Aha, vy to víte? Tak se modlete, aby volal přes centrálu." Vytáhl z kapsy nějaké papíry a podíval se na hodinky.

"Bude panstvo večerět celou noc? Někdo mi musí podepsat tyhle papíry."

"Měli by brzo skončit," řekl Carella.

"Takovejhle podnik jste jakživo neviděli," řekl Cassidy. "Furt chtějí něco podpisovat. "Chcete jít na záchod, musí vám to někdo podepsat, to je jasný, že jo?" Zavrtěl hlavou. "Ať mě veme čert, jestli tahle společnost jednou nevyhlásí válku Spojeným státům!"

"Už jste se něco dozvěděl, pane Carello?" řekl King, který vstoupil do obývacího pokoje obloukem z jídelny. V pravé ruce držel šálek s kávou. Diana a Cameron vešli hned za ním.

"Ještě ne, pane Kingu," řekl Carella.

"Pane Kingu, byl byste tak hodný a pode-" začal Cassidy.

"Kde se to zdržuje?" řekl King. "Víte jistě, že se vaši lidé dali do pátrání? Mají popis chlapce?"

"Ano, mají."

"Podepsal byste..."

"Vědí, že se bude potulovat po ulicích? Nemůžou očekávat, že ho únosci přivedou až k našim dveřím..."

"Ano, pane Kingu, to vědí."

"Podepsal byste mi tenhle formulář..."

"Tak proč ho tedy nikdo nezahlédl? Máte na ústředí kriminálky někoho, kdo přijímá telefonáty veřejnosti? Je přece nepravděpodobné, že nějaký občan..."

"O všechno je postaráno, pane Kingu."

"Pane Kingu, prosím, podepsal byste mi tohle potvrzení?"

King se otočil ke Cassidymu, jako by právě objevil ve svém domě Mart'ana.

"Potvrzení na co?"

"Instalaci telefonní linky," řekl Carella. "Spojení s ústředím."

"Spojení a s čím?"

"Řekl jsem vám o tom, než jsme s tím začali," řekl Carella.

"Aha, ano. Tohle."

"Musím se vás nejdřív zeptat na několik věcí, pane Kingu," řekl Cassidy.

"Na co?"

"Je tohle jedinej telefon v domě? Teda než jsem instaloval tu novou linku."

"Ne. Máme dvě linky. Jednu zde a jednu soukromou nahoře."

"Můžete mi říct jejich čísla?"

"Smoke Rise 8-7214 a 7215," řekl King.

"Víc nic?"

"Mám ještě telefon ve voze," řekl King. "Chcete vědět číslo?"

"Ne, domovní stačí. Telefon v autě s ním nesouvisí. Potřebujeme jen vaše čísla v domě, abysme - ale na tom nezáleží. Podepište mi laskavě tenhle papír."

"Mně to připadá jako ztráta času," řekl King, zatímco se podepisoval. "Jakmile chlapce pustí..."

"Činíme všechna opatření, pane Kingu," řekl Carella.

"Proto stojí policista před dveřmi do pokoje mého syna?"

"Ano. Nevíme totiž, co ještě můžou provést."

"Nezdá se mi, že by měli moc možností," řekl King a podal podepsaný papír Cassidymu.

"Děkuju," řekl Cassidy. "Nedělejte si starosti, pane Reynolds. Za dvě hodinky ho máte zpátky. Tak nashle." Zamával jim od dveří, otevřel je, vyšel do zimy a rychle za sebou zavřel.

"Reynoldsi, vy byste teď měl něco sníst," řekl King. "Inge na vás čeká v kuchyni."

"Já nemám hlad, pane Kingu."

"Hrom do vás, člověče, jíst musíte! Tak rychle! Jeffry tu bude, než se nadějete."

"Dobře, pane, děkuji." Reynolds se chystal odejít.

"Byl byste tak hodný a poslal sem detektiva Parkera, pane Reynoldsi?" řekl Carella. "Měl by být v kuchyni."

"Jistě, pošlu," řekl Reynolds.

Diana Kingová čekala, dokud neodešel. Pak řekla: "Pane Carello, ti únosci to už jistě slyšeli, že?"

"Předpokládám, paní Kingová. Zprávu hlásily všechny rozhlasové a televizní stanice a přinesly ji všechny odpolední noviny."

"Takže tohle všechno je ztráta času?"

"To je tak..."

"Není?"

"Víte, pokud jde o únosce, já nerad hádám," řekl Carella. "Když jde o vrahy, taky ne."

"Ale... nemyslíte si přece, že by mu mohli ublížit?"

"To víš, že mu neublíží," vložil se do řeči King. "Z jejich hlediska to je prostě nepovedený obchod, nic víc."

"Můžou mu ublížit, paní Kingová," řekl Carella. Zachovával klid. "Tak jako zloděj může zmlátit přepadeného, když zjistí, že i u sebe nemá peníze."

"Ale to by nemělo smysl," řekl King. "Jsem si jistý, že ho prostě pustí na svobodu, jakmile zaslechnou zprávu."

"Možnost to je," řekl Carella.
"Ale je taky druhá možnost, že?" řekla Diana. "Že mu nejdřív ublíží? Než ho pustí?"
"Je to možné," řekl Carella.
"Ale to by byla hloupost. Nemůžu věřit, že ti lidé jsou hloupí."
"Únosci nemusí být inteligentní, pane Kingu. Jen bezohlední."
"To nás nenapadlo, Dougu. Že by mu mohli ublížit, než ho pustí," řekl Cameron. "To je samozřejmě další možnost."
"Ano," řekl Carella. "A je tu ještě třetí."

"Já se jmenuju Jeffry Reynolds," řekl chlapec.
Syd ho popadl za svetr na prsou a řekl: "Lžeš!"
"Nelžu. Jmenuju se Jeffry Reynolds. Pust'te mě! Ten svetr není můj. Musím ho..."
"Jseš prolhanej parchant!" řekl Syd a strčil do Jeffa, až odletěl přes celou místnost.
"Syde!" vykřikla Kathy a chtěla běžet k chlapci.
"Ani krok!" řekl Syd a zastoupil jí cestu.
"Já... já nelžu," řekl Jeff. "Proč bych lhal?" Začínal se trochu bát. Díval se upřeně na Syda, nechtěl, aby do něj zase strčil, ale nevěděl, jak tomu zabránit. Mluvit pravdu bylo zřejmě špatné, jenže nevěděl, jakou lež chce ten člověk slyšet.
"Jak se jmenuje tvůj táta?" zeptal se Syd.
"Ch - Charles."
"A matka?"
"A matka?"
"Moje maminka umřela."
"Kde bydlíš?"
"U pana Kinga."
"Neříkej mu pan King," zařval Syd. "Viš přece, že je to tvůj táta!"
"Můj táta? Ne, to je Bobbyho táta."
Syd ho zase popadl za svetr. "Ty smrade mizerná," řekl, "nesnaž se mi něco nalhávat!"
"Ale já vám říkám -"
"Drž hubu! Já vím, že jseš Bobby King a nemusím - Co je tohle?"
"Co?" řekl Jeff, který už měl skutečně nahnáno. "Co? Co?"
"Vevnitř ve svetru. Tuhle. Svlíkni si to!" Hrubě přetáhl svetr Jeffovi přes hlavu a pak ho obrátil naruby. Přes obličej mu přeletěl slabý úsměv. "Tak ty jseš Jeff Takatak, co?"
"Ano."
"Určitě. A na cedulce ve svetru stojí Robert King! Ty zatracenej prolhanej..."
"Ten svetr patří Bobbymu," řekl Jeff. "Paní Kingová mi ho půjčila."
"Řekni pravdu!"
"Já říkám pravdu."
"Co je tvůj táta?"
"Šofér."
"Co jsi dělal v lesíku?"
"Hrál si s Bobbym."
"A říkáš, že se jmenuješ Jeff?"
"Ano. Ano."
"Proč jsi to neřekl hned? Jak to, že jsi čekal až na policejní hlášení?"
"Já jsem to nevěděl. Myslel jsem - říkal jste, že mi dáte pušku."
Syd přikývl. Stál s rukama opřenýma v bok, štramácký skrček, jehož brada volala po břitvě, klidně pozoroval Jeffa a přikyvoval. A pak najednou napřáhl ruku a vlepil Jeffovi políček.
"Hajzlíku jeden prolhaná!" zařval.
"Eddie, ať toho nechá!" vykřikla Kathy.
Syd se blížil k chlapci. "Nedovolím, aby mi nějaký usmrkanec vešel bulíky na nos!"
Jeff se vrhl Kathy do náručí a konečně mu vyhrkly slzy, slzy strachu a zklamání. "Já jsem Jeff Reynolds," vzlykal, "jsem, jsem..."
"Drž hubu!" řekl Syd. "Ještě slovo a je z tebe placka!"
"Dej pokoj, Syde," řekl Eddie. "Ten kluk se bojí."
"Ať se bojí, je mi to putna! Jestli myslíš, že ho nechám, aby si ze mne dělal blázny -"
"Povídám, dej pokoj!" Syd si ho změřil, ale ucouvl. "Ukaž mi ten svetr, Syde." Syd hodil svetr Eddiemu. Eddie se podíval na jmenovku. "Opravdu tu stojí Robert King, Kathy."
"A chlapec říká, že si ho vypůjčil. Tomu se přece dá věřit."
"Akorát," řekl Syd. "Když jde o pět set táců, tak se tomu dá věřit!"
"Pojďte, vrátíme chlapce," řekla Kathy tiše.
"Ne, počkej. Chvilku počkejme. Nejsme -"
"Není to ten právej chlapec, Eddie," řekla Kathy žalostně. "Proč strkat hlavu do oprátky? Co tím získáš?"
"Tak heleďte se," řekl Syd, "vězíme v tom společně, že jo, Edáčku? Fifty fifty, je to tak? Tak se hezky uklidníme. Pustit kluka nemůžeme." Odmlčel se, podíval se na Kathy a pak na jejího manžela. "Zná nás, uvědomte si to! Přivede na nás policajty."
"Kdo říká, že ho pustíme?" zeptal se Eddie.

"Nikdo," řekl Syd rychle, "ale ať vás nic takovýho ani nenapadne. Je to skvělejší plán, tak si ho teď nezkazme jen proto, že ženský jsou hysterický."

"Já se jen snažím přemýšlet, nic víc," řekl Eddie.

"Prosím, klidně si přemýšlej," řekl Syd. "Ale přemýšlej rozumně! Náš plán vyžaduje dva chlapy."

"Já vím, já vím."

"Okay. A do kluka jsme investovali pět set tisíc, na to nezapomeň."

"Neinvestovali jste do něj nic, jen trochu času," řekla Kathy. "Kolik do něj investovali jeho rodiče? Co -"

"S tím časem máš pravdu, pusinko. Víš, jak dlouho bysme seděli za únos? Když bysme rovnou neslízli křeslo? Tohle není jako vloupat se do nějaký pitomý pokladny!"

"Jo," řekl Eddie, "má pravdu, Kathy. Nemůžeme kluka pustit. Aspoň dokud..."

"Můžeme ho pustit. A hned teď!"

"To určitě, a jdeme rovnou do basy," řekl Syd. Otočil se k Eddiemu a vmlouvavě řekl: "Tvůj podíl je dvě stě padesát tisíc, Eddie. Víš, jaký to jsou prachy?"

"My je nechceme!" vykřikla Kathy. "My je nepotřebujeme!"

"Bodejť, ona je nepotřebuje. Milostdáma Rockefellerová. Ve svetr s proděnejma rukávama. Ona je nepotřebuje!"

"Nepotřebuju."

"Ale já jo," řekl Eddie tiše. "To je moře prachů. Proč bych je neměl mít?" Hlas mu přeskočil. "To mám zůstat mizerným zlodějíčkem až do konce života? Co je na tom špatného, vzít si takovýhle prachy? Já je chci! Já ty prachy chci."

"Tak si to nedej rozmluvit," řekl Syd rychle.

"Ať jdou všichni do prdele! Narodil jsem se snad já pracháčem ze Smoke Rise jako tenhle kluk? Co jsem dostal od života já, Kathy? Jižní devatenáctou a Davidovu. Tátu, kterej sázel do lotynky, a mámu, která chlastala."

"Ten chlapec nemůže za -"

"Já nikomu nic nevyčítám. Říkám jen, že jsem nikdy neměl a pořád ještě nemám nic - přes všechny ty pitomý mňavý krádeže. Copak nebudu mít někdy něco? Někdy v životě? Kdy budu mít taky já nějakou šanci?"

"Tohle je tvoje šance, Eddie. Vraťme chlapce a potom..."

"Potom co? Odjedeme do Mexika? Za co? Láska a naděje nám cestu nezaplatí. A co budu dělat, až tam přijedeme? To samý, co dělám tady."

"Čtvrt milionu, kamaráde," řekl Syd. "Budeš si moci koupit všechny součástky, který potřebuješ, a ještě ti zbyde na odborný kursy. Člověče, vždyť ty si budeš moci koupit rozhlasovou stanici!"

"Ne, jenom... snad jenom domek u moře - pro mě a Kathy, kde bych... kde bych si mohl zařídit... víš u moře a snad i loďku." Eddie se otočil ke Kathy a ona zahlédla v jeho očích něco, co tam dosud nikdy neviděla - podobalo se to slzám.

"Ale aby to bylo moje, Kathy, moje. Dům, místečko, který by patřily mně."

"A caddillac, člověče," řekl Syd, "s těma ploutvema, co trčí ven jako žralokovi. A parádní hadry a norkovej kožich pro paničku, co říkáš? A perlovej náhrdelník kilometr dlouhý."

"Kdyby jen..."

"Všecko na světě, Eddie! Všecko, co se ti zachce! Všichni ti budou ležet u nohou. Čtvrt milionu!"

"Musíme v tom pokračovat, Kathy. Musíme."

"To je řeč," řekl Syd.

"Ale... ale není to ten právě chlapec," řekla Kathy.

"Ba ne," odpověděl Eddie. "Je to ten právěj."

"Eddie, víš, že ne. Proč..."

"Kdyby sis dala práci přemýšlet," řekl Syd tiše, "tak jaké je v tom rozdíl?"

V místnosti bylo najednou ticho.

"Cože?" řekl Eddie.

"Jestli máme toho pravýho kluka nebo ne."

"Nechápu."

Jasný. Chtěli jsme Kingovic kluka, že jo? Okay, snažili jsme se. Dopustili jsme se boty, snad. Jaké je v tom rozdíl?

Chceme pět set tisíc. Má mizernej šofér takový prachy?"

"To se ví, že ne..."

"Dobrá, a kdo má ty prachy?" Syd čekal na odpověď a pak si odpověděl sám. "King, kdo jinej? Okay. Zavoláme znova Kingovi. Řekneme mu, že kašlem na to, jestli je to jeho kluk nebo kluk jeho šoféra, nebo třeba jeho zahradníka. My chceme prachy."

"Řekneme o ně Kingovi?"

"Komu jinému? Šoférovi?"

Eddie zavrtěl hlavou. "Nedá je, Syde."

"Ale jo, dá."

"Nedá." Eddie vrtěl hlavou. "Nedá. Kathy má asi pravdu. Asi bysme měli..."

"Protože jestli nedá," řekl Syd, "tak se tady ten harant dostane do pořádnýho maléru." Odmlčel se a zazubil se na Jeffa.

"A já si nemyslím, že by velectěnej pan King stál o krev na svých rukou."

Když poručík Peter Byrnes odešel ze služebny 87. policejního revíru, telefony řinčely jako v nezákonné sázkové kanceláři před hlavním dostihem. Prošel chodbou, sešel po schodech vedoucích do ohlašovny, pokývl seržantu Daveovi Murchisonovi sedícímu za okýnkem, a vyšel na ulici, kde na něho čekalo policejní auto s řidičem. Bylo sakramentsky zima. Byrnes si omotal šálu kolem krku a narazil si pořádně klobouk, jako by to byl nárazník proti studenému větru, který se honil Grover Parkem a šlehal špinavé kamenné průčelí policejní budovy. Z vozu vyskočil strážník a běžel mu otevřít dvířka. Byrnes kývl, vklouzl na sedadlo a vrazil ruce do kapes. Byl to muž s postavou úspornou jako cestovní žehlička, tvrdý jak ocel, schopný vydat ze sebe pod tlakem situace nesmírnou energii a úspěšně se pohybovat v nesčetných proudcích, které proplouvaly revírem, jehož byl velitelem.

"Kam jedeme, pane poručíku?" zeptal se strážník a usedl za volant.

"Smoke Rise," řekl Byrnes. "Ten únos."

Únos. Byrnese dráždilo už jen to slovo. Sám měl dospívajícího syna a znal trápení a starosti, které přináší výchova dítěte. A nesouhlasil s tou částí trestního zákona, která praví, že "prohlásí-li porota žalovanou osobu za vinnou trestným činem, za nějž by měla být odsouzena k trestu smrti, může soud v tomto případě doporučit její uvěznění". Stejně nesouhlasil s další částí odd. 1250, a to: "Dále jestliže, bez ohledu na to, co bylo až dosud uvedeno ohledně trestu smrti, byla unesená osoba propuštěna a vrácena ještě před zahájením soudního procesu, trest smrti se neuplatní a nebude požadován..."

Ať jdou někam! Buď trest smrti existuje nebo ne. Únosce je ten nejodpornější tvor na zemi, horší než překupník s drogami - a Byrnes měl svůj osobní důvod, proč mít pífku na obchodníky a překupníky s drogami. A jestli něco zabrání tomu, aby se nekradly lidem děti, tak je to trest smrti. Únos je už svou povahou úkladný zločin. Pečlivě naplánovat se musí už sama metoda únosu, zrovna tak psychologická manipulace rodičů, na něž je vykonáván nátlak a kteří jsou trýzněni stoupající nejistotou. Byrnes by byl radši viděl, aby vězením byli trestáni vrazi. Protože zatímco vraždu dělí od zabíjení jen tenká čára promyšlené přípravy, stává se málokdy, že by byl únos, ten ohavný trestný čin, spáchán bez důkladného a rafinovaného plánování.

"Tady někde, pane poručíku?" zeptal se strážník.

"Co je to před náma?" zeptal se Byrnes.

"Vypadá to jako světlo, pane poručíku."

"Zastavte támhle."

"Rozkaz."

Řidič přibrzdil a zastavil. Byrnes vystoupil a šel k Hawesovi a Kronigovi, kteří tam dřepěli s nosy u země.

"Cottone," řekl Byrnes, "Kronigu. Jak se máte?"

"Jde to, pane poručíku," řekl Hawes.

"Děláme odlitek," řekl Kronig. "Vypadá to, že se povede."

"Výborně. Volali ty mizerové znova?"

"Já o ničem nevím, Pete," řekl Hawes. "Jsem tu venku už hezkou chvíli."

"Kde jsou ostatní?"

"Carella s Parkerem jsou nahoře u Kingů a Meyer se šel myslím navečeřet."

"Dobrá," řekl Byrnes. "Zavolal jsem na kriminálku a je možný, že nepřijde."

"Že nepřijde?" řekl překvapený Kronig.

"Vězí až po uši v ty záležitosti s daní z příjmu, která vypukla včera. Konečně dostal toho syčáka za mříže, čekal na to dlouho."

"Ale přece jen únos..." začal Kronig.

"To je potíž s každým trestným činem - nebere ohled na ostatní trestné činy," řekl Byrnes. "Nic nemá přednost. V každém případě, jestli se ukáže, tak jsem -" a přestal mluvit.

Po cestě se blížila postava. Ve tmě viděli proti obloze jen její beztvary obrys. Byrnes vsunul ruku do šosu pláště. Skoro všichni detektivové z 87. pátrací skupiny - s výjimkou několika, kteří byli leváci, a několika paličáků - měli v zimmích měsících pouzdro se zbraní zavěšené na levé straně opasku. Nemuseli se tak zdržovat rozepínáním kabátu, i když vytáhnout zbraň šikmo zleva je pomalejší, ale k dramatickým scénám ve stylu Divokého západu, při nichž jde o zlomek vteřiny, docházelo jen zřídka. A policista, který si musí rozepnout kabát, aby dosáhl na zbraň, může být mrtev, než se mu to podaří. Postava se přiblížila a Byrnes sevřel ruku na pažbě osmatřicítky.

"To jste vy, poručíku?" zavolal hlas ze tmy.

Byrnes poznal Parkerův hlas. Pustil zbraň. "Jsem, co je?"

"Nic. Carella se před chvílí ptal, jestli tu jste nebo ne. Jakkak to vypadá u nás? Všechno na nohou, co?"

"To bych řekl," odpověděl Byrnes a obrátil se opět ke Kronigovi. Pohledem propátral zem pod nohama a zaujaly ho dva velké balvany u kraje cesty. Popošel k nim, poklekl a pak řekl: "Šel bys s tím světlem na chvíli sem, Cottone?"

"Máte něco, poručíku?"

"Jestli se nemejlím..."

Světlo ozářilo balvany.

V hale zazvonil telefon.

"Já to vezmu," řekl King a šel k přístroji.

"Moment," vykřikl Carella. Popadl sluchátka od odposlouchávacího přístroje a otočil se ke Cameronovi. "Pane Camerone, běžte k lince do telekomunikací. Jestli to bude únosce, ať se okamžitě pokusí zjistit, odkud volá. O. K., pane Kingu, vemte to."

King vzal sluchátko. "Haló?"

"King?"

Carella kývl na Camerona a Cameron okamžitě zdvihl své sluchátko.

"Tady je Douglas King," řekl King.

Cameron řekl do svého telefonu: "Haló? Máme ho na drátě. Spusťte to."

"Dobrá, Kingu, poslouchej. Máme kluka a je nám jedno, či je, chápeš? Slyšeli jsme zprávu v rádiu a kašlem na to. Kluk žije a je v pořádku a my pořád ještě chceme ty prachy. Dostaneme je zítra ráno, nebo se kluk nedožije západu slunce."

"Vy chcete..." začal King, ale v přístroji to hlasitě cvaklo.

Carella strhl sluchátka z uší. "Nechte to, je pryč. Kruci, bál jsem se, že se stane právě tohle." Šel k telefonu a začal vytáčet číslo.

"Co se stalo?" zeptal se Cameron a zavěsil své sluchátko.

Diana se nechápavě podívala na manžela. "Je... je Jeff v pořádku?"

"Ano, nic mu není," řekl King.

"Haló, Dave," řekl Carella, "tady je Steve. Můžeš mi dát poručíka? Hned."

"Určitě je v pořádku?" ptala se Diana a upírala oči na Kinga.

"Vždyť ti říkám, že ano."

"Řeknu to Reynoldsovi," řekla a zamířila ke kuchyni.

"Diano!"

"Ano?"

"Oni... oni chtějí, abych zaplatil výkupné. Vědí, že mají Jeffa, ale stejně chtějí, abych zaplatil. Chtějí, abych zaplatil já..."

"Uděláme všechno, co chtějí," řekla Diana. "Zaplaťbůh, že Jeff je v pořádku." A odešla z pokoje. King se za ní zmaččeně díval.

"Co?" řekl Carella do telefonu. "Jak je to dlouho, co odešel, Dave? Aha, tak to už by tu měl být. Podívám se ven. Jak se tam máte vy? Vražda? Okay, díky, Dave." Zavěsil. Jdu se ven podívat,

jestli nenajdu poručíka. Kdyby zazvonil telefon, neberte to," řekl Carella. Ze skříně v předstíni si vyndal kabát. "Detektiv Meyer by měl být zpátky každou chvíli. Dělejte, co vám řekne."

"Ten nový požadavek," řekl King. "Já myslím..."

"Nejdřív musím promluvit s poručíkem," řekl Carella a vyběhl ven.

"Ten chlap věděl, že se pokusíme zjistit odkud volá," řekl Cameron. "Proto tak rychle zavěsil."

"Ano," řekl King. Už se nčmračil, měl spíš omámený výraz. "Ano."

"To znamená, že máme co dělat s profesionály. Ale proč by profesionálové provedli takovouhle věc, žádali, abyste zaplatil vy?"

"Já... já nevím."

"Jenže jestli jim zaplatíte - tak se můžete rozloučit s tím bostonským obchodem?"

"Ano. Ano, je to tak."

U dveří se ozval zvonek. King šel ke dveřím, ale otevřely se, než tam došel.

"Dobrytro, pane Kingu," řekl Meyer. "Panečku, to je ale zima!" Svlékl si kabát, sundal klobouk a pověsil je.

"Detektiv Carella šel ven hledat poručíka," řekl King. "Povídal..."

"Já vím. Potkal jsem ho cestou sem. Copak se tu dělo?"

"Volali únosci," řekl King.

"Opravdu?"

"Chtějí, abych výkupné zaplatil já."

"Cože? Vědí, že mají nesprávného chlapce?"

"Vědí."

"A přesto...?"

"Přesto."

"Něco takovýho slyším poprvé," řekl Meyer a zavrtěl hlavou. "To už je vrchol! To znamená, že kdejaký mizera může jít a ukrást kterýkoli dítě na světě a pak žádat výkupný na tom největším boháči, o kterém ví." Znova zavrtěl hlavou.

"Praštěná záležitost, jen co je pravda. Ale nikdo netvrdí, že únosci musí být normální." Zase zavrtěl hlavou. "Mešuge. Prostě mešuge."

"Jaká je naděje, že dostaneme chlapce zpátky, pane Meyere?"

"Těžko říct, pane Kingu. K únosům nedochází každý den, víte. Chci říct, že přesný odhad je těžký. Můžu vám jen říct, že policie se může strhat, jak se činí. Dokonce i policie ze Sands Spitu a kolegové ze sousedních států zahájili celodenní a celonoční pátrání."

"A co FBI?" zeptal se Cameron.

"Musí uplynout týden, pak se toho ujmou oni," řekl Meyer. "Pokud vím, tak vám to Carella vysvětlil, pane Kingu."

"Ano."

"Ale jsou připraveni."

"Řekl byste, že ten chlapec má šanci?"

"Já nevím," řekl Meyer. "Možná že už je mrtvý. Nevím."

"To nesmíme předpokládat," řekl Cameron rychle. "Nemělo by smysl platit výkupné, kdybychom si mysleli, že chlapec je mrtvý."

"Mohli ho zabít pět minut potom, co ho unesli, pane Camerone," řekl Meyer. "Známe takové případy. Uvažte sám. Z hlediska pachatelů je nejjistější obětí únosu ta, která je mrtvá. Může se stát, že odevzdáme výkupné a chlapce najdeme mrtvého někde v příkopě."

"Podle vašeho názoru," řekl King pomalu, "pomohlo by chlapci, kdybych výkupné zaplatil?"

"Jestli žije, tak určitě. Jestli je po smrti, tak mu nepomůže nic. Ale vyplacené bankovky by mohly pomoci nám, abysme únosce nakonec dopadli."

"Chápu."

Z kuchyně přišla Diana. "Doug..." začala, ale vtom se ozval zvonek. "Jdu otevřít," řekla.

Cameron řekl naléhavě: "Doug, ten kluk ještě žije. A vaše peníze mu zachrání život, na to nezapomínejte!"

Diana zavřela dveře a vrátila se do obývacího pokoje. "Telegram, Doug," řekla. "Adresovaný nám oběma."

"Dovolte, já ho vezmu," řekl Meyer, "než na něj sáhne někdo jiný." Zabalil si ruku do kapesníku a vzal telegram. "Máte nůž na papír, pane Kingu?"

"Ano, tamhle na psacím stole."

Meyer šel ke stolu, přitiskl telegram kapesníkem k jeho desce, rozřízl obálku, vyprostil kapesník, opět si jím zabalil ruku a obratně jako eskamotér sáhl do obálky pro telegram. Rukou dosud zabalenou do kapesníku rozložil papír, přečetl si telegram, pak strčil kapesník do kapsy. "V pořádku, pane Kingu. Vezměte si to."

Podal telegram Kingovi. Diana k němu přistoupila a společně četli:

Prosim přijmete nejhlubší účast ve vašem nestesti jestli unosci slibi ze chlapce okamzite vrati prispejeme 1000 dolary na vykupne telegrafujte 27-145 Halsey Avenue Calrrt's Point.

Pan a pani Schaefferovi

"Co je to, Doug," zeptal se Cameron a King mu podal telegram.

"Pan a paní Schaefferovi," řekl King. "Nikdo, koho bych znal." Odmlčel se, "Ale proč to posílají nám? Nejde o našeho syna."

"Polovička lidí si asi pořád ještě myslí, že unesený chlapec je Bobby," řekl Cameron a odložil telegram na psací stůl.

"Dejte mi ho," řekla Diana. "Myslím, že Reynoldse potěší... Čekal... že Jeffa pustí a teď... sedí v kuchyni za stolem a je v šoku. Já mu to ukážu. Taková účast ho potěší."

King vzal telegram a podal ho ženě.

"A obratem jím zatelefonuju," řekla Diana, "poděkuju jim." Na odchodu se otočila ke Kingovi. "Už jsi zavolał do banky, Doug?" zeptala se.

"Ne, ještě ne."

"Nemyslíš...?"

"Mami!"

Diana se obrátila ke schodům. Stál tam Bobby v pyžamu a koupacím pláští.

"Copak, Bobby?"

"Proč stojí před mým pokojem policajt?" zeptal se Bobby.

"Abychom si byli jisti, že je všechno v pořádku," řekla Diana.

"Kvůli tomu, co se stalo Jeffovi?"

"Ano, Bobby."

"Tatínku, dostaneš Jeffa zpátky?"

"Cože? Promiň, Bobby, přeslechl jsem..."

"Je to můj nejlepší kamarád. Vid', že ho dostaneš zpátky?"

"Tatínek dělá, co může," řekla Diana. "Tak pojď, já tě zas uložím."

"Já chci, aby mě přikryl tatínek," řekl Bobby.

"Doug? Půjdeš?"

"Ovšem." King s myšlenkami jinde šel ke schodišti a vzal synka za ruku. "Pojď, Bobby."

"Chudáček Bobby," řekla Diana, když byli z dohledu. "Pořád ještě tak docela nechápe, co se stalo. Ví jen, že jeho kamarád zmizel, a mám pocit, že se cítí nějak odpovědný. Stejně jako já."

"Vy nemáte důvod, abyste se cítila vinna, Diano," řekl Cameron. "Jakmile Doug zaplatí výkupné..."

"Ano, já vím, ale přesto se cítím vinna. Mám skoro pocit, že tam venku je s těmi chlapy můj syn." Odmlčela se. "Radši půjdu ukázat Reynoldsovi ten telegram." Zase se na chvíli odmlčela. "Pane Meyere, nešel byste si s ním promluvit, trochu mu vysvětlit, co všechno se dělá. Je z toho úplně otřesený."

"Ovšem," řekl Meyer, "moc rád." Když odcházeli, zavolał přes rameno: "Kdyby zvonil telefon, zavolejte mě! Neberte to!"

"Dobře," řekl Cameron.

Jakmile Cameron osaměl, zapálil si cigaretu, šel rychle ke schodišti a podíval se nahoru. Nepřestává se ohlížet po dveřích do kuchyně, přiset pokoj rovnou k telefonu a ukazováčkem vytočil rychle číslo; přitom ani na okamžik nespustil oči ze schodiště vedoucího do hořejšího poschodí. Netrpělivě poklepal na desku stolu.

"Haló?" řekl konečně. "Rád bych mluvil s panem Benjaminem, prosím." Odmlčel se. "Tady je Peter Cameron. Ano, počkám, ale pospěšte si, prosím." Nervózně se podíval ke schodům. Ruka s cigaretou přestala poklepávat na stůl, zdvihla se k ústům. Vdechl zhluboka kouř, vypustil hustý oblak, znova se podíval ke kuchyni a chystal se zavěsit, když se v telefonu ozval hlas.

"Haló?"

"George?"

"U telefonu George Benjamin."

"Pete Cameron. Musím spěchat. Platí, že dostanu Dougovo místo?"

"Nabídl jsem ti to, ne? Dám ti to písemně, jestli chceš."

"Chci. Ta bostonská věc, o které jsem vám včera říkal v telefonu - jde o koupi akcií. Doug získal devatenáct procent akcií s hlasovacím právem."

"To snad ne!"

"Už teď má dvacet osm procent. Podceňoval jste ho."

"Dvacet osm..." Na druhé straně linky nastalo dlouhé ticho. "Tak jak ho tedy přehlasujeme? To se nám nemůže podařit!"

"Nemůže," řekl Cameron. "Pokud neřeknete starýmu, že Doug uzavírá obchody za jeho zády. Získejte starýho dočasně na svou stranu, jinak to nedokážete."

"A k čemu to bude? Jestli se Dougovi ten bostonský obchod podaří, bude mít sedmačtyřicet procent hlasů! I kdyby nám starej dal své akcie, nemůžeme Douga přehlasovat. Dokonce se může zbavit on nás!"

"Jestli se mu obchod podaří. Posloucháte rádio?"

"Ten nesmysl s únosem?" řekl Benjamin. "Co to má společného s -"

"Má to moc společného."

"Vždyť to ani není Dougův syn!"

"Ne, ale oni stejně chtějí výkupné na něm. Jestli zaplatí, má po bostonském obchodě."

"A zaplatí?"

"Beze všech pochyb. Ale mezitím se snažím zjistit, s kým v Bostonu jedná. Třeba bychom mu mohli vypálit rybník."

"Ty jsi chlapík, Pete," řekl Benjamin s obdivem.

"To já vím," odpověděl Cameron. "Udělejte, co vám radím. Jděte za starým a padněte si s ním do náručí. Jestli Dougův obchod zkrachuje a vy ho pořád ještě budete chtít vystrnadit, budete potřebovat větší klacek, než máte teď."

"Udělám to. A nezapomenu ti to."

"Na to spoléhám. Teď musím zavěsit."

"Dobrá."

V telefonu se ozvalo cvaknutí, Cameron položil s úsměvem sluchátko a zapálil si další cigaretu. Ještě se usmíval, když u dveří někdo zazvonil. Podíval se ke schodišti, pokrčil rameny a otevřel dveře. Stál tam jakýsi mužik v černém převlečnicku a buřince. Přes ruku měl zavěšený černý deštník. Celé jeho vzezření působilo tajemně, jako kdyby byl agent Scotland Yardu, který pracuje na případu Jacka Rozparovače. Mohlo mu být šedesát let nebo něco přes.

"Přejete si?" řekl Cameron.

"Pan King?"

"Ne, já jsem tajemník pana Kinga."

"Rád bych mluvil s panem Kingem, prosím. V obchodní záležitosti."

"V jaké?"

"Osobní. Můžete mu říct, že je tady Score. Adrian Score."

"Okamžik, pane Score. Podívám se, jestli má čas. Posadte se, prosím."

"Děkuji," řekl Score. Vešel do místnosti a držel deštník oběma rukama jako bázlivý hráč kriketu proti protivníkovi, jehož akci nelze odhadnout. Prohlédl si jednu židli, jako by očekával, že ji znečistilo nějaké divoké zvíře, a pak se způsobně usadil na krajíček. Cameron šel ke schodišti a zavolal: "Doug!"

"Co je?"

"Přišel nějaký pan Score. V obchodní záležitosti."

"Já žádného pana Scorea neznám," řekl King.

"Řekněte mu, že je to důvěrné," řekl Score přes rameno.

"Říká, že je to důvěrné."

"Dobrá, hned jsem dole," řekl King.

"Udělejte si pohodlí, pane Score," řekl Cameron a vrátil se k němu.

"Děkuju, ano. To je nádherný dům."

"Děkuji."

"Děkuji," opakoval Score.

King sešel po schodech. "Tak co je, Pete?"

Cameron pokrčil rameny. Šeptem řekl: "Je to prý důvěrné. Já si dojdou pro kávu," a odešel do kuchyně.

"Nikdo nevolal, že?"

"Ne. Bobby spí?"

"Spí."

"Budu v kuchyni," řekl Cameron a zmizel.

"Pan Score?"

"Pan King?"

"Ano," řekl King a napřáhl ruku.

Score povstal, potřásl si s ním rukou a krátce pokývl. "Adrian Score, pane řediteli," řekl. "Člověk, který vždycky zná skóre, že ano?"

"Posadte se, pane Score," řekl King. Score se posadil. "A teď mi řekněte, proč jste přišel?"

"Kvůli obchodu, pane Kingu."

"Na obchodní návštěvu je snad trochu pozdě, nemyslíte?"

"Na obchod není nikdy pozdě, pane Kingu."

"Přijde na to. O jaký obchod vám jde, pane Score?"

"O únos, pane Kingu."

Místnost ztichla.

"Co... co vy víte o tom únosu?"

"Chcete svého syna zpátky, pane Kingu?"

"Mého syna nikdo neunesl," řekl King.

"Ale ale, pane Kingu," řekl Score a zamával deštníkem. "Nalejme si čistého vína. Jsme oba obchodníci, není-liž pravda? Tak dobrá. Novinám můžete namluvit, co chcete, ale teď mluvíte s Adrianem Scorem. Čistého vína, není-liž pravda?"

Položil jsem vám otázku."

"A já jsem vám na ni odpovídal."

"Tak se mi to líbí, pane Kingu. Rozhodnost při obchodování. Kdopak to je, tenhle Adrian Score, ptáte se bezpochyby. Kdo je ten člověk, co přijde ke mně domů div ne o půlnoci a ptá se mě, jestli chci zpátky svého syna? A máte plné právo se takhle ptát, pane Kingu, nikdo vám ho nemůže vzít. Správná obchodní taktika." Zamlčel se, pokýval hlavou, postavil si deštník mezi nohy a řekl: "Tak já vám povím, kdo je Adrian Score. Adrian Score je člověk, který vám vrátí vašeho syna."

"Vy víte, kde je Reynoldsův chlapec?" zeptal se King.

Score se uchechtl a přiložil si prst k nosu. "V pořádku, pane Kingu, nikdy se nehádej s klientem, to je moje heslo. Jestli chcete, tak je to syn vašeho šoféra, a je to od vás velice mazané, smím-li to tak říct. Ale my oba známe pravdu, není-liž pravda? Ať tak či onak, jistě chcete, aby se hoch vrátil?"

"Co vy o tom víte?"

"Ale ale, pane Kingu, já jsem se vás na něco zeptal. Chcete, aby se chlapec vrátil?"

"Ovšemže ano."

"Pomalu, pane Kingu, jen se nerozčilujte. Nekřičte. Jestli chcete chlapce zpátky, Adrian Score je váš člověk." Chvilu vyčkával. "Já vím, kdo chlapce unesl, pane Kingu."

V místnosti opět nastalo ticho.

"Kdo?" zeptal se King.

"To je ta základní otázka, není-liž pravda? Kdo. Adrian Score zná odpověď a Adrian Score může přivést vašeho chlapce zpátky domů. Co vy na to, pane Kingu? Zpátky domů živého a zdravého. Tak co, líbilo by se vám to?"

"Líbilo, samozřejmě. Kdo...?"

"Mé služby jsou vám k dispozici, stačí požádat, pane Kingu. Požádejte a Score je vám k službám. Score vynaloží všechno své umění, aby se chlapec vrátil..."

"Tak kdo...?"

"...za nepatrnou cenu."

"Ach tak."

"Ano, pane Kingu, myslel jsem si, že se dohodneme."

"Kolik?"

"Dá se bezpečí a zdraví batolete měřit pouhými penězi, pane Kingu?"

"Chlapcův otec je šofér. Požadavek pěti set tisíc dolarů je nad..."

"Pane Kingu, snažně prosím," řekl Score, jako kdyby tu lež nemohl snášet už ani minutu. "Prosím!" Naklonil se kupředu s rukama sevřenými na rukojeti deštníku. Hlas mu poklesl v šepot. Naléhavě řekl: "Jsem ochoten vejít ve styk s únosci, jejichž totožnost už znám, pane Kingu, přesvědčím se, že chlapec je živ a zdrav, a budu působit jako spojka mezi oběma stranami, vyjednám, jak platit výkupné, dohlédnu, aby všechny body smlouvy byly přesně splněny..."

"Nežvaňte, člověče, kolik?"

"Pět tisíc dolarů, pane Kingu."

"Plus to vyděračské výkupné?"

"Myslel jsem si, že bych mohl - ale ne, to by bylo příliš riskantní."

"Co?" zeptal se King dychtivě.

"Možná, že kdybyste mi dal těch pět tisíc hned teď, vrátil bych chlapce ještě dnes. Dnes v noci. Aníž byste musel platit výkupné."

"Jak byste to dokázal?"

"Jsme oba obchodníci, pane Kingu," řekl Score s úsměvem. "Ale obchodník obchodníku nemusí říkat docela všechno, není-liž pravda?"

"Kdo má chlapce?"

"Obchod, obchod, pane Kingu. Firma Score se řídí heslem Peníze na dřevo."

"Jak vím, že ho dostanete zpátky?"

"Musíte dát na moje slovo, pane Kingu."

"Jako obchodník nedám na žádná slova, pane Score."

"Obdivuhodná vlastnost, jen co je pravda, ale dobrý obchodník pozná, kdy stojí zády ke zdi, pane Kingu. A určitě jste poznal, že máte před sebou člověka, kterému se dá věřit. Určitě si uvědomujete moji překerní situaci, pane Kingu?" Kingovu pozornost na okamžik upoutal Meyer Meyer, který vešel za návštěvníkovými zády a zastavil se v oblouku spojujícím jídelnu s halou. Score si zřejmě nevšiml Kingova změněného výrazu a v blažené nevědomosti o Meyerově příchodu pokračoval v monologu.

"Určitě si uvědomujete moji překerní situace, určitě ano. Kdyby ti nelítošní únosci věděli, že mám v úmyslu chlapce jim sebrat, je můj život okamžitě ohrožen. Ti lidé jsou otrlí zločinci, pane Kingu, hrdlořezové, kteří se nezastaví před ničím -"

"Kterí lidé, Score?" zeptal se Meyer z místa, kde stál.

"Prosím?" řekl Score a otočil se k Meyerovi.
"O kterých lidech jste to mluvil, Score?" řekl Meyer.
Score si Meyera pozorně prohlédl. "Nemám to potěšení vás znát, pane," řekl.
„Jak jste proklouzl mezi našimi lidmi u brány, Score?"
"Byl byste tak laskav, pane Kingu, a představil mi toho pána? Zdá se, že si mě zmýlil -"
"Já se představím sám, Score, i když se už známe. Detektiv 2. třídy Meyer Meyer z 87. pátrací skupiny. Už vám to něco říká?"
"Těší mě velice," řekl Score.
"Vidím, že povolání pijavice vás ještě neomrzelo."
"Jak prosím?"
"Tohle je jeden z největších podvodníků, které známe, pane Kingu, a specializuje se na lidský zármutek. Když se někomu ztratí dítě třeba jen na hodinu, můžete se vsadit, že se objeví Adrian Score s plánem, jak dostat dítě zpátky. Za nepatrnou cenu, samozřejmě."
"Tohle je absurdní, pane Kingu. Dva obchodníci musí mít přece možnost jednat o -"
"Okamžitě ať jste venku, vy zatracený darebáku! Táhněte, než vás zatknou jako spoluviníka na únosu!"
"Spoluviníka...?"
"Ano, spoluviníka!" zařval Meyer. "Osobu, která záměrně poskytuje falešnou informaci o únosu, ačkoli ví, že informace je nepravdivá."
"Nepravdivá... nepravdivá... informace?" zaječel Score.
"Okamžitě zmizte, Score! Varuju vás!"
"Skutečně, pane Kingu, jsem host ve vašem domě, jsem vážený obchod -"
"Ven!" zařval Meyer.
Score se rychle zvedl a podal Kingovi bílou kartičku. "Moje navštívenka, pane Kingu," řekl a couval ke dveřím.
"Zavolejte kdykoli, prostě kdykoli. Score jméno mé, Adrian Score." Otevřel hlavní dveře, vrhl poslední rychlý pohled na Meyera, křikl "Já vám můžu kluka vrátit," a práskl za sebou dveřmi.
"Odporný příživník!" řekl Meyer.
"Prý jsme oba obchodníci," řekl King. "A je to jen sprostý darebák!"
"Jeden z nejodpornějších. Lidské city pro něj nic neznamenají. Ale dávejte si pozor, pane Kingu, Score je jen začátek. Co nevidět se to začne hemžit požadavky na výkupné. Kdejaký lotr a budižkničemu, který hledá laciný výdělek, se bude snažit přizívit. Lesy budou plné únosců. Práví lotři budou k nepoznání od falešných."
"A jak tedy víme, že máme toho pravého?" zeptal se King.
"Nevíme nic. Můžeme jen předpokládat." Meyer se zamlčel a potřásl hlavou. "Jedna věc je jistá."
"Která?"
"Že bych za žádnou cenu nechtěl být teď zpátky ve služebně a brát telefony."

"87. pátrací skupina, detektiv Willis."
"Aló, vy víte ten únos, prosím pěkně?"
"Kdo volá?" zeptal se Willis.
"Kdo vy?" řekla žena.
"Detektiv Willis. Co si přejete, paní?"
"Já jmenuju se Abruzzi. Paní. Já vidět malý kluka."
"Toho, co ho unesli."
"Ano, ano. V jídelna s dva mužský. Mužský neholila se, vy rozuměl? Kluk malá, blond, ne?"
"Ano, správně," řekl Willis. "Kdy jste ho viděla, madam?"
"Kdy vy myslěla?"
„Já nevím. To musíte říct vy."
"Ve ráno. Dneska."
"Ale chlapec se ztratil až odpoledne."
"Aha," řekla paní Abruzziová a aniž upadla do rozpaků, pokračovala: "Já seděla ke stůl a přišli dva mužský a malá kluk. A hnedka já myslěla na ten kluk, ten unesená. Tak koukala, co -"
"Ano, paní Abruzziová, děkuju vám," řekl Willis a zavěsil. "Rány Kristovy," křikl na Arthura Browna. "V životě jsem nezažil něco takovýho! Člověk by řek, že platíme zlatem každému, kdo zavolá Frederick 7-8024."
"Lidi chtějí pomoc," řekl Brown. "Potíž je v tom, že -"
Telefon na jeho stole zazvonil. Rychle ho zvedl. "Sedmaosmdesátka, detektiv Brown."
"Rád bych mluvil s poručíkem, pane Browne."
"Není tady. Kdo volá?"
"Kde je?"
"Kdo mluví?" zeptal se Brown.
"Tady je Cliff Savage, reportér. Poručík mě zná."
"Stejně tu není. Čím vám mohu pomoci?"
"Týká se to toho únosu."
"Ano?"
"Je pravda, že únosci žádají na Kingovi výkupné? I když vědí, že popadli nesprávného chlapce?"
"Já nevím, co se tam děje, pane Savage. Bohužel."

"Tak mi aspoň řekněte, jak to mohu zjistit?"

"Zavolejte mě později."

"Kde je poručík? U Kingů ve vile?"

"Tam bych nevolal, pane Savage. Chtějí pravděpodobně mít linky volné, kdyby se náhodou ozval."

"Veřejnost má právo vědět, co se děje," řekl Savage.

"Chcete se mnou diskutovat?"

"To ne, ale..."

"Tak nediskutujte. Připadám si, jako kdybych pracoval v ústředně Autoklubu tu noc, co nákladňák vysypal na dálnici náklad napínáčků. Už mě z těch telefonátů brní uši, pane Savage, a do toho se ozvete ještě vy!"

"Máte číslo Kingovic telefonu k nim domů?"

"Nemám."

"Já si ho samozřejmě můžu sehnat."

"A narazíte na potíže. Já bych tam netelefonoval, být váma. Mohlo by se stát, že byste mařil vyšetřování."

"Děkuju, Browne. Jednou vám to oplatím."

"Už se nemůžu dočkat," řekl Brown a zavěsil. "Zatracenej chlap," řekl Brown. "Nepřipletl se tenkrát do toho, jak zabili Reardona a Fostera? A Bushe? A nedostal málem do neštěstí Carellovu manželku?"

"Málem není to pravý slovo," řekl Willis. "Jestli se někdy ukáže v tyhle služebně, tak ho poručík vynese v zubech. Kde je Miscolo? Já chci kafe. Miscolo? Hej, Miscolo!"

"Má bejt?" ozvalo se z úřadovny dole.

"Udělej kafe."

"Kde si myslíte, že jsme?" křikl Miscolo. "V kafirně?"

"Tvoje kafe je lepší," řekl Willis úlisně.

"No jo, no jo," mumlal Miscolo, ale slyšeli, jak otvírá kartotéku a vytahuje plechovku s kávou.

Na Willisově stole zazvonil telefon.

"Hele," řekl přístroji, "co kdybys tak chvíli mlčel?"

Telefon řinčel dál.

"Přestaň s tím zvoněním!"

Telefon ječel, seč mu síly stačily.

"Tak jo, když to musí být," řekl Willis a zvedl sluchátko. "Sedmaosmdesátá pátrací skupina, detektiv Willis. Prosím? Vy jste viděl toho chlapce?... Ano, blondáček... Ano, asi osm let... Ano, měl na sobě červený svetr... Ano, pane, to opravdu vypadá na něj... Ano, pane, kde jste ho viděl, pane?... Kde, pane?... V kině, pane?... Aha. A seděl mezi diváky, ano?... Neseděl? Tak potom..." Willis se zarazil a na tváři se mu objevilo překvapení. "Na plátně?" řekl. "Že jako hrál v tom filmu? Na plátně? Pane, vy říkáte, že chlapec, kterého jste viděl... V tom filmu? Jděte někam, pane, prosím vás, já už mám problémů nad hlavu!" Naráz zavěsil. "Volá mě kvůli filmovému herci. Prý pozoruhodná podoba. Doprdle, já bych..."

Telefon opět zazvonil.

"Dám si natočit desku," řekl Willis. "Bude to říkat: Sedmaosmdesátá pátrací skupina, detektiv Willis. Viděl jste toho kluka, ano? Kde? Kdy? Děkuju. Musím si šetřit hlas, abych mohl zpívat v opeře." Zvedl sluchátko. "Sedmaosmdesátá, Willis... Ano, madam, oddělení detektivů... Ano, madam, my vyšetřujeme únos Jeffa Reynoldse... Ano, madam, my..."

Telefon na Brownově stole zazvonil.

"Sedmaosmdesátá pátrací skupina, u telefonu detektiv Brown..."

"Sedmaosmdesátá skupina, Di Maeo..."

"Sedmaosmdesátá pátrací skupina, detektiv Willis..."

"Sedmaosmdesátý policejní revír, detektiv Hernandez..."

"Sedmaosmdesátý revír, kapitán Frick..."

"Kriminální policejní ústředna, poručík Vinnick..."

"Požáry a zhářství, detektiv Hopkins..."

"Vy jste toho chlapce viděl, pane?"

"Chlapec byl ve společnosti tří mužů, madam?"

"Viděl jste chlapce?"

"Kdy, pane?"

"Kde, madam?"

Kde?

Kde?

KDE?

Poručík Byrnes vešel do haly a dýchal si na ruce.

"Tak co, Steve?" řekl. "Jak to jde?"

"Všechno v pořádku, pane poručíku," řekl Carella. "Pane Kingu, to je poručík Byrnes."

"Dobrý večer, pane Kingu," řekl Byrnes a podal Kingovi ruku.

"Jak to vypadá, poručíku?" zeptal se King.

"Tak tak. Už máš seznam odcizených vozidel, Steve?"

"Ještě ne."

"Sakra. Pokud vím, chtějí výkupné na vás, vidíte, pane Kingu? To je sprostárna." Vzdychl. "Ale možná, že jsme venku

něco našli."

"Co, Pete?"

"Podařil se nám slušný odlitek koleje od pneumatiky a -"

"To pomůže?" zeptal se King.

"Obvykle to pomáhá. Vzorky pneumatik se dají poměrně snadno zjistit. Na centrále máme seznam vzorků na pneumatikách, a jakmile máme dobrý odlitek, je napůl vyhráno. Ze zkušenosti víme, že každý vůz má obvykle stejnou značku pneumatik na všech čtyřech kolech - obzvláště nový vůz. A i když to může vypadat jako vtip, majitel obvykle nahradí opotřebovanou pneumatiku novou gumou stejné značky. Takže podle vzoru na pneumatice zpravidla poznáme, o jaký vůz jde. V tomto případě si myslíme, že máme ještě něco navíc."

"A to co?" zeptal se King.

"Blízko místa, kde jsme našli tu kolej od pneumatiky, jsou dva balvany. Chlap, který řídil vůz, patrně náramně spěchal a o ten jeden balvan se odřel. A my jsme z něj seškrábli docela slušný kousek laku. Kronig už s tím odjel do laboratoře. S trochou štěstí určíme jak firmu, tak rok, kde a kdy byl vůz vyroben. Proto tak spěchám na ten seznam odcizených vozidel."

"Rozumím," řekl King.

"Pan Reynolds tu asi nikde není, že? Rád bych ho informoval o tom, co všechno děláme. Rodiče si vždycky myslí, že se dost nesnažíme, to je u těchhle únosů nejhorší."

"Je v kuchyni, Pete," řekl Carella. "Mám pro něj dojít?"

"Ne, já tam za ním za chvíli zajdu."

U dveří zazvonilo. Carella šel otevřít. Stál tam uniformovaný strážník. "Rád bych mluvil s detektivem Carellou," řekl.

"To jsem já."

"Vy jste volal do oddělení odcizených vozidel?"

"Ano."

"Poslali mě sem s tímhle." Podal mu úřední obálku. "Seznam odcizených aut."

"Díky," řekl Carella.

"Jaké jsou nejnovější zprávy o tom klučíkovi?" zeptal se strážník.

"Zatím nic nového," řekl Carella.

"Ano," řekl strážník a potřásl hlavou. "Tak to je ten seznam."

"Díky."

"Za málo."

Carella za ním zavřel dveře.

"Ukaž, Steve," řekl Byrnes. Otevřel obálku a prohlížel si strojem popsaný list. "Není to špatné. Všehovšudy dvanáct ukradených autů. Doufejme, že v laboratoři přijdou na něco, co bude odpovídat něčemu z toho seznamu."

"A co s tím pak uděláte, poručíku?" zeptal se King.

"Jak prosím?"

"Dejme tomu, že zjistíte, že vůz, který použili, je kradený. Jak vám to pomůže najít chlapce?"

"Budeme vědět, co máme hledat. Blokujeme provoz na všech výpadevkách z města, pane Kingu. Když budeme znát tvar, velikost a barvu té jehly v kupě sena, tak nám to pomůže, nemyslíte, pane Kingu?"

"Jestli byli tak chytří, že použili ukradený vůz, tak jsou pravděpodobně dost chytří na to, aby se ho okamžitě zbavili."

"Pokud ho nebudou ještě potřebovat," řekl Byrnes.

"V tom případě ho pravděpodobně přelakovali."

"Pokud měli čas. Lakovat auto doma je dost nápadná záležitost, pane Kingu. A být nápadní je to poslední, co únosci chtějí."

"Rozumím," řekl King.

"Já vím, pane Kingu, že se vám to zdá nic moc, ale my se celkem nemáme čeho chytnout a tak záleží na každé maličkosti. Jakmile dostanou peníze, začneme pátrat po bankovkách. A až dostaneme chlapce nazpátek, třeba nám bude moct povědět něco o únoscích. Pokud je nechytíme už předtím."

"A pokud chlapec už nebude mrtvý," řekl King bez obalu.

"Ano, pokud není mrtvý. Pak by nemělo smysl pokračovat, že?"

"Absolutně žádný," odpověděl King.

"Chtěl bych s vámi mluvit o tom výkupném, pane Kingu. Peníze nemůžeme označit a pravděpodobně nebude ani čas zaznamenat si jejich sériová čísla. Řekli přece výslovně, že čísla nesmějí jít za sebou, vidíte?"

"Ano, ale..."

"Jen aby nám ztížili práci. Ale my si některá čísla přece jen stačíme poznamenat a i částečný seznam je užitečný."

Odmlčel se. "Vy jste ještě nevolal do banky, že ne?"

"Ne, nevolal."

"Dobře. Pokud vám to nevádí, rád bych s nimi pohovořil, až je budete volat. Chci jim říct, jak nám můžou co nejvíc pomoci. Jestliže se do věci vloží FBI, budou potřebovat -"

"Já vám bohužel nebudu s to pomoci, poručíku Byrnesi," řekl King.

Byrnes se na něho nechápavě podíval. "Nerozumím," řekl. "Vy nechcete, abych mluvil s vaší bankou?"

"Ne, poručíku, o to nejde. Já taky nebudu mluvit s bankou."

"Pr...?"

"Já to výkupné nezaplatím, poručíku."

"Vy..." V pokoji se rozhostilo ticho. Byrnes se podíval na Carellu. "No, samozřejmě... Záleží jen na vás. Nikdo vás

nemůže donutit."

"Co to povídáte, pane Kingu?" řekl Carella a zamračil se. "Vy – vy to výkupné zaplatit musíte! Ten chlapec -"

"Přestaň, Steve," řekl Byrnes.

"Ale on musí zaplatit! Ten kluk nemá šanci, jestli -"

"Já nemusím nic," řekl King rozhodně. "Abychom si rozuměli, pánové. Říkám to vám a řeknu to únoscům, jestli zase zavolají, a řeknu to každému, kdo bude chtít poslouchat. Já to výkupné nezaplatím." Odmlčel se. "Nezaplatím!"

KAPITOLA 8

Ve venkovské světnici na Sands Spitu svítilo jen jedno světlo; stojatá lampa, která stála nedaleko od rozložené pohovky, vrhala kruh světla na holou prkennou podlahu. Uprostřed lůžka spal Jeff Reynolds. Obrátil se, něco zamumlal a deka mu sklouzla z ramen. Kathy Folsomová přistoupila a zase ho přikryla. Eddie Folsom si zapálil cigaretu a mávnutím zhasil sirku.

"Spí?"

"Ano."

V koupelně si Syd Barnard zpíval na celé kolo. Košili, kravatu a pouzdro s pistolí měl pověšené přes židli ve světnici.

Policejní rádio, část složité aparatury, která stála u stěny, monotónně odříkávalo svá hlášení.

"...pokračujte na křižovatku Cambria - Newbridge. Je třeba zablokovat celý úsek. Pomůže vám třístajedenáctka. Máte to, třístasedmičko?"

"Máme."

"Vůz 311. Vůz 311. Jeďte na křižovatku Cambria - Newbridge, pomůžete třístasedmičce zablokovat úsek."

"Tady 311. Okay. Už víte, jaký je to vůz?"

"Nevíme, třístajedenáctko."

"Dobrá."

"Syde!" zavolal Eddie. "Hej Syde, slyšíš to?"

Syd vyšel z koupelny s obličejem napůl pokrytým pěnou. Měl na sobě jen nátělník, paže a ramena zarostlé hustými zcuchanými chlupy. "Co je?" řekl.

"Blokují silnice na všech možných místech. Autem to nepůjde."

"Co se, člověče, vzrušuješ? Blokujou silnice. Co je nám po tom?"

"Ty to nechápeš, Syde. Zastaví každé vůz na silnici. My musíme ráno s autem vyjet. Jak..."

"Kolikrát ti to mám vykládat? Já řídím, jo? Sám, že jo? V otřískaný starý fordce, který si nikdo nevšimne. Dejme tomu teda, že mě zastavěj. Řeknu, že jedu do práce. Mám řidičák a ukážu jim ho, když budou chtít. A co dál? Vědí, že jedu v ukradeném voze? Jak by to mohli vědět? Změnili jsme přece poznávací značku, že jo? Nikdo na mě nic nemá. Proč tě teda to jejich pitomý počínání tak rozčiluje?"

"A co, až dostaneme ty peníze?" řekl Eddie. "Jak odsud zmizíme? Budou po nás pást."

"A my si pořád ještě nemusíme dělat starosti, protože kluk s náma nebude. Budeme manželskej pár a jejich švára. Nelam si hlavu. Když dovolíš, oškrábnu se, jo? Připadám si jako somrák první třídy." Vrátil se do koupelny. Kathy čekala, až se za ním zavřou dveře.

"Eddie... až dostane ty peníze, co se stane s chlapcem?"

"Necháme ho tady. Zavoláme Kinga a řekneme mu, kde je."

Kathy přikývla. "To bude znamenat velký... velký riziko, vid'?"

"Myslím, že ne."

"Eddie, seberme se a vypadněme odsud. Teď hned, než bude pozdě."

"Prosím tě, Kathy, přestaň s tím."

"Vůz 234. Vůz 234. Jste ještě u vchodu do tunelu?"

"Tady dvěstěčtyřiatřicátka. Právě tam jsme, fešáku."

"Okay, okay."

"Slyšíš je?" řekla Kathy.

"Syd říká, že si nemáme dělat starosti. Musíme mu věřit, Kathy. Ví, co dělá." Eddie šel k popelníku a zamáčkl cigaretu.

"Co Syda znám, nikdy mě nevyšplouch. Je férovej, Kathy."

"Jo, je ohromnej," odpověděla ironicky.

"Vážně, je. Naučil mě spoustu věcí."

"No to teda jo."

"Sakra, vždyť je to pravda." Eddie se odmlčel. "Nemusel si věšet na krk někoho jako jsem já. Syd je jednička."

"Jednička!" řekla Kathy. "Je to gangster!"

"Hele, takhle o něm nemluv. Měl párkrát smůlu, to je všechno. Ale je O. K. Myslíš, že to byla hračka, naplánovat takovouhle věc? Víš, na kolik věcí najednou musí ten chudák myslet?"

"Myslí jen najedno, Eddie."

"Jo? A na co?"

"Chce toho chlapce zabít."

"Ty máš nápady! Zabít toho kluka. Syd uvažuje střízlivě jako obchodník. Vůbec netouží zamotat se do maléru, jako je vražda. Záleží mu jen na jeho podílu výkupného."

"A ty?"

"Co já?"

"Co chceš ty?"

"To samý. Dvě stě padesát tisíc."

"A jak daleko jseš ochotnej zajít, abys je dostal?"

"O čem to ksakru mluvíš?" řekl Eddie. Šel k prádelníku, vzal si balíček cigaret, hrábl do něj a zmačkal ho, když zjistil, že je prázdný.

"Jak moc chceš ty peníze, Eddie?"

"Strašně moc. Nemáš cigáro?"

Kathy otevřela kabelku a podívala se do ní. "Nemám," řekla a kabelku zaklapla. "Eddie, když jsme byli děti, hráli jsme si takovou hru, říkali jsme jí 'Co kdyby'. Co kdyby ti někdo nabídnul milion dolarů, co bys udělal, abys je dostal? Uříz by sis palec na noze? Dal bys za ně oko? Plivnul bys na kříž? Takový věci. Odpovědi byly zábavný. Každý dítě bylo ochotný dát za ten milion něco jinýho."

"Nač tím narážíš?" zeptal se Eddie. "Syde, hej, Syde!"

"Co?"

"Máš cigáro?"

Syd vystrčil hlavu ze dveří. "Cože?"

"Jestli máš cigáro."

"V saku. Dovolíš, abych se doholil?" Vrátil se do koupelny.

Eddie šel k saku a prohrabal kapsy. "Nic," řekl znechuceně. "Syde, nic tu není!"

"Ve voze je karton," zahulákal Syd. "Přestaň otravovat!"

"Kde?"

"Tam, co se dávaj rukavice. Člověče, dáš už mi pokoj, když se holím?"

Eddie se chystal jít ven.

"Jaká je tvoje cena, Eddie?"

"Nevím, o čem mluvíš, Kathy."

"Dal bys ruku - ale oko ne? Účastníš se únosu - ale couvneš před vraždou?"

Ve světnici bylo ticho.

"Ty vaše dětský hry a opravdickej život není to samý, víš," řekl Eddie konečně.

"Syd má v úmyslu toho chlapce zabít," řekla Kathy.

"Jsi cvok."

"Je to součást jeho plánu, Eddie. Nemůže riskovat a nechat chlapce žít, vždyť by ho mohl popsat." Odmlčela se. "A já musím znát tvý stanovisko."

Eddie vzdychl. "Moje stanovisko, říkáš? Nemůžeš mě prostě nechat na pokoji?"

"Ne, Eddie. Musím to vědět."

"Dobrá. Dobrá, tak poslouchej. Bylas malá holka a hrála sis dětský hry... a já jsem byl taky malej kluk, to je pravda. O. K. a když jsem byl malej kluk, tak jsem neměl nic. Chápeš, Kathy? Vůbec nic. Já... já... říkáš, že bys chtěla odjet do Mexika. Já tam chci odjet taky, opravdu tam chci odjet a... chci mít hromadu peněz a chci, aby se ke mně číšníci chovali zdvořile... A chci mít něco. Ne pořád nic. Já... víš, já už se nechci válet jako smetí na ulici."

"Dobře. Ale -"

"A tak se mě neptej na my stanovisko víš, láska, a nerej do mě. Nechci přemýšlet o tom, co dělám nebo proč to dělám. Jinak to nejde, věř mi." Odmlčel se a když začal znova mluvit, zazněl v jeho hlase zvláštní smutek. "Mně prostě nenapadá, jak by to šlo jinak."

"Jde to jinak," řekla Kathy pevně. "Eddie, my můžeme odejít. Teď hned. Syd je vedle. Když si pospíšíme... Můžeme odejít, Eddie, chlapce někam dovedeme a jsme volný. Myslíš, že se policajti po nás budou shánět? Ty si vážně myslíš, že po nás budou pátrat, když se chlapec vrátí dřív, než vybereme peníze? Nějak se do Mexika dostaneme. A budeme spolu a nebudeme muset pořád utíkat."

"Já... já nevím. Potřebuju cigaretu."

"Eddie, pověz!"

"Kathy, dej mi pokoj!" vykřikl. Odmlčel se. "Jdu pryč."

"Kam jdeš?"

"K vozu pro ty cigarety... a pak se půjdu projít."

"Já jdu s tebou."

"Nechci nikoho. Nech mě," řekl a otevřel dveře.

"Ještěs mi neřekl, jak se na to díváš, Eddie. Musím to vědět..."

Než domluvila, dveře se zabouchly. Stála bezradně uprostřed světnice a naslouchala krokům venku, jak se vzdalují po štěrkku.

Šla ke dveřím, zamkla je a opřela se o ně s hlubokým povzdechem. Vedle v koupelně si Syd začal najednou zpívat. Šla k oknu a vykoukla ven kolem rolety, chvíli tam zamyšleně postála, obrátila se, opřela se o zeď naproti koupelně a prohlédla si nejdřív její dveře, pak spícího chlapce. Konečně došla k rozhodnutí; objevilo se to na jejím výrazu i na tom, jak náhle ztuhla. Naposledy se podívala na dveře do koupelny a pak rychle a cílevědomě přistoupila k pohovce.

Uchopila Jeffa za rameno a zašeptala: "Jeffe! Jeffe, vzbud' se!"

Jeff se vztyčil téměř okamžitě. "Co je?" řekl. "Co? Co?"

"Pst," varovala ho. Vyčkávala a pozorovala koupelnu. "Bud' tiše a dělej, co ti řeknu." Znova se odmlčela. "Půjdem"

pryč."

"Dovedeš mě domů?" zeptal se Jeff radostně.

"Pssst! Proboha, ne tak nahlas!" Podívala se na dveře do koupelny a pak na dveře ven. Syd hlaholil nějakou písničku. Z předního dvorku se neozýval žádný zvuk. "Domů tě nemůžu dovést," řekla Kathy, "ale půjdeme pryč odsud, zavedu tě někam a tam tě někdo najde. Nakonec se dostaneš domů. Ale musíš mi pomoci a musíme jednat rychle a tiše. Chápeš?"

Jeff řekl už šeptem: "Ano. Chtějí... chtějí mě zabít?"

"Nevím. Ale my jim nedáme příležitost."

"Je Eddie tvůj manžel?" zeptal se Jeff.

"Ano."

"Moc se mi nelíbí."

"Je to můj -"

"Ale nevypadá, jako že by mi chtěl ublížit," dodal Jeff honem.

Zpěv v koupelně náhle ustal. Kathy se podívala na zavřené dveře do koupelny. Do světnice pronikl zvuk tekoucí vody.

"Jsi hezká," řekl Jeff.

"Děkuju. Kde máš kabátek?"

"Žádný nemám. Jen Bobbyho svetr."

"Budeš ho potřebovat. Venku je hrozná zima. Kde je?"

"Tamhle na židli."

Kathy šla rychle a tiše k židli, vzala svetr a začala mu ho oblékat přes hlavu.

"Půjdeme rovnou na silnici," řekla. "A až na ni dojdeme, začneme utíkat, rozumíš?"

"Já běhám dobře," řekl Jeff.

"Tak dobře, jdem." Hodila na sebe kabát, a vzala ho za ruku.

Společně šli po špičkách k venkovním dveřím. Kathy odemkla, klíčem otáčela opatrně jako kasař. Když se ozvalo cvaknutí, zaváhala, pak pomalu a obezřetně dveře pootevřela. Vrznutí zaznělo v tiché místnosti jako výstřel. Vykoukla na dvůr a pak zase vzala Jeffa za ruku. "Jdem."

"Počkej," řekl, vytrhl se jí a vrhl se zpátky do světnice.

"Co...?"

"Moje puška," řekl a hnál se ke stolu, kde ležela nenabitá brokovnice. "Dal mi ji přece!"

"Ano - pospěš si," šeptala netrpělivě.

Jeff popadl brokovnici za hlaveň a otočil ji, když sklouzla ze stolu, současně se rozběhl ke dveřím. Brokovnice se zachytila o stůl a když za ni Jeff zatahal, narazila na popelník. Popelník se posunul, naklonil se, sklouzl přes okraj stolu a dopadl na podlahu jako kus olova. Rána byla ohlušující, střepy skla se rozlétly jako střepiny ručního granátu. Kathy u dveří div nevykřikla. Zakryla si ústa rukou a kousla se do kloubů. Jeff ztuhl.

"Myslíš -"

"Pssst!" řekla Kathy.

Mlčky čekali. Dveře do koupelny zůstaly zavřené. Kathy znova a rychle otevřela dveře ven a vykoukla.

"V pořádku, jdem," řekla a dveře od koupelny se otevřely. Kathy to neviděla. Dívala se na dvůr a čekala na Jeffa s rukou nataženou dozadu; nevěděla, že se ve světnici objevil Syd. Zastavil se ve dveřích od koupelny s rukama v bok a okamžitě mu bylo jasné, co se děje.

"Honem, honem," řekla Jeffovi a mávla na něj. Pak si uvědomila, že nejde, a otočila se od dveří, chystala se říct "Jeffe, prosím tě, pojď už -" a spatřila Syda. Zbledla jako stěna.

"Ale ale," řekl Syd. "Kampak se chystáme?"

"Šli jsme spolu ven," řekla Kathy.

"Nepovídej!" přelétl očima světnici. "Kde je Eddie?"

"Šel na procházku."

Syd přistoupil rychle ke dveřím a zamkl. "Chce mě ten posera zradit?"

"Ne. O tomhle neví. Šel k autu pro cigarety."

"A ty sis myslela, že přišel šikovnej moment, abys vypadla, co? Co jinýho se dá čekat od ženský! Jsou jak vobrázek, ale než se naděješ, vrazí ti kudlu do zad. Svlíkni si kabát!"

Kathy zaváhala.

"Svlíkni si ho, nebo ti ho sundám já!"

Svlékla si kabát a hodila ho na postel.

"Kluk taky. Ten svetr nebude potřebovat. Zůstane tady." Kathy šla k Jeffovi a pomohla mu sundat svetr. "Jste jedna ruka, co? Dobrá parta, ty a ten harant." Syd strčil ruku do kapsy a když ji opět vytáhl, ležel mu na dlani nůž s čepelí na péro. Zmáčkl knoflík ve střence a čepel vyskočila. Pomalu kráčel k rozkládací pohovce, kde stála Kathy s hochem.

"A teď poslouchej, ty čubko," řekl. "Ještě jednou zkusíš něco podobnýho a budeš potřebovat plastickou operaci, je ti to jasný? Ať si tvůj milovanej Eddie říká co chce. A já osobně vyříznu tomuhle smradovi srdce! Dobře si to pamatujte! Zapište si to za uši!"

"Já se tě nebojím, Syde," řekla.

"Že ne?" Zdvihl nůž až těsně k jejímu hrdlu. "Radši si od teďka dávej pozor na jazyk, když se mnou mluvíš, pusinko!"

Buď ke mně milá a já třeba zapomenu, žeš mě právě chtěla oblafnout! Od teďka moc a moc milá."

S čepelí u jejího hrdla přejel Kathy mazlivě druhou rukou po celé délce paže. Zaharašila klika a Kathy se k ní otočila.

"No tak, otevřte," volal Eddie.

Syd pokynul hlavou směrem ke dveřím. Zavřel nůž a strčil ho zpátky do kapsy. Kathy odemkla dveře. Vešel Eddie. "Cigarety máš, jak vidím," řekl Syd s úsměvem. "Jo." Eddie dychtivě vdechoval kouř ze zbytku cigarety. "Venku je hezky. Zima, ale jasno. Nebe samá hvězda." "To znamená, že zejtra bude hezky," řekl Syd. "I počasí je na naší straně. Úspěch je zaručený, nic ho nemůže zkazit." Všiml si, jak se na něj Kathy dívá. "Nic," opakoval. "Jak to, že kluk je vzhůru?" zeptal se Eddie. "Nemůže spát, hajzlík jeden. Má strach, co s ním bude zejtra." "Myslíš, že to dopadne dobře, Syde?" "Samo," řekl Syd. Opět se obrátil ke Kathy. "Slyšíš, Kathy? Nic se nemůže stát. Všechno bude klapat a nic nás nezastaví. Všichni budem bohatý. Ať nežeru, jestli ještě někdy sednu do metra. Budu nosit hedvábný prádlo. Víte, že existují chlapi, který chodějí v hedvábném spodním prádle? Já budu jeden z nich!" Energicky pokýval hlavou. "Pověz jí to, Eddie! Pověz jí, jak jsme si to naplánovali. Tady tvoje žena si myslí, že si jen tak hrajem." "Hele, udělejme to a dost," řekl Eddie. "Proč o tom mluvit?" "Chci, aby to věděla, protože je to nádherný plán, proto. Co s tebou krucinál je? Snad se za něj nestydíš? Za takovej skvělej plán?" "Jo, já vím, ale..." "Ráno zavoláme Kingovi a dáme mu instrukce, kam má dát prachy, a v celém městě se nenajde polda, kterej by nás zastavil, nebo vypátral, to už kór ne!" Syd se odmlčel. "Jak ti to připadá, Kathy?" "Chytrý," řekla Kathy nezvučně. "Jo, moc chytrý. Paráda! Ani King nebude vědět, kam má dát prachy, tak to nebude moc říct poldům, i kdyby chtěl. Bude vědět akorát, že na ně čekáme. Ale nebude vědět, kde." Viděl, že Kathy nechápe. "Jo jo," řekl. "A bude to fungovat. Díky tyhle Eddieho obludě." Ukázal na aparaturu u stěny. "Proč myslíš, že jsme se tak namáhali s těma vykrádačkama kšeftů se součástkami? Aby si Eddie měl s čím hrát?" "Já jsem si myslela, že potřebujeme rádio, abyste slyšeli policejní hlášení," řekla Kathy ještě nechápavěji. "Takovejhle obrovskej verk? Na policejní hlášení? Víš, co jsou tamhle ty dvě plechovky? Oscilátory. A ta velká věc za nima? Vysílač. Mám pravdu, Eddie?" "Jo, správně. Víš, Kathy, my to uděláme tak, že -" "Uděláme to tak," řekl Syd, "že King a policie budou úplně na větvi překvapením. Jak jednou King sedne do auta, nikdo na světě mimo něj nebude vědět, co má dělat. Ani policajti, nikdo, nikdo než King a my. Jen co vyrazí z domova s prachama v kapse -" "Jestli vyrazí," řekla Kathy. "Jestli chce platit výkupný." "Prozradím ti tajemství, poklade," řekl Syd. "Já mu radím, aby odjel z domova a zaplatil výkupný. Vřele mu to radím." Strčil rychle ruku do kapsy a opět se objevil nebezpečný nůž. Když zmáčkl knoflík, neozval se žádný zvuk, jen čepel vyklouzla se slabým zasyčením. Syd se podíval na Jeffa, který stál vedle pohovky s očima rozšířenýma hrůzou. "Radím mu, aby zaplatil," řekl Syd tiše.

KAPITOLA 9

Vedoucí policejní laboratoře se jmenoval Sam Grossman.

V očích náhodného diváka byla laboratoř sterilní místnost s bílými pulty a vysokými zelenými skříněmi. Pulty zalévalo fluoreskující světlo a ultrafialové paprsky a skříně byly plné značek prádelen a pistolí a nábojů a vzorků pneumatik a diagramů a skleněných střepů a trávy a nejrůznějšího sajrajtu a čehokoli a všeho, co se dá upotřebit pro srovnání s podezřelým předmětem. Do laboratoře přicházely podezřelé předměty dennodenně, ba každou hodinu. Bylo mezi nimi všechno od skel z předních světel nalezených na silnici po srážce vozidel až po zakrvavenou ruku zabalenou do inzertní části nedělního vydání deníku New York Times. Zabývat se balíčky, které se objevovaly na prahu laborky jako sirotci na Štědrý večer, nebylo vždycky příjemné. Byly doby, kdy práce v laboratoři nabývala hrůzyplných rozměrů, a leckterý pracovník se slabším žaludkem raději požádal o přeložení do identifikačního oddělení nebo třeba do márnice některé z místních nemocnic. Jedno je zabývat se násilnou smrtí aktivně, dělat něco konkrétního, mít co činit s uřezanými údy a roztroušenými spermaty, zbraněmi polepenými vlasy, náboji zploštělými nárazem na kost, a jiná je redukovat smrt na vědecký vzorec. Pohled na příšerné vedlejší produkty vraždy nebo zabití byl živnou půdou pro představivost. Dlouhý světlý vlas na ostří sekery křičí hlasitěji než mrtvola ženy ležící na kamenné desce v márnici. Unění neříkat všechno naplno, ta rafinovaná zbraň spisovatelů od samotných začátků písemnictví, se stalo kamenem, o nějž pracovníci laboratoře denně tupili svůj jemnocit. Sam Grossman, člověk povahou citlivý a díky svému zaměstnání otrlý, vedl laboratoř s nesmlouvavou kázní afrického misionáře. Věděl, že laboratoř často zkrátí práci mužů v akci. Laboratoř dokáže usvědčit zločince a zajistit spravedlnost. A Grossman cítil, že může-li on k tomu být nápomocen, není jeho život marný. Někdy byla jeho práce nesmírně obtížná. Někdy jako teď, když mu Kronig přinesl odlitek, byla výjimečně snadná. Šel prostě ke své kartotéce a za necelých pět minut byl zpátky se správným vzorkem pneumatiky. Záznam vypadal takto:

3112 X

"TIRUBAM" - obchodní značka
Americká společnost Rubber Tire
1719 Carter Avenue, Isola

1948 - společnost General Motors
1949, 1950 - Ford Motor Company
1954 - Chrysler Motors

Pneumatika se tedy jmenovala Tirubam a vyráběla ji Americká společnost Rubber Tire, jejíž kanceláře byly na Carterově ulici č. 1719 v Isole. tyto pneumatiky patřily ke standardnímu vybavení výrobků společnosti General Motors v r. 1948. V r. 1949 a 1950 je používala Fordova továrna pro celou svou produkci a v r. 1954 jimi vybavila všechny své vozy automobilka Chrysler. Hodně možností na vybranou.

Velikost pneumatiky, jak určili podle odlitku, byla však 670 x 15 a to jim ohromně pomohlo: tím se totiž automaticky vyloučil vůz jakékoli značky vyrobený před r. 1949. Do té doby měl disk kola průměr 16 palců a ke změně došlo v celém automobilovém průmyslu až v r. 1949. Velikost pneumatiky vylučovala rovněž některý z větších vozů, které v oněch letech vyráběli Ford a Chrysler a u nichž se užívalo těchto pneumatik. Například mercury z r. 1949 měl pneumatiku 710x15, lincoln z r. 1949 820x15. Pole se tak zúžilo na nejmenší vozy, jež jedna nebo druhá společnost v uvedených letech vyráběla.

Seškrábnutý kousek nátěru pak vyvrátil jakékoli pochyby. Grossmanovi lidé prozkoumali vzorek spektrograficky, provedli mikroskopickou diagnózu a mikrochemické šetření a okamžitě věděli, s čím mají co činit. Vzali prostě výsledky svých zkoušek, srovnali je s již získanými fakty, seřazenými a čekajícími v kartotéce. Z toho vyvodili:

1. Nátěr byl produktem společnosti Ford Motor.

2. Firemní název laku byl břízová šed'.

3. Společnost jej užívala na modelech z r. 1949.

4. Přestala jej užívat v r. 1950 ve prospěch jiného, lehce odlišného odstínu, který společnost nazvala doverská šed'.

Sam Grossman prostudoval fakta. Prostudoval je chladně bezcílými očima vědce. Díval se na čísla obrýlenými modrými očima, které nevině vyhlížely z tváře, připomínající drsný a domácký obličej farmáře z Nové Anglie, a lehce pokyvoval hlavou. Podezřelý vůz byla šedivá fordka, ročník 1949. Zbývalo už jen zavolat ke Kingům a předložit fakta. Tam už se jich ujmou další policisté. Sam Grossman sňal brýle, přivřel oči a mnul si je ukazováčkem a palcem. Pak si zase brýle nasadil a vytočil číslo Douglase Kinga.

Telefon v hale zdvihl Meyer Meyer. Douglas King seděl v křesle u krbu a díval se na poskakující plameny, zatímco Meyer si zapisoval informaci z laboratoře. Nezdálo se, že by King poslouchal, o čem se mluví. Oheň osvětloval ostré rysy jeho obličeje a rudě se leskl v šedivějících vlasech na spáncích.

"Mám to, Same," řekl Meyer. "Bezvadná práce. Co?... No, tady to nevypadá moc slavně, ale teď aspoň víme, co máme hledat... Ano, rozešleme to hned. Mockrát děkuju, Same." Zavěsil a obrátil se ke Kingovi. "Šedivá fordka, ročník 1949. V tom jeli. Půjdu sehnat poručíka. Bude to chtít porovnat se svým seznamem." Chvilí Kinga mlčky pozoroval. Pak řekl: "Nač myslíte, pane Kingu?"

"Zrovna teď na nic, co by stálo za řeč, pane Mayere," řekl King.

"Hmm. Tak já jdu ven, pokusím se spláštít někde poručíka. Zavolejte, kdyby zvonil telefon."

"Zavolám," slíbil King. Meyer si oblékl kabát a odešel. King nevzhledl, když za ním zaklaply dveře. Díval se dál do plamenů, jako by v nich byla jeho duše, jako kdyby v té sálající žluti a červení četl sám sebe. Nevzhledl, ani když do pokoje vstoupila Diana Kingová. Šla rovnou k němu, postavila se před něj a zahradila mu pohled na plameny.

"Dobrá," řekla hlasem, který bylo sotva slyšet. "Pete mi to řekl." Odmlčela se. "To přece nemyslíš vážně?"

"Úplně vážně, Diano."

"Nevěřím."

"Nezaplatím to. Začni tomu věřit, Diano. Nezaplatím."

"Musíš zaplatit."

"Neexistuje nic, co bych musel."

"Žádali o peníze tebe."

"Ano, požádala o ně parta darebáků. Proč by měli poroučet oni? Proč bych já měl tancovat, jak oni pískají?"

"Poroučet? Tancovat? Tady jde o dítě, o malého chlapce."

"Jde o mnohem víc než o malého chlapce," řekl King.

"O nic jiného než o malého chlapce," řekla Diana. "Když jim nezaplatíš, zabijou ho."

"Třeba je už mrtvý."

"Takovou možnost vůbec nesmíš připustit."

"Proč bych ji nesměl připustit? Mám právo připustit všechny aspekty téhle zatracené záležitosti. Chce se na mně, abych zaplatil pět set tisíc dolarů, za chlapce, který pro mě nic neznamená. Mám plné právo zvažovat všechny možnosti. A jednou z nich je, že chlapec je už mrtvý."

"Řekli ti, že ještě žije, to přece víš. Nemůžeš se omlouvat tím, že..."

"A další možnost je, že ho zabijou, i když zaplatím. Zeptej se policie. Běž! Uvidíš, co ti -"

"A když nezaplatíš, tak ho zabijou určitě."

"Třeba ne."

King se zvedl ze židle a zdráhavě šel k baru na druhém konci pokoje. "Nemáš chuť na brandy?" zeptal se.

"Ne, na brandy nemám chuť." Pozorovala ho, jak si nalévá. Ruka na hrdle láhve byla pevná. Sklenička na koňak se naplnila jantarovou barvou. King zazátkoval láhev, vrátil se ke křeslu a opatrně otáčel sklenicí ve velkých rukou. Nespouštěla z něho oči a nakonec řekla: "Doug, nemáš právo hrát o Jeffův život."

"Že ne? A kdo ho zná, když ne já? Na kom jiném by mohli chtít peníze? Co podniká Reynolds, aby dostal syna zpátky? Sedí na zadku, tak jako seděl celý život. Proč bych měl já platit za jeho syna?"

"Doug, dělám, co můžu, abych nezačala křičet."

"Jen si posluž a křič, jestli ti to pomůže, ale není proč křičet. Neměli mě žádat, abych platil, a já nezaplatím a basta. Pokud jde o mě, je to bez diskusí."

"Ale Jeff je dítě! D í t ě !"

"Je mi úplně jedno, jestli je dítě nebo něco jiného. Není můj." Odmlčel se, jako by hledal nejpřesvědčivější argument, a pak řekl: "Já jsem ho ani neměl rád, jestli to nevíš?"

"Doug, chápej, je to dítě!"

"Jak si přeješ, je to dítě. A co to s tím má společného? Jsem snad já za něj odpovědný? Proč bych za něj měl mít odpovědnost, ať je dítě, dospělý nebo mrtvý? Kdes to vzala, že jsem za něj odpovědný právě já?"

"Chtěli unést Bobbyho," řekla Diana. "Proto jsi za Jeffa odpo -"

"Ano, ale neunesli ho. Zbabrali to. Sebrali Jeffa." King chvíli mlčel. "Diano, když jsem byl na vojně, byl zabit chlapík, který stál vedle mě. Necítil jsem odpovědnost za jeho smrt, byl jsem jen strašně rád, že to netrefilo mě. Necítil jsem vinu ani odpovědnost. Z pušky jsem nevystřelil já, nezasáhl jsem ho já. Moje ruce byly čisté. A zrovna tak čisté jsou teď."

"Tohle je něco jiného," řekla Diana. "Nejsi tak hloupý, abys neviděl ten rozdíl."

"Nejsem vůbec hloupý. Jak bych jim, kristeježíši, mohl dát takové obrovské peníze? Nemyslíš, že bych je dal, kdybych mohl?"

"Ty je přece máš! Nelži mi, Doug! Proboha, aspoň nepředstírej!"

"Potřebuju každý cent, který mám, na ten obchod. Sedm set padesát tisíc dolarů. Jak bych z toho mohl vzít dvě třetiny? Copak to nechápeš?"

"Chápu naprosto. Život chlapce proti výnosnému obchodu."

"Ne! Život chlapce za můj život!" zařval King.

"Doug, Doug, neurážej mou inteligenci! To by přece nebyl tvůj konec. Neříkej můj život, jako by -"

"Můj život, ano, můj život," trval na svém King. "Právě tak! Všechno, proč jsem celý život pracoval, už od nepaměti. Tenhle obchod je část mě samého, Diano, uvědom si to!"

"K čertu s tím tvým obchodem," odsekla. "Mně je úplně jedno, jestli nikdy nebudeš vlastnit Grangerovu obuv, mně je to naprosto a úplně jedno! Kdyby byla Grangerova obuv tvoje, kdyby byly tvoje celé Spojené státy, a získals je tím, že necháš umřít malého kluka -"

"Je to můj život, můj celý život!"

"A jeho smrt. Tvůj život nebo jeho smrt."

"Nehraj si se slovíčky," řekl King zlostně. Postavil sklenici na servírovací stůl, vyskočil a začal přecházet po pokoji.

"Je to taky moje smrt. Co se mnou bude, když to výkupné zaplatím? Já ti povím, co. Benjamin a ti jeho supové se správnou se starým a vykopnou mě na ulici. Tobě se nelíbilo, co jsem udělal s Robinsonem, že už nesežene zaměstnání. Dobrá, ale víš, co udělají se mnou? Znemožní mě v celé branži. Naplívají na mě. Ctížádostivec, kterému se to nepovedlo! Myslíš, že mi po tomhle bude ještě některá firma důvěřovat? Myslíš, že se ještě někdy vyšplhám tak vysoko? Bude se mnou konec, Diano. Konec!"

"Můžeš začít znova. Můžeš -"

"Kde? Kde začnu? A jak daleko se dostanu? I ten nejmizernější úředníček bude dávat pozor, abych zase moc nevyrostl! Budu přivázan k úřednickému stolu. Tohle bys mi přála? Dá se to nazvat životem?"

"Ano, dá. Spousta lidí žije přivázána ke -"

"Já ne! Nikdy!" Odmlčel se. "A co ty, Diano? Mysli na sebe. Všechno tohle bude pryč." Zamával divoce rukama.

"Dům, auta, náš způsob života, dokonce i to žrádlo, které jíme."

"Já se zalknu," řekla Diana. "Jestli necháš Jeffa umřít. Zalknu se každým soustem, které pozřu."

"A kdo má tedy umřít? Já? Mám umřít kvůli němu? Co mi na něm záleží?"

"Je to prostě lidský tvor. Lidský tvor jako my. Kdysi ti záleželo na -"

"Dobrá, ale já jsem taky lidský tvor. Proč mám být ksakru něčím povinen lidstvu, té šedivé beztvaré mase, o kterou se tak starají útlocitné duše naší doby? Co mi dalo lidstvo, to anonymní lidstvo? Nic! Svou existenci jsem si vydobyl sám, vyrval jsem ji z nedobytné skály, vydřel ji krvavými rukama. Jak bys to mohla vědět, Diano, ty to prostě nemůžeš vědět! Chodilas do soukromé školy, já se pachtil u Grangerů ve skladišti. Dřel jsem se celý život, abych se dopracoval až sem, chápeš to, celý život! A jen proto, že jsem schopen vidět do budoucnosti, do doby, kdy -"

"Nechci to slyšet! Jestli se ještě jednou zmíníš o obchodě, tak tě... uhodím tě! Přisámbohu, uhodím tě!"

"Dobře, obchod nechme stranou, ale řekni mi, proč bych zrovna já měl platit! Tolik lidí na světě má víc peněz než kdy budu mít já! Já jsem chudý, proboha, ve srovnání s nimi jsem chudý. Trvalo mi léta, než jsem to dotáhl tak daleko, že si můžu dovolit tenhle obchod. Existují lidé, kteří uzavírají takovéhle obchody sedmkrát v týdnu, zdvihnou telefon, řeknou ano nebo ne a hotovo. Proč se nám neozval někdo z nich s laskavou nabídkou? Proč nezaplatí to zatracený výkupný oni!"

"Ti manželé z Calnt's Pointu ti nabídli tisíc dolarů, Doug. A jsou pravděpodobně chudší, než jsi kdy byl ty."

"Ovšem, tisíc dolarů ! Jaké je to procento z jejich celoživotních úspor? Kolik mají v bance vedle toho tisíce? Mají pět tisíc? Prosím, tak jim pošleme telegram a požádáme je o celý obnos, o celých pět tisíc, nejen o ten jeden, co nám nabídli. Řekneme jim, že nám musí dát své celoživotní úspory, jinak že chlapec zemře. Jaké plány mají s těmi penězi, Diano?"

Složili zálohu na domek na venkově? Kupují nové auto? Touží vyjet si do Evropy? Co? Požádej je, aby se zřekli svých snů a plánů kvůli dítěti, které ani neznají! Běž a zeptej se jich! Zeptej se kohokoli na světě! Zeptej se toho svého hodného milujícího lidstva! Požádej lidstvo, aby kvůli svému bližnímu spáchalo sebevraždu!"

"O peníze jsi byl požádán ty," řekla Diana. "Tohle není hra na peška, co chodí okolo."

"Vím, že jsem byl požádán já, a říkám, že je to nespravedlnost! Idiotismus! Říkám, že se to nemá chtít na nikom!"

Diana si mu náhle sedla k nohám, vzala jeho ruku do svých obou a vzhledla mu do obličeje. "Podívej," řekla jemně, "kdyby... kdyby se Jeff topil a... a ty jsi stál na břehu... automaticky bys za ním skočil, nebo ne? Zachránil bys ho. Nic jiného na tobě nechci. Zachraň ho, Dougu, prosím tě, zachraň ho, prosím, prosím, pro -"

"Ale proč já?" řekl King dotčeně. "Protože já jsem si dal práci a naučil se plavat? Proč se nenaučil plavat Reynolds?"

Proč má teď chodit za mnou a škemrat: Zachraňte mi syna, já jsem byl líný a nenaučil jsem se plavat!"

"Ty vyčítáš Reynoldsovi, co se stalo?"

"Mluvíš hlouposti, jak bych mu to mohl vyčítat?"

"Tak co mu tedy vyčítáš? Ze je šofér? Že nemá pět set tisíc dolarů?"

"Prosím. Já mám pět set tisíc dolarů a vydělal jsem je proto, že jsem neseděl na zadku a nekoukal, jak svět kráčí kolem. Nadřel jsem se jako kuň a všechno, co mám, jsem -"

"Reynolds se taky nadřel."

"Asi ne dost! Zdaleka ne tolik jako já! Kdyby ano, nemusel bych platit výkupné za jeho spratka. Je bačkora, Diano. A všichni takoví jako on chtějí něco za nic. Hrnce peněz! Ohromná země televizních kvizů, těžké prachy vyplacené za bezcenné informace! Přejete si milión dolarů? Stačí jít a vyhrát! Blbost! Je třeba jít a vydělat si je! Dřít jako mezek, až vám začne z rukou -"

"Přestaň, nech toho!" řekla.

"Co jiného říká Reynolds? Pomozte mi, já sám nic nezmůžu, říká. Ale já nechci pomoci. Nechci pomáhat nikomu než sobě!"

"To nemyslíš doopravdy," řekla Diana a svésila ruce. "To nemůžeš myslet doopravdy."

"Myslím. Nenapadlo tě, že i já můžu být unavený, Diano? Nenapadlo tě, že bych si taky rád sednul?"

"Já nevím, co si mám myslet. Už se v tobě nevyznám."

"Není třeba, aby ses ve mně vyznala. Já jsem člověk, který bojuje o svůj život. Stačí, když budeš vědět tohle."

"A co Jeffův život?" zeptala se a rázem vstala. "Chceš, aby ho ti chlapi zabili?"

"Ovšemže nechci!" vykřikl.

"Nekřič na mě, Dougu! Oni ho zabijou. Víš dobře, že ho zabijou."

"Já to nevím. A není to můj problém. Není můj. Není to můj syn."

"Je tam místo tvého syna," řekla Diana.

"Je mi to líto, ale není to moje -"

"Tobě to není líto. Tobě je jedno, co s ním udělají! Ach bože, vždyť ty kašleš na to, co udělají tomu -"

"To není pravda, Diano. Víš, že bych..."

"Co se to s tebou vůbec stalo?" řekla. "Co se stalo? Kde je Douglas King?"

"Nechápu, co..."

"Asi jsem neměla celá ta léta jen přihlížet a nehnout prstem. Ano, dral ses kupředu, bože, dral ses hlava nehlava, ale já jsem si říkala, že to je obdivuhodná vlastnost, dokonce žádoucí! Tohle je pravý muž, říkala jsem si, a já ho miluju. I když jsem si pak uvědomila, jak zacházíš s lidmi, omlouvala jsem to, říkala jsem si, že to jsou jen tvé způsoby. Namluvila jsem si, že nejsi krutý a bezohledný a -"

"Proč bych kvůli tomuhle měl být bezohledný? Není sebezáchova důležitější než -"

"Mlč a poslouvej mě!" řekla Diana. "Celá ta léta, bože, celá ta dlouhá léta, a tohle se z tebe stalo! Přihlížela jsem, když jsi ničil Di Angela, abys dostal místo mistra ve střížně, přihlížela jsem, když jsi vyřídil půl tuctu lidí v továrně, aby ses dostal nahoru, přihlížela jsem, když jsi zruinoval Robinsona, a byla jsem ochotná přihlížet i té bostonské záležitosti, ačkoliv jsem věděla, že se starej a Benjamin a ještě spousta ostatních octnou na dlažbě! Odešli by na vlastní žádost, Dougu? Dovolil bys jim, aby dali výpověď? Ach bože!" Zakryla si obličej rukama, protože se nechtěla dát do pláče, nechtěla projevit slabost.

"Tohle je něco úplně jiného," řekl King.

"Ne, je to naprosto totéž! Stejná metoda! Pořád znova a znova! Lidé pro tebe prostě už neznamenaají vůbec nic, vid'?

Nezáleží ti na ničem, než na sobě!"

"To není pravda, Diano, víš, že ne. Nedal jsem ti vždycky všechno, co sis přála? Nebyl jsem hodný otec? Hodný

manžel -"

"Co jsi kdy dal mně nebo Bobbymu? Střechu nad hlavou? Jídlo? Parádičky? Dal jsi nám někdy něco ze sebe, Dougu?"

Kdy jsem pro tebe znamenala víc než tvoje kšefty? K čemu jsem ti teď? Jen dobrá do postele."

"Diano..."

"Přiznej si to! Řekl jsi, že obchod je tvůj život, a myslels to doopravdy. Na ničem jiném ti nezáleží. A teď jsi dokonce

ochoten zavraždit chlapce! Po všech těch letech jsi to dotáhl až k vrcholu! Konečně jsi ochoten zabít malého kluka!"

"Zabít, zavraždit, házíš těmi slovy, jako by to..."

"Je to vražda! Jasná a prostá! Můžeš tomu říkat, jak chceš, ale je to vražda! Chystáš se spáchat vraždu a já ti přísahám, že tentokrát přihlížet nebudu!"

"Jak to myslíš? Co to povídáš?"

"Tentokrát to myslím vážně, Dougu. Ty těm únoscům zaplatíš."

"Nezaplatím, Diano, nemůžu."

"Můžeš, Dougu, a uděláš to. Protože si budeš muset vybrat mezi svým obchodem a ještě něčím, nejen Jeffovým životem."

"Jakým něčím?"

"Jestli jim nezaplatíš, odejdu od tebe, Dougu."

"Odej -"

"Vezmu si Bobbyho a odejdu odsud."

"Ne, počkej, Diano, nevíš, co říkáš. Jsi..."

"Vím velice dobře, co říkám, Dougu. Zaplat' těm únoscům, protože už nechci žít vedle tebe, jestli to neuděláš. Nechci žít vedle něčeho, co je zkažené a špinavé."

"Diano..."

"Zkažené a špinavé," opakovala. "Jako stroje v té tvé továrně. Zanesené špinou..."

"Diano, lásko moje," řekl a rozpráhl náruč. "Nemůžeš -"

"Nesahej na mě," vykřikla a vytrhla se mu. "Tentokrát už ne, Dougu! Tentokrát mě už nezatáhneš do postele, aby se všechno mezi námi zase spravilo! Nechci, aby ses mě dotýkal, Dougu! Tentokrát se dopouštíš vraždy a já už toho mám dost - až po krk!"

"Nemůžu to zaplatit," řekl. "Nemůžeš to po mně chtít."

"Já to na tobě nechci, Dougu," řekla. "Já ti to jen říkám. Až ti lidé zítra zavolají, měl bys mít peníze připravené, radím ti, abys byl připravený, Dougu, a čekal na jejich instrukce. Radím ti, abys to udělal."

"Nemůžu jim je dát," řekl. "Diano, já jim nemůžu zaplatit! Nemůžeš to po mně chtít!"

Ale ona už byla pryč.

KAPITOLA 10

Ráno.

Město dříme. Při takovém mrazu se má spát dlouho. Mráz a tma činí z postele svatyni. Podlahy ve městě jsou studené a nikdo se nehrne šlápnout na ně bosou nohou.

Budíky začínají zvonit, když je venku ještě tma. Sluníčko se dosud ani neukázalo. Hvězdy začínají prchat z noční báně, ale na východním obzoru se ještě neukázala ani jiskřička tepla. Ráno je skrz naskrz černé, budíky řinčí své stakato a vytrvale tikají, jejich automaticky naladěná hudba říká Dobré jitro, Ameriko, je čas vstát a dát se do toho.

Jdi někam! Ruce se natáhnou, aby zarazily nikdy neumdlévající hlas času, jdi někam, rameno se vtiskne do teplé přikrývky, kůže se dotkne kůže, Bille, vstávat!

Chrrrr.

Bille, broučku, vstávat!

Všichni Billové v městě vyklouznou zpod přikrývek, opustí teplé lůno manželského lože, chodidla se dotknou ledové podlahy. Všichni Billové v městě se klepou zimou a rychle se oblékají, voda z kohoutku (ať teplá či studená) jako by vytékala z ledového horského potoka. Holit se je každodenní únavná povinnost. Světlo v koupelně vrhá studené, strašidelné světlo. Žena a děti ještě spí a je trochu nepřírozené být v bytě jediný, kdo nespí, být jeden z těch milionů Billů v celém městě, kteří jsou vzhůru a věnují se ranní toaletě. V bytě je dosud zima, ale v radiátorech to začíná harašit a za chvíli se ozve sykot, pronikavě zavoní teplo. Kávovar v kuchyni začíná ožívat a za chvíli naplní byt sytá vůně kávy. Dokonce i voda z kohoutku se už zdá teplejší. Ale ze všeho nejlepší je, že začíná vycházet slunce.

Vychází bez problémů. Směle nahlédne přes okraj noci, jeho svatozář obrátí mísu oblohy vzhůru nohama, takže se tma dá rychle na útěk, žluté bodliny nahánějí strach hluboké modři, slunce stoupá a stoupá, až se najednou vztyčí jako obr a dotkne se východu, obkreslí obrysy budov náhlou žlutí, zalije řeku Harb zlatem a pokryje ulice teplem. Ne, slunce nemá problémy ani komplikace, prostě vyjde a svítí. Dobré jitro, Ameriko, je čas vstát a dát se do toho.

Neonové lampy, náhle zesláblé, zablikají proti všemocné síle slunce, v prázdných kaňonech města zacvakají monotónně dopravní semaforey. Provoz není, červená a zelená se rozsvěcují nadarmo. Nejsou ani chodci, kteří by vykročili na zelenou a zastavili na červenou. Záblesky obou barev se střídají a v bezpočtu skleněných očí semaforů se odráží jediné oko slunce, rozsvěcí okna vysokých budov obrácených k východu a ta se lesknou stovkami žhavých pohledů.

Po chodníku jde pomalu slepec a ťuká holí.

K životu se probouzí i provoz na řece. Její Billové se probouzejí do pachu slané vody a vůně pečené slaniny. Na obou březích houkají píšťaly. Na námořní lodi se z tlampače ozývá pisklavý budíček.

Pouliční lampy zhasínají.

Je tu už jen slunce.

Strážník kráčí po své trase, zkouší kliky obchodů, přistupuje těsně ke skleněným dveřím, nahlíží do krámů. Pět pětáctýřicet. Za několik hodin bude vystřídán.

Byla to dlouhá a chladná noc.

Ale teď už je ráno.

Balila své věci mlčky v ložnici zalité sluncem. V jeho záři se tetelily částčky prachu a rýsovala Dianina postava. Liz Bellewová, stočená v klubovce vedle postele, ji pozorovala, jak metodicky skládá věci do zavazadla, a upíjela z šálku kávy.

"Takhle brzo jsem nebyla vzhůru od toho rána, kdy náš klub Alpha Beta Tau uspořádal hon na spodní kalhotky," řekla Liz.

"Pamatuju se," řekla Diana.

"Ohnivě mládí, kam ses podělo? Členové Alpha Beta Tau kradli spodní kalhotky a Harold teď vykrádá nanejdvůř ledničku."

"Jednou musíme dospět všichni, Liz," řekla Diana. Otevřela zásuvku prádelníku, vyndala hromádku prádla a položila ji na postel.

"Myslíš?" zeptala se Liz. "A kdy dospěješ ty, holka drahá? Zdá se mi, že si počínáš ohromně dětinsky."

"Opravdu?"

"Opravdu. Pokud nechceš mermomocí spáchat sebevraždu." Liz se ušklíbala a usrkávala kávu. "Ale já tě vždycky pokládala za rozumnou ženskou. A teď žádáš na Dougovi, aby zruinoval nejen sebe, ale taky tebe. Podle mě to nemá smysl."

"Že ne?"

"Ne." Liz se zamračila. "Nechytej mě za slova a nedělej z nich otázky, nemám to ráda. Neopícheš ty se trochu po Hemingwayovi?"

"Promiň." Diana uhladila košilku, složila ji a dala do kufru. "Co kdyby šlo o jedno z tvých dětí, Liz?"

"Uřízla bych si ruku, abych ho zachránila," odpověděla bez váhání.

"A co kdyby to byl můj chlapec, Bobby - a oni chtěli peníze na tobě?"

Liz se dlouze napila kávy. Bylo hodně časně a ona nebyla ještě naličená, byla však krásná i tak a oči měla docela průzračné. "Moje milá," řekla, "mám tě ráda jako sestru, odjakživa, a není to jen kvůli vzpomínkám z gymplu. Ale nevím jistě, jestli bych oželela pět set tisíc dolarů, abych zachránila tvého syna. Prostě si tím nejsem jistá, Diano. A jestli myslíš, že jsem potvora, tak se nedá nic dělat."

"Překvapuje mě to," řekla Diana.

"Proč? Protože jsem matka? Jsem matka jen těch tří malých netvorů, kteří se prohánějí domem na kopci. Díky bohu, nejsem matka všeho lidstva." Liz se odmlčela. "Troje těhotenství mi stačilo."

Chvilí mlčely. Liz dopila kávu a odložila šálek. Diana skládala své věci.

"Jsi hodná, žeš mě pozvala k vám," řekla.

"To je to nejmenší," odbyla ji Liz. "Ale jestli se mě Doug zeptá, co si o tom všem myslím, tak mu řeknu docela poctivě, že podle mě jsi cvok."

"Nemusíš se obtěžovat. Je o tom přesvědčený."

"Určitě je za tvým odchodem jen tenhle únos?" zeptala se Liz. "Nic jiného? Ptá se tě tetička Lízinka, tak se neboj a -"

Prudce se zarazila. "V posteli je pořád dobře, ano?"

"Ano, úplně v pořádku."

"Tak co tě to proboha napadlo? Vybal ty věci, jdi dolů a dej mu pus, prokristapána!"

"Liz," řekla Diana klidně, "on je mimo postel šestnáct hodin denně."

"Nesmíme být neskromné, má drahá," řekla Liz a zdvihla jedno obočí.

"Nevtipkuj, Liz, prosím tě. Pro mě je to vážná věc."

"Promiň."

"Dneska v noci klepal na dveře třikrát," řekla Diana. "Při posledním klepání jsem měla dojem, že pláče. Dovedeš si představit Douga, jak pláče?" Odmlčela se. "Neotevřela jsem mu. Musí pochopit, že to myslím vážně. Musí pochopit, že odejdu, když to výkupné nezaplatí."

"Proč mu rovnou neřekneš, ať se zastřelí?" řekla Liz.

"Chci na něm jenom, aby udělal to, co by udělali jiní lidé."

"Nemluv o lidech, když mluvíš o obchodních magnátech," řekla Liz. "Jsou zvláštní druh."

"Pak tedy magnáty nechci, nechci je ani vidět. Jestliže jedině, na čem jim záleží, jsou peníze a nic..."

"To je jen malá část," řekla Liz. "Být magnátem je nemoc. My laikové tomu říkáme, že s nimi šijou všichni čerti. Lidi jako Harold a Doug neposedí, i kdybys je přitloukla k židli. Musejí se pohybovat, musejí něco dělat. Přinut' je k nečinnosti a je to, jako bys jim pouštěla žilou..."

"A znamená být magnátem taky ztratit smilování a soucit s bližním?" zeptala se Diana. "Ztrátu toho všeho, Liz?"

Na dveře ložnice někdo zaklepal.

"Kdo je?" zeptala se Diana.

"Já. Pete."

"Šla bys otevřít, Liz?"

Liz Bellewová se vymotala z klubovky a šla ke dveřím. Otevřela je, řekla "Dobrýtro" a Cameron se na ni překvapeně podíval.

"Liz," řekl. "Vás jsem tu nečekal. Ani jsem netušil, že vstáváte tak brzy."

"Já se vždycky probouzím časně," řekla Liz. "A vždycky svěží. Jakkak jste se vyspal vy, pane Camerone?"

"Dobře, paní Bellewová. Vzhledem ke všemu."

"Tak ještě nejste pravý magnát. Až se jím stanete, budete kout pikle i v noci."

Cameron se usmál. "Já si to odbudu ve dne, Liz."

"Hmmm, to určitě. A to nejlepší si necháte na noc." Jejich oči se setkaly. Diana, která balila svá zavazadla, si toho zřejmě nevšimla. "Co vás přivádí do dámského budoáru?" zeptala se Liz.

"Problém. Mám v kapse Dougův šek, Diano. Co mám udělat? Odjet s ním do Bostonu? Nebo ho roztrhat?"

"Musíte se zeptat jeho."

"Měl bych ho roztrhat," řekl Cameron. "On to výkupné zaplatí. Určitě."

"Jak to, že jste si tak jistý?"

"Musí, copak to nechápete?"

"Ne, bohužel ne."

"Tak se podívejte. Dejme tomu, že odjedu do Bostonu, abych uzavřel obchod. Douglas King získá kontrolu nad Grangerovou obuví. Ale tisk od jednoho konce světa na druhý na něm nenechá nit suchou. Douglas King, napíšou, člověk, který má v rukou Grangerovu obuv, odmítl zachránit život malého kluka. Tohle ho přece zničí, nemyslíte? Představujete si, že by si po tomhle koupil ještě někdo Grangerovy boty?"

"Ne, asi ne. Na tohle jsem nepomyslela."

"Je to tak," řekl Cameron. "A vsadím se, že právě na tohle teď Doug myslí. Proto jsem si jistý, že zaplatí."

"Kdyby to byl jeho jediný důvod, proč -" začala Diana.

"Kdy řekli, že zavolají?" skočila jí do řeči Liz.

"Únosci? Neřekli."

Liz zavrtěla hlavou. "A až zavolají, budou chtít odpověď. Myslím, že televizní kvízy jsou humánnější, neřekla bys? Aspoň ti nechají týden na rozmyšlenou."

U dveří do ložnice se ozvalo zakašlání. Všichni se otočili. Stál tam Douglas King v županu a pyžamu. Neoholený a se zarudlými očima, přesto vyjadřoval jeho postoj chladnou a smrtící účelovost. Stál ve dveřích jako náhlé zjevení. Zakašlal jen jednou a pak mlčel, jen tam stál a díval se do pokoje.

"Dobré jitro, Dougu, jak jste se vyspal?" řekl Cameron.

"Nevyspal."

"Propána, ty vypadáš příšerně, Dougu," řekla Liz.

"Já mám vypadat příšerně, to nevíš? Konečně jsou na mně vidět všechny moje hříchy. Představuje se ti ukrutný a bezcitný mizera." King se odmlčel. "Co tady děláš tak brzo?"

"Zavolala jsem jí včera večer, Dougu," řekla Diana. "Odstěhujeme se s Bobbym k ní."

"Připravení, až se ta velká loď potopí, co? Ženy a děti mají přednost." Obrátil se ke Cameronovi. "Kdy odjíždíš, Pete?"

"Prosím?"

"Ptal jsem se, kdy odjíždíš."

"No, já... já nevím."

"Jak to, že nevíš? Kterým letadlem?"

"Nic jsem si nerezervoval," řekl Cameron.

"Proč ne?"

"Myslel jsem..."

"Ty nemáš co myslet. Neřekl jsem ti, aby sis rezervoval letenku? Dal jsem ti šek, který máš odevzdat, že?"

"Ano, ale... Nevěděl jsem, jestli to ještě platí."

"Nic se nezměnilo. Běž dolů a zavolej na letiště." Cameron přikývl a odešel.

Diana řekla odevzdaně: "A já se radši sbalím, Liz."

King se na ni chvíli díval a pak vyšel z místnosti a šel dolů. Cameron byl už u telefonu.

"Eastern Airlines, prosím," říkal. "Haló? Chci odletět co nejdříve do Bostonu a rád bych si zamluvil letenku. Dnes dopoledne." Chvilí mlčel. "Ano, dnes dopoledne. Ano, čekám." Zakryl mluvítko a obrátil se ke Kingovi. "Zjišťuj to, Dougu."

"Měls to zařadit včera večer."

"Ty připustíš, aby zabili toho kluka, Dougu?" King otevřel ústa, aby odpověděl, a Cameron se otočil zpátky k telefonu.

"Haló? Ano? V poledne? Okamžik prosím." Opět zakryl mluvítko. "Nejdříve ve dvanáct. Dřívější lety jsou vyprodané."

"Rezervuj si to," řekl King.

"V pořádku, rezervujte mi letenku, prosím," řekl Cameron do telefonu. "Peter Cameron, C na začátku jako Cecílie, Cameron. Mám služební průkaz, budle tak laskavá - ano, Grangerova obuv... Správně, Granger s G... V kolik mám být na letišti?... Dobře, děkuju vám." Zavěsil a otočil se ke Kingovi. "Dobrá, právě jsme usekli Jeffovi Reynoldsovi hlavu."

"Dej s tím pokoj."

"Ale je to pravda?"

"Řekl jsem, dej pokoj!"

"Zabijíte osmiletého caparta..."

"Ano, ano. Zabijím osmiletého caparta? Piju krev nemluvnat? Tobě se nelíbí, co dělám? Jestli ne, tak si sbal svých pět švestek a zmiz!"

"Počkejte přece, Dougu. Není důvod..."

"Na mě žádný důvod neplatí! Jsem jen nemilosrdná, špínou zanesená mašina, a jestli se ti nelíbí můj smrad, můžeš vypadnout se všemi ostatními!"

"To je řečeno po lopatě."

"Ano, dočista po lopatě, jestli chceš vědět! Musíš se rozhodnout."

"Pořád tvrdím, že je to vražda," řekl Cameron.

"O.K. Jen si posluž. Nepotřebuju mít kolem sebe lidi, kteří -"

"Dougu, poslouchejte mě! Jestli pro vás naše vzájemné vztahy něco znamenaly, poslouchejte mě, prosím vás! Nechte ten obchod plavat! Zachraňte toho kluka! Je to malé, bezbranné dítě! Nemůžete prostě..."

"Od kdy tak miluješ malé bezbranné děti?"

"Jděte, Dougu, děti má přece rád každý! Proboha, nemůžete přece být tak -"

"A zvláště Pete Cameron, co? Pověstný milovník nevinných robátek! Copak jsi nepochopil, že ten bostonský kšeft prospěje i tobě? To přece musíš vědět, Pete. Nepochytils za ta léta něco z mého nelítostného obchodního bystrozraku?"

"Ovšem, vím to. Ale stejně..."

"Ale nezáleží na tom, co? Tak moc miluješ dětičky, co? Miluješ usmrkaného Jeffa Reynoldse tak moc, že ti na kariéře nějakého Camerona nezáleží. To je ovšem zajímavé. Přímě ohromně zajímavé!"

"Já neříkám, že mi na něm záleží víc než na mojí kariéře, Dougu. Říkám jen..."

"Co tedy vlastně říkáš?" zařval Doug a v pokoji zavládlo ticho.

"Já..."

"Co?"

"Říkám, že chlapcův život je důležitý."

"Ale důležitější než tenhle obchod, je to tak?"

"Ne důležitější ne, ale..."

"Důležitější nebo méně důležitý, vyjádři se!"

"Když to řeknete takhle, tak asi..."

"Jestli zaplatím výkupné, je definitivně po obchodě. Řekni, jestli chceš, aby bylo po něm nebo ne, Pete! Co je s tebou? Jakživ jsem tě neviděl tak koktat. To se tak bojíš vraždy?"

"Ne, ne, já jen..."

"Chceš, aby ten obchod propadl, nebo nechceš. Odpověz!"

"Nechci," řekl Cameron.

"Tak proč se tak staráš o Jeffa Reynoldse! Odkdy máš tyhle otcovské city, Pete? Tyhle tvoje city mě trochu zarážejí."

"Jde o toho kluka," řekl Cameron. "Jak můžeme jen tak přihlížet, když malý a bezbranný -"

"Řekni ještě jednou malý a bezbranný a obrátí se mi žaludek. Co je to za blábol? Co se děje, Pete? Co je pravý důvod?"

King se odmlčel. V očích se mu objevil vychytralý záblesk. "Ty máš zaděláno na něco svého, co? To bude ten pravý důvod, vid'?"

"Cože? Já? Něco - Já?"

"Ach tak," řekl King. Přistoupil ke Cameronovi a ústa mu zkrivil chladný úsměšek. "Ach tak. Už se blížíme, že ano? Už se..."

"Dougu, to je nesmysl."

"Proč jsi volal včera Benjaminu? A ty řečičky o brokátu z Dálého východu si laskavě strč za klobouk! Co spolu plichtíte?"

"Já? Nic. Nebuďte směšný, Dougu. S Benjaminem bych si nikdy nic nezačínal."

"A s kým tedy?"

"S nikým." Cameron se chabě usmál. "S nikým, Dougu."

"Řekl jsi Benjaminovi o tom bostonském obchodě?"

"O bostonském...? To se rozumí, že ne, kdepak."

"Tak pročs mu volal?"

"Kvůli tomu brokátu. Vždyť jsem vám to říkal, Dougu. Porada..."

"To mohla vyřídít tvoje sekretářka. Proč jsi volal Benjaminovi domů?"

"Já... chtěl jsem mu to říct osobně. Myslel jsem, že by byl dotčen, kdybych..."

"Ano? Pokračuj!"

"Já... prostě jsem myslel, že by byl dotčen, jinak nic."

King se chvíli upřeně díval na Camerona. Pak šel rovnou k telefonu a začal vytáčet číslo.

"Co děláte?" zeptal se Cameron.

King neodpovídal. Stál se sluchátkem u ucha proti Cameronovi a čekal.

"Vila pana Benjaminu," řekl hlas.

"Dejte mi pana Benjaminu," požádal King.

"Kdo volá?"

"Douglas King."

"Okamžik, pane Kingu."

"Proč voláte jeho?" zeptal se Cameron. "Vždyť jsem vám řekl..."

"Haló," řekl hlas na druhém konci drátu.

"George?" zeptal se King sladce. "Tady je Doug."

"Co se děje, Dougu?" odpověděl Benjamin.

"Chci vědět, jak se máš?"

"Dobře. Není trochu moc brzo na výměnu -"

"Poslyš, uvažoval jsem důkladně o vaší nabídce," řekl King a díval se upřeně na Camerona, který seděl jako svíčka na okraji židle.

"Ale?" řekl Benjamin.

"Ano. Nezdá se mi tak špatná."

"Že ne?" řekl Benjamin samolibě. "To se podívejme."

"Já se asi dám do spolku s vámi, víš."

"Že by?"

"Ano. Koneckonců nesmím myslet jen na sebe. Je tu spousta lidí, kteří mi loajálně sloužili celou řadu let. Vaše nabídka by byla výhodná i pro ně."

"Jsi hotový samaritán, Dougu."

"Ano, já vím, že jsem se včera nechoval dobře, ale jak ti říkám, hodně jsem o tom od té doby přemýšlel. Odmítnout vaši nabídku by nebylo fér vůči lidem kolem mne."

"Škoda, že jsi nezačal přemýšlet trochu dřív, Dougu," řekl Benjamin vítězoslavně. "Měls začít přemýšlet dřív, než ti tenhle únos překazil tvé obchody v Bostonu."

Kingův výraz se změnil. Změřil si Camerona a ústa se mu protáhla v těsnou, tvrdou čáru, oči zledovatěly. "Mé obchody v Bostonu?" opakoval a Cameron ztuhl.

"Ano, ano, já o nich vím moc dobře, tak se netvař jako neviňátko," řekl Benjamin.

"Ale to bylo jen..."

"To bylo jen něco, co ti zkrachovalo! Je to nepříjemné, pane Kingu, ale vy jste svou hru už sehrál a sehrál jste ji špatně. Moje nabídka už neplatí. Po pravdě řečeno, můžete si hledat jiné zaměstnání. Budete je potřebovat, jen co svoláme schůzi."

"Rozumím," řekl King.

"To taky doufám."

"Myslím, že vím, kdy jsem poražený. Doufám jen, že to neovlivní vaše chování k lidem, kteří byli mými blízkými spolupracovníky. Věř mi, že Pete nevěděl zhola nic o mých úmyslech. Nerad bych, aby platil za mé omyly. Pete je dobrý pracovník, jak víš, inteligentní -"

"O Camerona neměj obavy," řekl Benjamin a zasmál se. "My se o něj postaráme."

"Nepropustíte ho, že ne?"

"Jeho propustit?" Benjamin se rozesmál hlasitěji. "Propustit Camerona? Propustit tvého důvěryhodného a loajálního tajemníka? Nebud' směšný, Dougu."

Smích pomalu ustal. "Jestli promineš, zpozdil bych se na golf. Sbohem, Dougu." Ozvalo se cvaknutí. King pomalu položil sluchátko.

"Ty darebáku!"

"Ano."

"Tys mu řekl o Bostonu?"

"Ano."

"Všechno jsi mu prozradil."

"Ano."

"Všechno, ty svině?"

"Ano, ano!" řekl Cameron a vstal ze židle. Už neměl co ztratit a tak vztekle vybuchl: "Ano, řekl jsem mu všechno! A teď vypadnete vy! Octnete se na dlažbě!"

"Tak tohle si myslíš, hošánku?"

"Tohle vím, hošánku. Benjamin získal na svou stranu starýho. Vy vypadnete, pane Kingu, a já nastoupím. Já! Jen se na mě dobře podívejte, já!"

"Dívám se, ty hajzle!"

"Dívejte se dlouho a pořádně! Příště se už budete dívat zdola nahoru!"

"Dívání se, dívám, ty parchante mizerná..."

"O nic větší parchant než vy, pane šéf! Měl jsem zářnej příklad ve vás. To jste si opravdu myslel, že se budu věčně klanět a věčně si utrhovat od huby? Myslel jste si, že Pete Cameron bude do konce života pomáhat mýt flašky? Ne, pane šéf, já jsem se učil. Učil jsem se rychle!"

"Učil ses? Měl bych tě zaškrtnít, ty ničemo!"

"Proč? Koho vidíte, Dougu? Svou podobu? Sebe před deseti lety?"

"Sebe před deseti..."

"Podívejte se ještě jednou! Já nejsem vy před deseti lety. Já jsem vy zítra. Zítra budete na dlažbě vy! Jste dole a já nahore. Už od zítřka."

"Ne, jestli se ten Boston podaří."

"Nemáte odvalu zabít toho kluka!"

"Že by? Ale ty ji máš, Pete. Tak proč ne já? Jsme přece oba stejní. Ze stejné školy, co? Pokrevní bratři, co? Oba svině, co?"

Zčistajasna popadl Camerona za klopy saka a mrštil jím přes pokoj.

"Táhni z mého domu!" zařval.

"S radostí, pane -"

"Ven! Ven!"

Cameron šel ke skříni a rychle sňal z ramínka kabát, pak si sáhl do kapsy u kalhot, vytáhl Kingův šek, zmačkal ho a hodil přes pokoj.

"Ven!" zaječel King. "Táhni, zmiz!" Dveře se už zabouchly za jeho slovy a on ještě křičel: "Ven! Ven! Ven!"

Chlapci bylo zima.

Dala mu svůj kabát, ale stejně si pořád stěžoval, že je mu v tom nehostinném statku zima. Chce kakao, říkal, napít se něčeho teplého, ale v domě nebylo nic než káva a sušené mléko a chlapec seděl na krajíčku postele, zatímco slunce barvilo zimní oblohu, viditelně se třásl a polykal slzy, které nechtěl přiznat.

Vedle aparatury ležely dvě mapy a muži je položili tak, že na ně bylo dobře vidět a daly se snadno číst. První byla podrobná mapa Isoly i s vilovou čtvrtí Smoke Rise. Kingův pozemek i s rezidencí byl označen červeným kroužkem, červená čára označovala ulice vedoucí klikatě přes město až k mostu Black Rock; za mostem vedla po silnicích, které křižovaly Sands Spit až k místu označenému modrou hvězdičkou, a pak až na nejzazší konec poloostrova. Člověk by byl řekl, že ta červená čára klikatící se sem a tam nevede nikam. Ze Smoke Rise se vydala jakoby náhodně, ale k mostu zamířila přesně jako šíp, jakmile se však v Sands Spitu dostala na silnici, zase se začala všelijak kroutit, motat se dál jako opilá, až minula místo označené modrou hvězdičkou, kdy se zase narovнала a spěchala přímo a cílevědomě k oceánu. Nápadné bylo, že se širokým obloukem vyhýbala teče označené na mapě prostě slovem "Farma".

Kathy seděla vedle třesoucího se chlapce, objímala ho oběma rukama a snažila se vyčíst něco z map, z rádiové aparatury a z útržků rozhovoru mezi Sydem a manželem, které zaslechla. Věděla, že aparatura hraje v jejich plánu důležitou úlohu, ale nevěděla, jakou. Také mapy byly důležité, ale ani tady nedokázala najít souvislost mezi aparaturou a mapami ležícími na židli před ní. Součástí aparatury byly oscilátory a vysílač, o nichž se zmínil Syd, pak ještě mikrofon a tyristor, které nikdy u žádného rádia, které kdy viděla, nebyly.

Z rozhovoru pochopila, že bude následovat další telefonát Kingovi; mělo se zjistit, zda má peníze a říct mu, jakým způsobem je odevzdá. Věděla, že potom Syd odjede v autě a Eddie zůstane na statku. Víc toho nevěděla.

Chlapec se jí třásl v náruči. Držela ho pevně a snad už po padesáté přemýšlela, jak je vůbec možné, že muž, kterého má ráda, se zapletl do zločinu, podle ní přímo odporného. Slovo "odporný" ji ani nenapadlo, nebylo součástí jejího slovníku, ale únos pokládala za něco nevýslovně strašného, téměř nelidského, a nechápala, co to vězí v Eddiem, jaká touha, jaká žádost po penězích a snaha najít sebe sama, že se nakonec odhodlal k tomuto poslednímu otřesnému činu. Je to samozřejmě její chyba, pochopila to hned. Věděla to s intuicí Kleopatry, která zdržuje Antonia, nebo Heleny, která rozpoutává trojskou válku. Záležitosti mužů jsou v rukou žen. Věděla to, jako to vědí všechny ženy, s neomylnou jistotou. A za to, že se Eddie zúčastnil únosu a podílí se teď na posledním stadiu krádeže dítěte, je do určité míry odpovědná zase ona.

Její vlastní stanovisko k zločinu bylo podivně rozdvojené. Schvalovala například včerejší výpravu, protože se domnívala, že Eddie a Syd vyloupí banku. Bylo to málem k smíchu. V rukou zkušených herců se z toho skutečně mohl stát satirický skeč. "Tohle jsi mi provedl?" stěžuje si herečka představující gangsterovu milenkou, vracejícímu se herci gangsterovi. "Když jsem s tebou promarnila nejlepší léta svého života? Jdeš vykrást banku a přiveđeš mi dítě?"

Legrace. K popukání. Kathy to k smíchu nebylo, protože v jejím případě to byla pravda. Věřila, že jde vyloupit banku, a dala mu své pozhřebání. Když se ukázalo, že místo loupeže jde o únos, zahrnula ho výčitkami.

Nemohla ani poctivě říct, že se po celá ta léta opravdu snažila vymanit manžela z dráhy zločinu. V mládí něco provedl, poslali ho do polepšovny, kde ho otrlejší a praskanější výrostci naučili věcem, o nichž se mu nikdy nesnilo. Seznámila se s ním, když mu bylo šestadvacet a v té době byl zločin tak nedilnou součástí Eddieho Folsoma jako jeho ledviny. Bylo to snad tohle, co ji na něm upoutalo? Ten nekonformní postoj dovedený až na nejzazší mez? Ty protispolečenské názory, vedle nichž beatnici vypadali jako členové britského fotbalového mužstva? Snad, ale moc tomu nevěřila. V očích své ženy Kathy nebyl Eddie Folsom špatný člověk. Je asi těžké to pochopit, protože představa o hodných a špatných lidech je součástí našeho dědictví, vtluče se nám do hlav stejně jako ideál rytíře na bílém koni, jako to, že jen špatná dívka "dá" a že šaty s rozparkem jsou sexy. Tabu a fetiš. Že jsou hodní chlapi a špatní chlapi, víme ksakru všichni. Určitě. Ale stalo se už, že by se špatný chlap sám pokládal za špatného? Když se gangster dívá na film o gangsterech, vidí se jako policista nebo Humphrey Bogart coby padouch?

Eddie Folsom byl totiž mužský.

Nevelký a prostoduchý, milý a snadno pochopitelný. Mužský M-u-ž. Kathie ho znala jako muže a jako muže ho milovala, myslela na něj jako na muže, který si vydělává na živobytí krádežemi. Ale proto ještě nebyl špatný. Je pravda, že Kathy znala rozdíl mezi tím, co je správné a co není, mezi zákonem a anarchií, mezi dobrem a zlem. Darebák byl řezník, který strčil do váhy, když vážil jehněčí kotlety. Darebák byl taxikář, který ošidil Kathy při vracení drobných, když jednou jela do Philadelphie. Darebáci byli lidé v čele odborových organizací. Darebáci byli najatí vražedci. Darebáci byli ředitelé mamutích společností.

Naneštěstí byli darebáci také lidé, kteří plánovali únosy a prováděli je.

A to snad byl důvod, proč jí tahle věc tolik vadila. V jediném dni, během několika hodin přestal být Eddie Folsom člověkem, který se živil krádežemi, a stal se z něj darebák. Jestliže toto je konečný produkt, jestli se člověk tak milý a laskavý a milující jako Eddie změní v lotra, nenese na tom vinu jeho žena? A pokud ano, kde se to stalo, kde přišla o svůj ideál, kde pojem, kdo je dobrý člověk a kdo špatný, ztratil jakýkoli smysl, kdy vlastně došla k názoru, že žít v krádežemi není pro jejího muže to pravé? Není to důvod, proč chtěla odjet do Mexika? Aby Eddie mohl přestat s krádežemi, aby mohl mít své rádio a dělat si s ním co chce, aby každodenní životní požadavky jako je jídlo, teplo a střecha nad hlavou byly ukojeny v maximálním bezpečí a s minimem hotových peněz? Vyloupení banky, poslední velká věc. A pak už se neschovávat a neutíkat. Mexiko, sluncem zalité ulice a nebe modré jako pondělní ráno. Bezpečí.

Nechce pro sebe a svého muže vlastně jenom tohle? Když tu tak Kathy Folsomová seděla a tiskla k sobě třesoucího se osmiletého chlapce, cítila něco, co dosud nikdy nepocítila. Objímala chlapce, který nebyl její, naslouchala plánům, které si šeptem sdělovali muži na druhém konci místnosti, a přála si něco víc než jen bezpečí. Přála si, aby se vrátilo dobro a se zlem byl nadobro konec. Třesoucí se chlapec se dotkl něčeho, co bylo zasuté hluboko v jejím nitru, jakéhosi pramene starého jako sama pramáti Eva. V tu

chvíli pochopila, že legenda o dobrých a špatných lidech nechce balamutit, nýbrž inspirovat. A pochopila i svou chybu, která dovedla Eddieho až k dnešnímu dilematu. V jejím muži bylo ledacos dobrého, dokonce mnoho dobrého, ale ona tím, že tak lehkomyšlně přijala zlo, uškodila dobru. Teď by ráda pronesla to, co vychází z úst sprostých zlodějů v druhořadých kriminálních filmech a románech. Byla by ráda vykřikla slova, jež se řinou z úst gangstera krvácejícího na dlažbě, s pláčem vykřikla právě ta slova, jež jsou posledními poctivými slovy zločince: "Prosím vás, dejte mi šanci."

Ve filmech jsou v tomto okamžiku zloději nasazena pouta a je celý zakrvácený odveden do vězení. Na televizní obrazovce je vidět jeho rozšířené prosebné oči: "Prosím vás, dejte mi šanci! Ještě jednu!" A nesdílný mluvčí policie v Los Angeles odpovídá: "Dal jste ji oběti vy?" V životě taková poslední slova neexistují. Kathy Folsomová si přála ještě jednu příležitost, poslední šanci.

A s intuitivní ženskou logikou věděla, že na výsledku tohoto únosu závisí mnohem víc životů než jen život Jeffa Reynoldse.

"Eddie," řekla.

Obrátil se od vysílačky. "Co je, broučku?"

"Je mu pořád zima."

"Co je nám do toho?" řekl Syd. "Krucí, snad tady nemáme školku?"

"Měl by se napít něčeho teplého," řekla Kathy. "Neskočil bys pro něco, Eddie?"

"Já jakživo - namouduši jakživo - nepochopím ženský," řekl Syd s udiveným výrazem. "Nejbližší krám je asi deset milí daleko, bůhsámví kolik poldů se potuluje po silnicích a ty ho chceš poslat pro něco teplého! To je teda vrchol, Kathy!"

"Skočil bys pro něco, Eddie?"

"Já nevím. Totiž..."

"Jeden nebo druhý stejně musíte jít telefonovat," řekla Kathy.

"Hele, tak ona nás poslouchá? Fakt, jeden musí jít ven. Ale jestli půjdu já, tak mě nikdo nedostane do kšeftu, abych kupoval něco, co se dá ohřát." Odmlčel se. "A tebe taky ne, Eddie. Bylo by to moc riskantní."

"Daleko riskantnější bude, když se chlapec rozstane," řekla Kathy.

"Jak shrábnem prachy, tak už kluka neuvidíme," řekl Syd.

"Jak to?"

"Nerozčiluj se! Prostě ho necháme tady. Vyjedete do Mexika, já ještě nevím, kam se vypravím. Takže co na tom, když se rozstane?"

"Může to chvíli trvat, než ho najdou," řekla Kathy. "Kdyby se rozstane... kdyby se mu něco stalo..."

"Na tom něco je, Syde," řekl Eddie. "Proč bysme si to dělali horší než je nutný? Koukni se na kluka. Jen se třese."

"Protože se bojí."

"Já se nebojím," řekl Jeff tenkým hláskem.

"Nebudeš přece jen muset jít do toho kšeftu kvůli telefonu?" řekla Kathy.

"Jo, ale..."

"Nebylo by to mňh podezřelý, kdybys tam šel něco koupit a pak jako mimochodem volal?"

Syd si ji změřil s nevrlým obdivem. "To není špatnej nápad," řekl. "Co myslíš, Eddie?"

"Myslím, že není."

"O.K. Až budeš volat, tak kup tomu harantovi, co potřebuje."

"Jdu já?" zeptal se Eddie.

"Proč ne?"

"Nic, já jen tak. Půjdu."

"Viš, co máš dělat? Nejdřív zjistíš, jestli má ten balík. Pak mu řekneš, kdy má vyjet z domu -" Syd se podíval na své hodinky. "V deset hodin přesně na chlup. Řekneš mu, aby šel rovnou do svého vozu, do toho caddilacu DK-74 - výslovně mu to řekni, Eddie, pozor na to, nechceme, aby vlez do jinýho auťáku. Mohlo by ho napadnout, že použije thunderbirda své ženy."

"Jasný," řekl Eddie.

"Takže výslovně caddillac. Řekneš mu, ať jde rovnou k vozu, nasedne a odjede ze Smoke Rise. Řekneš mu, že se setká s někým, kdo mu dá další instrukce. Nezapomeň říct, že se s někým setká."

"S kým to bude?" zeptala se Kathy. "S tebou?"

"S nikým," řekl Syd a ušklíbl se. "Řekni mu, že bude celou cestu sledovanej na každým krůčku a kdyby za ním jela policie, tak kluka zabijeme. To je všecko. A pak se honem vrací. Je teprve osm a mělo by ti to trvat nanejvýš čtyřicet minut: cesta do krámu, zavolat a hned zpátky. Budeme mít času kila."

"Okay," řekl Eddie. "Co mám koupit, Kathy?" Šel si do skříně pro kabát.

"Horkou čokoládu a trochu mlíka. Taky nějaký koláče nebo sušenky, co budou mít."

Přistoupil k ní a políbil ji na tvář. "Vrátím se brzy."

"Dávej si pozor."

"Šťastnou cestu," řekl Syd.

Eddie šel ke dveřím, ale zastavil se. "Kingovo číslo."

"No jo," řekl Syd, otevřel náprsní tašku a podal Eddiemu kus papíru. "Je to to správný?" zeptal se.

"Jo, je," řekl Eddie.

"Přečteš ten můj škrabopis?"

"Jo."

"Dobrá, tak padej."

Eddie znova přistoupil ke Kathy a znova ji políbil na tvář a ona znovu řekla: "Dávej si pozor!"
Syd mu odemkl dveře a Eddie odešel. Slyšeli jeho kroky na šterku na dvoře, pak bouchnutí automobilových dveří a pak vůz nastartoval. Syd čekal, až vůz vyjel ze dvora, čekal až nebylo nic slyšet.
Pak zamkl znova dveře, ušklíbl se a řekl: "Tak to bysme měli. Konečně sami!"

Určité vzpomínky nosil Carella v sobě jako těžké balvany.

Věci spojené s prací u policie, na které nikdy nezapomene, které budou navždycky číhat v hloubi jeho mysli a čekat, až je vytáhne čerstvé a bolestně svěží. Věděl, že jednou z těchto vzpomínek se stane obraz Charlese Reynoldse hovořícího s Douglasem Kingem, a už když ho pozoroval, toužil utéct dřív než se ta scéna vryje do podvědomí, než se připojí k těm ostatním číhavým stínům.

Nikdy nezapomene na pach whisky v krámku s lihovinami tu noc, kdy vyšetřoval vraždu Annie Booneové, na rozbité láhve, na dívčino neživé tělo roztažené na prkenné podlaze, její rezavé vlasy plovoucí v alkoholu.

Nikdy nezapomene na okamžik šoku a překvapení, když stál proti chlapci s pistolí, chlapci, po kterém by rozhodně nevystřelil, a najednou si uvědomil záblesk plamene a výbuch, uvědomil si bolest v prsou, uvědomil si, že chlapec skutečně stiskl spoušť, země se zakymácela, a on padal a padal, na ten studený den v parku nikdy nezapomene, i když už dávno zapomněl, jak se chlapec, který na něho vystřelil, jmenoval.

Nikdy nezapomene, jak vtrhl do Teddyina bytu, ještě než se stala jeho ženou, a stál tam tváří v tvář zabijákovi, kterého tam doslova poslal reportér Cliff Savage, jak střílel nízko a rychle, než se muž s pětačtyřicítkou v ruce vzpamatuje a přesně zámíří. Nikdy nezapomene na Teddy ve svém náručí, na její voňavku, když bylo po všem. Na tyhle věci nezapomene nikdy.

A teď poslouchal Charlese Reynoldse a byl by chtěl zavřít oči, ucpat si uši a vymazat všechno, co se dalo, protože si byl jist, že ta scéna ho bude pronásledovat až do konce života.

Reynolds přišel do haly obloukem spojujícím ji s jídelnou a váhavě se zastavil, a čekal, až si ho Douglas King povšimne. King si právě zapaloval cigaretu. Ruce se mu trochu trásly, a Carella, který seděl u odposlouchávacího přístroje a pozoroval Kinga, si najednou uvědomil, že tam Reynolds stojí. Na obličeji měl výraz absolutního zoufalství, které přešlo na celou jeho postavu. Ramena mu sklesla, ruce mu visely podle těla. Stál trpělivě jako bez života a čekal, až se King otočí, až si ho majitel rezidence a jeho zaměstnavatel všimne.

King poodešel od kuřáckého stolku, netrpělivě vyfoukl kouř, řekl: "Oni pravděpodobně nezavolají -" a teprve pak si všiml Reynoldse. Zarazil se, znova vtáhl kouř a řekl: "Lekl jsem se vás, Reynoldsi."

"Promiňte, pane," řekl Reynolds. "Pane Kingu, já...rád bych s vámi mluvil." Zase chvíli váhal. "Rád bych s vámi mluvil, prosím," a už po těch slovech bylo Carellovi jasné, že dojde k trapnému výstupu a toužil opustit místnost.

"Reynoldsi, nemohlo by to..." začal King, ale pak zaváhal. "Dobře, oč jde? Co byste chtěl, Reynoldsi?"

Reynolds postoupil o jediný krůček, jako by si dál netroufal, jako kdyby i tento jediný krok byl porušením pravidel, která si stanovil, než sem šel. Nahrbený a s rukama bezmocně svěšenýma řekl: "Chci vás požádat, abyste zaplatil výkupné za mého syna, pane Kingu."

"To na mně nezádejte," řekl King a otočil se k němu zády.

"Ale já vás žádám, pane Kingu," řekl Reynolds a napřáhl ruku, jako by chtěl ustupujícího Kinga přitáhnout k sobě.

Přitom se nehnul z místa u vchodu do haly. Trčel tam s prosebně napřaženou rukou, až se King k němu znovu otočil z druhého konce místnosti. A tak tam oba ti muži stáli, mezi nimi třináctimetrový prostor a bůh sám ví kolik ještě míli, stáli tam proti sobě jako dva rytíři chystající se k souboji, a Carella měl pocit diváka, který nefandí ani jednomu ani druhému.

"Musím vás žádat, pane Kingu," řekl Reynolds. "To přece chápete?"

"Ne. Ne, nechápu. Promiňte, Reynoldsi, ale já si opravdu..."

"V životě jsem o nic neprosil," řekl Reynolds váhavě, "ale teď vás prosím. Prosím vás, pane Kingu. Prosím vás, vraťte mi mého syna."

"Nechci vás poslouchat," řekl King.

"Musíte mě poslouchat, pane Kingu. Mluvím teď s vámi jako muž s mužem. Jako otec s otcem. Prosím vás, abyste zachránil mého syna. Proboha, zachraňte mého syna!"

"Nepřišel jste za tím pravým, Reynoldsi. Já vám nemohu pomoci. Nemohu potmoci Jeffovi."

"Tomu nevěřím, pane Kingu."

"Je to pravda."

"Já... nemám na to právo, vím, že na to nemám právo. Ale kam jinam mám jít? Na koho se obrátit?"

"Víte, co po mně chcete?" zeptal se King. "Chcete, abych se zničil. A to mám udělat? Já bych to po vás nechtěl, Reynoldsi, na mou duši!"

"Já to musím chtít," řekl Reynolds. "Mám snad jinou možnost, pane Kingu? Kam jinam můžu jít a prosit o pět set tisíc dolarů? Kam? Řekněte a já tam půjdu. Půjdu tam. Ale kam? Není kam." Zavrtěl hlavou. "Proto jdu za vámi. Žádám vás. Prosím vás, prosím..."

"Ne!"

"Co chcete, abych udělal, pane Kingu? Řekněte a já to udělám. Všechno, co řeknete. Budu se dívat až do smrti, budu..."

"Nemluvte nesmysly! Co byste mohl...?"

"Přejete si, abych si před vámi klekl, pane Kingu? Mám si kleknout a prosit?"

Padl na kolena a Carella sebou škubl a díval se jinam. Oba muži oddělení třináctimetrovým tkaným kobercem na sebe třeštili oči. Reynolds na kolenu a se sepjatýma rukama, King s jednou rukou v kapse županu, v druhé roztrženou cigaretu.

"Proboha, vstaňte!" řekl King.

"Klečím před vámi, pane Kingu," řekl Reynolds. "A prosím vás. Snažně vás prosím. Buďte tak velice hodný a..."

"Vstaňte, člověče," řekl King a hlas se mu lámal. "Proboha, člověče, copak -"

"...zachraňte mého syna!"

"Reynoldsi, prosím vás." King se otočil, ale Carella ještě zhlédl, jak pevně zavřel oči. "Prosím vás, vstaňte. Prosím vás, člověče. Žádám vás. Buďte tak hodný a... nechte mě o samotě? Uděláte to, prosím vás? Moc vás prosím."

Reynolds se pomalu zdvihl. Důstojně si oprášil kolena, neřekl ani slovo a jako loutka odešel z místnosti.

Ponížený King civěl na dveře.

"Cítíte se jako padouch, pane Kingu?" zeptal se Carella.

"Mlčte!"

"Měl byste. Protože padouch jste."

"Carello, jděte ke všem čertům, nejsem povinen vás poslout -"

"Jděte radši vy někam, pane Kingu," řekl Carella vztekle. "A co nejrychleji."

"Copak je ti, Steve?" zeptal se Byrnes, který právě přicházel ze schodů. "Takhle by to nešlo."

"Omlouvám se," řekl Carella.

"Právě jsem byl nahoře u telefonu," řekl Byrnes. "Prohlédl jsem si seznam ukradených aut a samozřejmě je tam Šedivá fordka ročník 1949. Už to rozesíláme na všechny strany. Státní poznávací značka bude asi jiná než je na seznamu, co myslíš?"

"Asi ano, pane poručíku."

"Dej s tím pokoj, Steve," řekl Byrnes.

"S čím, pane poručíku?"

"S rozčilováním."

"Já jsem se -"

"Ale ano, a nelži mi a nezapomeň, že jsme tady služebně a že nic nesvedeme, když tu každý bude chodit nafrněný -"

Odmkl se. Po schodech scházela Liz Bellewová s kufrem v jedné ruce. Druhou vedla za ruku Bobbyho Kinga.

"Dobré jitro," řekla. "Něco nového?"

"Nic, madam," řekl Byrnes.

"Tati?" řekl Bobby.

"Copak, chlapče?"

"Jeff se už vrátil?"

"Ne, Bobby, ještě ne."

"Já myslel, že ho přivezete."

Následovalo dlouhé trapné ticho. Carella je pozoroval a vroucně doufal, že v budoucích letech neuvidí na obličej svého Syna Marka výraz, který teď měl Bobby King.

"Bobby, měl bys vědět, že velkým šéfům se nekladou otázky tak brzo ráno," řekla Liz bodře. "Jde teď se mnou k nám, Dougu." Mrkla na něho. "Dobře to dopadne."

"Kde je Diana?"

"Nahoře, už bude hotová s pakováním."

"Ty jsi...?"

"Mluvila jsem s ní." Liz potřásla hlavou. "Marná sláva. Ale dej jí čas." Obrátila se k Byrnesovi. "Dostanu policejní doprovod, pane poručíku?"

"Na to vemte jed."

"Dejte mi toho velkého zrzavého," řekla Liz. "Toho s tím bílým pruhem ve vlasech."

"Detektiva Hawese?"

"Tak se jmenuje? Ano, toho."

"Podívám se, jestli může."

"Je zrovna přede dveřma, poručíku, užívá čerstvého vzduchu. Viděla jsem ho z hořejšího okna. Mám mu říct, že je poptávka po jeho službách?"

"Ano, ano," řekl Byrnes nechápavě. "Buďte tak hodná."

"Řeknu mu to. Tak pojď, Bobby, seznámíme se s fešným policajtem." Šla ke dveřím ven, ale Bobby se otočil.

"Že ho dostaneš zpátky, tatínku?" řekl a Liz ho táhla dveřmi a volala: "Haló, pane Hawesi! Haló!"

Dveře se za nimi zavřely.

"Mám pocit, že bych vám měl vysvětlit své stanovisko, pánové," řekl King a odkašlal si. "Já vím, že na první pohled se mě odmítnutí..."

Zazvonil telefon.

King přestal mluvit, jako když utne. Byrnes se podíval na Carellu a ten skočil k odposlechu.

"Ty bys měl jít k telefonu na ústředí, Pete," řekl a Byrnes běžel k druhému přístroji a zdvihl sluchátko, připraven mluvit.

"Vemte to, pane Kingu," řekl Carella. "Odpovězte! Jestli je to náš člověk, zadržte ho!"

Do řinčení telefonu King řekl: "Co... co mu mám říct?"

"Hlavně ať mluví on. O čemkoli. Ať nepokládá sluchátko."

"A... peníze?"

"Řekněte mu, že je máte," řekl Byrnes.

"Pete..."

"Je to naše jediná šance, Steve," řekl Byrnes. "Musí si myslet, že hrajeme, jak oni pískají."

"Vemte to, mluvte!"

King okamžik zaváhal, pak zvedl sluchátko. "Haló?"

"Pan King?"

Nebyl to hlas, který King slyšel předtím. Zamračil se. "Ano, tady je Douglas King," řekl. "Kdo volá, prosím?"

"Však víte, kdo volá," řekl hlas. "Nedělejte hloupýho."

"Promiňte, nepoznal jsem váš hlas," řekl King a kývl na Bynese, který okamžitě řekl do telefonu: "Je na druhém drátě. Hodte sebou."

Carella u svého přístroje a se sluchátky na uších sledoval, jak se cívky otáčejí a zaznamenávají rozhovor. Se zatajeným dechem poslouchal hlas na druhém konci drátu.

"Máte ty peníze, pane Kingu?"

"Já..."

"Máte nebo nemáte? Ano nebo ne?"

"Ať mluví," šeptal Byrnes.

"Ano, mám je. Totiž, mám většinu."

"Jak to myslíte, většinu? Řekli jsme vám..."

"Zbytek by tu měl být za chvíli. Říkali jste výslovně, že chcete menší bankovky, že?"

"Co to má s tím společného?"

"A žádná za sebou následující čísla. Pět set tisíc dolarů je přece hromada peněz. A měl jsem málo času. Zbytek mi počítají v bance a měl by tu být během půlhodiny."

"Dobrá, v pořádku. Teď vám řeknu, co budete dělat. Máte náramkové hodinky, pane Kingu?"

"Ano, ano, mám."

"Nařídte si je podle mých. Sundejte si je."

"Dobře. Okamžik."

"Ať mluví," řekl Carella. "Ať mluví."

"Máte to, Kingu?"

"Ano, sundávám si je."

Byrnes řekl do svého telefonu: "Co se to tam rány boží děje? Řekl jsem vám přece, že ho máme na drátě."

"Tak co, Kingu?" řekl hlas netrpělivě.

"Už to je."

"Na mých hodinkách je přesně osm hodin jednatřicet minut. Nařídte si ty svoje podle mých."

"V pořádku."

"Nařídil jste si je?"

"Ano, nařídil."

"Dobrá. A teď dál. Budu mluvit rychle a řeknu to jen jednou, tak si to zapamatujte hned napoprvé. Odjedete z domova přesně v 10 hodin a peníze dáte do papírové krabice. Půjдете rovnou do garáže a nasednete do černého cadillacu se státní poznávací značkou DK-74. Použijete tenhle vůz, pane Kingu. Rozumíte?"

"Ano, rozumím," řekl King.

"Hodte sebou, honem," šeptal Byrnes do svého přístroje.

"Odjedete z domu a vyjedete ze Smoke Rise. Budete sledován, pane Kingu, tak se nepokoušejte vzít do vozu ještě někoho, a nepřipusťte, aby za váma jela policie. Kdyby jela, okamžitě chlapce zabijeme. Pochopil jste to?"

"Ano, pochopil. Chápu."

"Už to mají?" ptal se Carella šeptem Bynese.

"Ty zatracený idioti..."

"Pojedete pořád dál, pane Kingu, dokud se nesetkáte s někým, kdo vám dá další instrukce. Víc zatím nepotřebujete vědět. Odjedte z domova přesně v deset, s penězma a sám. Na shledanou, pane -"

"Počkejte!"

"Ať mluví," řekl Byrnes. "Už to mají. Volá ze Sands Spitu."

"Co je, pane Kingu?"

"Kdy nám vrátíte chlapce?"

"Zavoláme znova, jen co budeme mít peníze."

"Jak... jak víme, že je ještě naživu?"

"Je naživu, pane Kingu."

"Nemohl bych s ním mluvit?"

"Ne. Na shledanou, pane Kingu."

"Počkejte, vy..."

"Je pryč," řekl Carella a strhl si sluchátka.

"Holomek zatracenej!" řekl Byrnes. Do telefonu křikl: "Právě zavěsil. Jak jste... Co? Aha, aha. Chápu. Okay, okay, díky!" Zavěsil. "Nestálo to za to. Použil automat. Ztratil se jim v automatickém zařízení." Otočil se ke Carellovi. "Co říkal, Steve?"

"Byla toho spousta. Mám vám to přehrát?"

"Jo, spusť to. Počínal jste si dobře, pane Kingu."

"Děkuju," řekl King hluše.

"Jeho hlas zněl jinak," řekl Carella. "Neměl jste ten dojem?"

"Měl," odpověděl King.

"Myslím, že to tentokrát byl jiný výtečník," řekl Carella. "Vadilo by, kdybych přehrál i ten minulej telefonát, Pete?"

Abysme porovnali hlasy."

"Ne, pust' to."

Carella se podíval na hodinky. "Pět minut po půl devátý. Ještě máme čas," řekl a zmáčkl na magnetofonu převíjení.

Když Eddie Folsom vyšel z telefonní budky, bylo půl deváté a tři minuty. Jízda do hokynářství trvala déle, než si Syd myslel, ale pořád ještě bylo všechno v pořádku. Do deseti zbývala fůra času.

Jakoby nic šel k pultu.

"Dejte mi karton horký čokolády," řekl, "a láhev mlíka a támhleten balíček sušenek."

KAPITOLA 12

Kathy začala přecházet po světnici v půl deváté. Ve tři čtvrtě na devět už bloudila bezcílně po místnosti; ohniskem jejího přecházení bylo okno vedoucí na přední dvůr. Přistupovala k němu, vytahovala roletu a dívala se na dvůr, pak zas roletu stáhla, chodila sem a tam, zapálila si cigaretu a zase skončila u okna.

"Kde je?" ptala se. "Neměl by už být zpátky?"

"Však se vrátí," řekl Syd. "Jen klid." Odmlčel se. "Nejel jen telefonovat, jak víš. Musel taky nakoupit."

"Chlapec..."

"Chlapec, chlapec, chlapec! Ještě slovo o klukovi a otevřu si útulek pro opuštěný fakany! Už mi celá ta věc leze krkem, to ti řeknu! Měl jsem mít rozum a nedávat se dohromady s bambulou, kterej jede koupit klukovi mlíko!"

"Jel telefonovat," řekla Kathy. "Někdo to udělat musel."

"A taky koupit mlíko. A horkou čokoládu!" nasadil Syd přeslazený a upejpavý tón.

"Chlapci je zima," řekla a podívala se na Jeffa schouleného na posteli pod Kathyiným kabátem a dekou, kterou přes něj přehodila. "Máš štěstí, že nebrečí."

"Máš štěstí, že neřvu já," řekl Syd. "Ty prachy jsou tak blízko, že zrovna cítím, jak šmakujou."

"Syde, až se Eddie vrátí -"

"Kolik je hodin?"

Kathy se podívala na své náramkové hodinky. "Za deset minut devět. Až se vrátí, co uděláš?"

"Nic. Až skoro do desíti nic."

"A pak?"

"Přestaň se starat. Tvůj mlíkař se vrátí a všechno bude v suchu a my se budeme válet v prachách. A víš proč? Protože tenhle mejdan vymyslel a řídí Syd Barnard. Kdyby to měl v rukou zlodějskej břídil jako je Eddie -"

"Eddie není zlodějskej břídil!"

"Že ne? Okay, tak je velkej organizátor, když chceš. Jak ses vůbec dostala k takovému velikánovi?"

"Tebe to tak zajímá!"

Šla nervózně k prádelníku a otevřela kabelku, nervózně si pročesávala vlasy.

"Zajímá mě to," řekl Syd. "Vážně."

"Prostě jsme se seznámili, to je všechno."

"Kde?"

"Nepamatuju se."

"Na plesu kasařů?"

"Špatnej vtip, Syde."

"Ale vědělas, že k nim patří?"

"Ano, věděla. Bylo mi to jedno." Odmlčela se. "Eddie je hodnej člověk."

"Je, je frajer."

"Nemyslím to jako vtip. Ale proč s tebou vůbec mluvím?" Hodila hřeben do kabelky, zaklapla ji a šla zase k oknu.

"Neřek jsem, že je frajer?"

"Jede v tomhle s tebou, protože nic jinýho nedovede," řekla Kathy. "Ale kdyby mohl odejít pryč, byl by z něj pořádný člověk, sichr. Postarala bych se o to."

"Proč sis ho brala?"

"Protože ho mám ráda."

"Dobřej v posteli, co?"

"Kdy mě pustíte?" řekl Jeff z postele.

"Zavři klapačku!"

"Copak mě nepustíte?"

"Povídám, zavři klapačku! Mám tě už stejně plný zuby!"

Kathy vytáhla roletu a přeletěla očima dvůr. S povzdechem se odvrátila od okna.

"Máš o něj starost?"

"Samozřejmě."

"Proč? V moři jsou i jiný ryby. Větší. Chytřejší."

"Je to můj manžel."

"Stáhni tu roletu!"

"Je ráno. Proč by..."

"Nechci, aby sem někdo koukal."

"Kolemdokola není živá duše."

"Stáhni to!"

Kathy stáhla roletu, znova šla k prádelníku, zalovila v kabelce po cigaretě a když zjistila, že tam žádná není, zlostně kabelku zaklapla.

"Přestaň si dělat starosti," řekl Syd. "Manželé jsou nanic. Kus orazítkovaného papíru a zlatej kroužek. Kdo by bral ty zatracený chlapy vážně?"

"Já," řekla Kathy. "Já ho mám ráda."

"Láska je vejmysl pro nezletilý. Nic takovýho neexistuje."

"Mejlíš se. Prostě nevíš, co to je."

"Já vím moc věcí, pusinko, daleko víc, než si myslíš. Ví například, že ten tvůj miláček je prohnilej skrz naskrz. Ty už pro něj nemůžeš nic udělat. Už je pozdě."

"Není pozdě. Až skončíme s tímhle..."

"Až skončíme s tímhle, naskytne se další prácička a potom ještě jedna a pak další a další. Komu chceš prosím tě něco nabulíkovat? Sobě? Viděl jsem nekňuby jako je Eddie ve vězeních po celý Americe. Je zkaženěj až smrdí. Je stejnej jako já, himlhergot! Myslíš si snad, že já jsemňáký terno?"

"Nechci tě poslouchat."

"Dobrá, tak neposlouchej. Všecko, co povídáš, jsou kecy, nic než pitomý kecy."

"Nemluv takhle, Syde. Já ne -"

"Proč? Co s tím uděláš?"

"Já - prostě takhle nemluv."

"Mluvíš, jako bys mi vyhrožovala, uvědomuješ si to? Mám si jako dát pozor, že jo? Bejt opatrněj? Ne jako tuhle náš blondáček, ten opatrněj bejt nemusí." Syd na chvíli přestal a podíval se na rozhlasový přijímač. "Eddie měl tu obludu spustit, než odešel. Už jsme dlouho nic neslyšeli."

"Stejně nic neříkají, jen o blokování silnic."

"Tak? Mě blokování silnic zajímá." Odmlčel se a prohlížel si ji. "Hele, nechceš se něčeho napít?"

"Tak brzo ráno?"

"Samo. Vzpřuží tě to. Tak co?"

"Ne."

"Copak? Ty nepiješ?"

"Piju."

"Tak pojď, dáme si jednu. Do hajzlu, copak si neuvědomuješ, že nás čekaj těžký prachy? Máme tu sedět a truchlit jako dvě mrtvoly? Je tohle snad hřbitov? Tak pojď, pusinko, dáme si do nosu!"

"Jestli máš chuť, tak se napij. Nikdo ti nebrání."

"Přesně tak, pusinko! Nikdo mi nezabrání, když něco chci." Chvíli si ji bedlivě prohlížel a pak šel k prádelníku, vzal z něj láhev piva, zdvihl ji, řekl "Na zdraví" a přiložil ji k ústům. "Šmakuje. Nedáš si přece jenom?"

"Nechci. Kde je Eddie?"

"Začínáš bejt nervózní, co?" Napřáhl ruku s láhví k Jeffovi. "Nechceš si loknout? Zahřát se drobet. Ne?" Pokrčil rameny a otřel si ústa. "Moc se staráš, Kathy. Místo starostí bysme si mohli užít. Prima užít." Usmál se a pokýval hlavou, upíral na ni oči. Kathy přešla k oknu a zkrřížila ruce na prsou. "Víš, co je tvoje chyba, pusinko? Neumíš žít, to je ono. Jseš celá nervózní, protože tvůj milovanej mužiček šel do hokynářství. Musíš se naučit relaxovat. Koukni na mě. Poldové hlídaj celý město a starám já se o to? Houby."

"Jak si můžu dát pohov, když se Eddie třeba dostal do maléru?"

"Mohla bys začít tím, že na Eddieho zapomeneš. No tak, napij se!"

"Syde, neotravuj! Nechci!"

"Promiň, nevěděl jsem, že otravuju. Prosím, tak si tady čuč a starej se, když tě to těší. Já ale vím o lepším způsobu, jak se nenudit." Přišel až k ní a upíral oči na její svetr. "Ženská jako ty by měla mít parádní vohoz, nemyslíš? Kde jsi splášila tenhle vytahanej, molama prožranej hadr? Eddie by se měl stydět. Měla bys mít krásný krajkový oblečení. Ne na každěj ženskéj seděj hadry jako na tobě!"

"Nemám zájem."

"Co se zas děje, sakra? Krucinál, dyť já ti dělám poklony!"

"Díky," řekla suše.

"Páni, my teda tady nejsme společnost spřízněných duší! Všechna láska patří tady blondáčkovi, co? Nebo Eddiemu, podle toho, kdo tu zrovna je. Jen ne Sydovi, to se ví. Chceš vědět, co si myslím? Myslím, že s mizerným chmatákem jako je Eddie jenom ztrácíš čas. Pro tebe by bylo nejlepší, kdyby ho chlupatý zhaftli."

"Mlč," řekla Kathy.

"Říkám ti pravdu. Takovej šťavnatej kus jako seš ty a mít na krku neschopnýho budižkničemu! Pusinko, tebe je pro něj škoda! Ty potřebuješ někoho, kdo se vyzná, kdo dovede -"

"Syde, mlč!"

"Jen kápni božskou, nedoufáš, že ho seberou? Jsi přece od začátku proti týhle prácičce? De ti akorát tady o našeho blondáčka, jestli mu neublížíme, jestli ho -"

"Mlč už, mlč!"

"Copak? Snad bys nechtěla svou vlastní rodinku? Uhád jsem?" Hořce se rozesmál a znova si loknul z láhve. Kathy šla k oknu a vytáhla roletu. Syd odtrhl láhev od úst a zařval: "Dáš tu zatracenou roletu dolů?" Kathy si ho zamračene

změřila a pak poslechla. "Páni, tady je veselo, jen co je pravda! Budu nadšenej, až bude po všem!" Zamával na ni lahví v přípitku. "Na zdraví toho, koho ta dáma miluje! Na zdraví naší milý oběti únosu! Na zdraví, blondáčku!" Pil. "Co ty na to, parchante? Právě jsem ti připil."

Jeff neodpovídal.

"Připil sem ti," opakoval Syd. "Co je s tebou? Nemáš pořádný vychování? Nenaučila tě máma poděkovat? Nebo neumíš mluvit?"

"Umím mluvit," řekl Jeff. Pořád ještě se třásl, jednak zimou a jednak strachy; začal se doopravdy bát, sotva Eddie odešel.

"Tak něco řekni. Ty zatracený poldové prošťourávaj celý město, aby mě našli, můj parťák je venku na nákupu, já sem tady zavřenej se studenou čubkou a ke všemu ještě připíjím na zdraví tobě, ty hajzlíku! To je ode mně náramně slušný, řek bych. Co takhle jedno děkuju?"

"Děkuju."

"Anebo ty možná nevíš důvod, proč jsem tu zavřenej s touhle ledovou mrškou? Třeba nevíš, že je to kvůli tobě. Nebo si myslíš, že mně se to líbí?" Odmlčel se. "Víš, že příčinou tyhle otravy seš ty?"

"Já... ano."

"Helemese, tak ty to víš?"

"A-ano," řekl Jeff a zavrtával se do přikrývky.

"A co s tím do prdele uděláš, to mi řekni!"

"Nech kluka bejt, Syde, a dej si pozor na hubu!"

"Nech kluka bejt a dej si pozor na hubu!" opičil se po ní Syd. "Jsem rád, že tě aspoň něco krapet rozpálí. Už sem si začínal myslet, že si natáhla bačkory a ležiš tu jako v márnici." Otočil se k Jeffovi. "Na něco sem se tě ptal, blondáčku."

"Já... já nevím, co s tím udělat."

"To je teda pitomý stanovisko!" Odmlčel se. "Nemyslíš?"

"Ano, asi..."

"Ano, prosím!"

"Ano, prosím."

"Úplně posraný stanovisko, řek bych. Ty seš příčinou mého neštěstí a nevíš, co s tím udělat. Co takhle trochu přemejšlet? Chytřej parchant jako ses ty přece na něco musí přijít, nemyslíš?"

"Syde, dej mu pokoj!"

"Jo a dej si pozor na hubu, to už známe. Můžeš táhnout ke všem čertům, abys věděla, pusinko!"

"Proč na něj dorážíš?"

"Kdo na něj doráží? My si jen povídáme. Chceš, abych přestal?"

"Chci."

"Tak se přičiň, ať mi to stojí za to. Přesvědč mě." Syd se rozesmál a vrátil se k Jeffovi. "A ty přemejšlej, čekám."

"Já nevím, co chcete, abych řekl, pane, prosím."

"Chci, aby sis něco vymyslel."

"Mně nic nenapadá, prosím."

"To je tedy náramná ostuda! Nic ho nenapadá! Ale ale ale. Tobě je prostě fuk, co se se mnou stane, že jo?"

"Já... já nevím, co mám říct, prosím."

"Řekni to, co tě zrovna napadne, blbečku! Když se tě někdo na něco ptá, řekni, co si myslíš!"

"A-ano, prosím."

"O. K. Viděl bys mě rád na elektrickým křesle?"

"Já... já nevím."

"Prosím!"

"Prosím." Jeff už nevěděl kudy kam. "Já nevím, prosím."

"I víš. Jo nebo ne? Odpověz jo nebo ne. Chceš, abych se dostal na elektrický křeslo?"

"Syde, přestaň!"

"Jo nebo ne?" naléhal Syd.

"Ano, prosím. Já..."

"Cože?"

"Chtěl bych, abyste se dostal..."

"Cože? Cože, ty parchante jeden mizerná!"

"Syde, vyděsíš ho k smrti! Copak to nevidíš?"

"Ty do toho nestrkej nos, čubko! Jestli ovšem něco nenapadá tebe!"

Jeff se najednou vymotal z postele, vrhl se ke Kathy, objal ji rukama kolem pasu a zaryl hlavu do jejího svetrů. Jako žárlivý amant Syd zařval: "Dej ty pazoury pryč!"

Kathy přitiskla chlapce k sobě. "To by stačilo, Syde!"

"Co by stačilo? Kdo k čertu jseš? Co si to dovoluješ? To říkáš mně? Neexistuje na světě ženská, která by mi mohla poroučet!" Popadl Jeffa za ruku a odtrhl ho od ní, odhodil ho přes světnici. "Tak!" řekl Syd. "A co řekneš tomuhle, ty kurvo?" a Kathy mu vlepila políček vši silou své paže, ramene a natažené dlaně.

Chytil se rukou za tvář, pak ji pomalu spustil. "Tak ty si chceš hrát? Konečně!" řekl a rozmáchl se po ní nožem, takže musila couvnout. Šel za ní přes světnici a mával nožem, neměl v úmyslu ji ublížit, prostě si s ní hrál, nutil ji ustupovat, až narazila na dveře; pak se před ní přikrčil a nožem opisoval před jejím tělem široké kruhy.

"Syde, ne..."

"Ne co, pusinko? Neřízni mě? Copak já bych ti ublížil?" řekl a rozmáchl se po ní nožem ostrým jako břitva, takže špička zachytila Kathyin svetr a odtáhla jí ho od těla, pak vylétla nahoru a rozřízla svetr zdola až ke krku.

"Syde!"

Opět se rozmáchl, přesně jako při souboji, roztrhl svetr a odhalil její podprsenku. Snažila se zkřížit ruce přes prsa, ale nůž se znovu zableskl a ona ruce odtáhla. Pod cáry svetru svítila bílá podprsenka.

Syd se ušklíbl. "A teď podprsenka," řekl.

Její ruce se instinktivně zvedly, aby zakryla prsa. Vyrázil s nožem a ona zas ruce odtáhla, mimoděk vykřikla a jen čekala, až čepel roztrhne podprsenku.

"Pustíme tu krásu na svobodu," řekl Syd a přiblížil se i s nožem. "Nech ty ruce dole! Moc nerad bych tě říznul! Pustíme ty nádherný kozy..."

Hoch se objevil zčistajasna. Dopadl Sydovi na záda jako divoká kočka, drápal, bušil pěstmi, tloukl a tahal Syda za vlasy v neovladatelném hněvu. Překvapený Syd se napřímil, pak se bleskurychle otočil a snažil se chlapce setřást. Kathy běžela ke dveřím. Syd sáhl za sebe, popadl chlapce za kalhoty, odtrhl ho a hodil přes světnici. Kate u dveří zápolila se zámekem. Syd byl dvěma skoky u ní, sevřel jí ruku a přitáhl ji k sobě, nůž pevně sevřený v pravé ruce.

"Snad aby ses uklidnila, pusinko," řekl. "Nebo bys chtěla, kdybych -"

U dveří někdo zazvonil. Třikrát. Syd a Kathy, kteří se o dveře opírali, prudce ucouvli před těmi nepříteli hlučnými ranami.

"To je Eddie," zašeptala Kathy a znělo to jako modlitba.

Syd od ní okamžitě uskočil. "Oblíkni si kabát! Honem!"

Rychle ustoupila ode dveří, sebrala z postele kabát, vklouzla do něj a zapnula ho až ke krku.

"Jedno slovo Eddiemu," řekl Syd, "a je po klukovi. Slyšíš mě? Je po klukovi."

Kathy němě přikývla.

Syd šel k chlapci a usedl vedle něj. "Okay," řekl. "Otevři!"

Kathy šla ke dveřím. "Eddie?" řekla.

"Jo, tak co? Otevřete mi?"

Otevřela dveře. Rychle vešel dovnitř, zavřel dveře za sebou a zamkl. "Ježíšmarjá, co vám to tak dlouho -" začal a pak se podíval na Kathyin obličej a okamžitě věděl, že něco není v pořádku.

"Vítáme tě doma, hrdino!" řekl Syd jakoby nic. "Dostals mlíko?"

"Dostal," řekl Eddie. Položil balíček na stůl. Kathy ho začala mlčky rozbalovat, Eddie ji pozoroval. "Hej, co se tu děje?" zeptal se.

"Nic," řekla Kathy. "Všechno je v pořádku, Eddie."

"Kathy a já jsme se trochu raflí," řekl Syd.

"Kvůli čemu?" zeptal se Eddie. Podíval se znova na ženu. "Proč máš na sobě kabát?"

"Já... je tu zima."

"O co jste se pohádali?"

"Nelíbí se jí celá ta věc," řekl Syd. Pokrčil rameny. "Asi jsem se neměl rozčilit. Promiň, Eddie. Měls nějaký potíže?"

"Ne. Celou dobu jsem na silnici neviděl ani jedinýho poldu." Znova se podíval podezíravě na dvojici. "Teďka není doba na hádky," řekl chabě. "Chci říct, že to nemá smysl."

"Řek sem promiň," řekl Syd.

"Jo. Dobře," řekl Eddie a pokrčil rameny.

"Udělám ti trochu horký čokolády," řekla Kathy Jeffovi.

"Zapni tu naši obludu, Eddie. Ať víme, co se venku děje."

"Kolik je hodin?"

Syd se podíval na hodinky. "Devět pryč. Jsem pro odjezd kolem půl desátý, pro jistotu."

"Jo," řekl Eddie od přijímače. Zapjal přístroj a začal ho vyladovat. "Furt nechápu, proč jste se vy dva hádali. Za chvíli je po všem a vy..."

"...pravděpodobná státní poznávací značka RN 6120. To je..."

"Hergot, ztiš to, jo?" zařval Syd, aby překřičel náhlé burácení rádia. Eddie rychle ztlumil zvuk.

"...Ford sedan ročník 1949, státní poznávací značka pravděpodobně RN 6210."

"Jak -" řekl Syd.

"Ještě jednou pro západní pobřeží," řekl policejní dispečer. "Vůz použitý při únosu Jeffa Reynoldse může být sedan 1949, šedý, státní poznávací značka pravděpodobně RN 6210..."

"Vědí, jaký auto!" řekl Eddie.

"Jen se nerozčiluj," utrhl se na něho Syd.

"A já jsem v něm seděl! I když jsme změnili poznávací značku, mohli -"

"Klid! Jen žádnou paniku!"

"Mohli mě sebrat, moh jsem - počkej! Jak to uděláme...? Syde, to fáro je součástí našeho plánu! Budeme ho moct použít?"

"Já nevím, ale zachovej klid, jo?" Syd začal přecházet po místnosti.

"Co máme dělat? Přece se nevykašleme na ty prachy?"

"Ne. Nevykašlem, to nemůžem. Nebudem muset. Říkáš, že silnice byly od hokynářství až sem čisté. Dobrá. Dá se předpokládat, že nemaj zablokovaný všechny silnice, ani to není možný. Okay, rádio nám řekne, přesně který silnice jsou zablokované. Jde jen o to, abysme si je znova poslechli a všimli si, co říkají."

"Syde, to nevypadá moc bezpečně!"

"Co se kruci pořád rozčiluješ? Řídit budu já."

"Přesto..."

Syd se podíval na hodinky. "Máme zhruba půl hodiny. Doufejme, že budou vysílat často. Protože tak jako tak odjíždíme přesně v devět třicet. A ty koukej, abys do desíti udělal, co máš."

"Ale jestli dostanou jednoho z nás, tak je celá věc..."

"O mě se nestarej, kamaráde," řekl Syd. "Mě nikdo nedostane. Zvlášť teď, když už mám pět set tisíc skoro v kapse."

"...na rohu Agathiny a 210..."

"Pst," řekl Syd.

"...vystřídát vůz 108 při blokování silnice. Máš to, stodvanáctko?"

"Tady 112. Roger."

"Dobrý," řekl Syd a energicky kývl. "Nech to běžet. A poslouchej."

KAPITOLA 13

V deset hodin ráno se otevřely dveře hlavního vchodu do Kingovy vily. Douglas King v černém převlečnicku, černém tvrdém klobouku a perlově šedých rukavicích vyšel ven. V ruce držel hnědou lepenkovou krabici nacpanou novinami. Zašel k boční stěně domu, bystře se rozhlédl, pak zamířil rovnou do garáže, otevřel vrata, nasedl do zaparkovaného černého cadillacu a nastartoval. Chvilí vyčkával, pak vyjel z garáže, obrátil se, zabočil na cestu a projel mezi dvěma sloupky po obou jejich stranách. Pak vyjel na silnici a podíval se do zptného zrcátka. V dohledu nebyl žádný člověk ani žádný vůz. Jestli někdo hlídal jeho odjezd, pak byl znamenitě schován.

Jel bezmyšlenkovitě pořád rovně kolem několika bloků ve Smoke Rise, pak zahnul z hlavní silnice na viadukt přes pobřežní magistrálu a zamířil k městu. V dohledu za ním žádný policejní vůz. Pozorovatel by usoudil, že Douglas King se přesně řídí instrukcemi. Odjel v 10 hodin s obyčejnou krabicí plnou peněz. Nasedl do svého vozu sám a jede v očekávání dalších pokynů.

Žádný pozorovatel, ať náhodný či úmyslný, nemohl vědět, že detektiv Steve Carella vešel v 9.30 do garáže dveřmi z kuchyně, že vlezl do cadillacu a pohodlně se uvelebil vzadu na podlaze.

Ležel tam a zeptal se: "Vidíte něco?"

"Co jako?" zeptal se King.

"Vůz, který by nás sledoval. Chodce, který dává znamení. Vrtulník nad hlavou."

"Ne, nic."

"Jak chtějí chlapi mizerný navázat kontakt?" bručel Carella. "Sešle nám snad pámbu hromy a blesky?"

V deset hodin ráno začal Eddie Folsom zahřívát rádiovou aparaturu. Syd odešel v půl desáté se seznamem zablokovaných silnic v ruce a mimoto vrytým v paměti. Teď, když trubice zářily světlem a šum oscilátorů a vysílače naplňoval místnost, cítil Eddie, jak se mu někde v žaludku rodí nervozita a proniká do celého těla. Zkontroloval měřiče, ujistil se, že je na správné frekvenci, pak se posadil před aparaturu s mikrofonom těsně před obličejem a s mapkami ulic ve vzdálenosti asi půl metru, ovladač od pravé ruky deset centimetrů. Podíval se na hodinky. Deset hodin tři minuty. Dá Kingovi ještě dalších sedm minut. A v 10.10 spustí.

"Ještě nic?" zeptal se Carella.

"Nic."

"Kolik je hodin?"

"Deset a pět minut."

"Proč jste vůbec tady, pane Kingu?"

"To je moje věc."

"Nemusel jste, místo vás mohl jet detektiv."

"Vím."

"Kromě toho mám velké pochybnosti, že dům někdo střeží. Pokud nejsou mnohačlenný gang, nemůžou mít tolik lidí..."

"Jste ženatý, pane Carella?"

"Jsem."

"Máte rád svou ženu?"

"Mám."

"Já tu svou taky. Dneska ráno ode mne odešla. Po všech těch letech, co jsme spolu, mě opustila. Víte proč?"

"Myslím že ano."

"Ovšem. Protože nechci zaplatit výkupné za Reynoldsova chlapce." King pokýval hlavou s očima upřenými na silnici.

"Myslíte si, že je to ode mne hanebnost, že?"

"Nobelovu cenu za to nezískáte, pane Kingu."

"Asi ne. Ale já Nobelovu cenu nechci. Já chci jen Grangerovu obuv."

"Pak by vám nemělo vadit, že vás žena opustila."

"Asi nemělo. Kdybych chtěl jen Grangerovu obuv, nezáleželo by mi moc na Dianě nebo na Bobbym, vůbec na nikom, že ano?"

"Asi ne."

"Tak co tady dělám?"

"To jsem se ptal já, pane Kingu."

"Já nevím, co tady dělám, pane Carello. Vím jen jedno. To výkupné zaplatit nemůžu. Nemůžu, protože bych se zničil, a to nejde. Já nevěřím na pohádky, vy ano?"

"Ne, nevěřím."

"Jsem takový, jaký jsem, pane Carello. Asi se nikdy nezměním. Obchodování je část mého života a bez něho bych mohl být rovnou mrtev. Takový jsem. Neomlouvám se za to. A možná jsem se choval hanebně, ano, asi ano. A možná jsem lidem ublížil, ale nikdy jsem po nikom nešel bez dobrého důvodu. Takový jsem a neomlouvám se za to. Trvalo mi to hodně dlouho, než jsem se dostal tam, kde jsem dneska, pane Carello."

"Kde jste dneska, pane Kingu?"

"V autě a čekám na instrukce od zloděje," řekl King a pousmál se. "Víte, jak to myslím. Trvalo mi dlouho, než jsem se domohl věcí, o kterých jsem vždycky věděl, že je musím mít. Člověk se nemění, pane Carello. Diana neví, co to je být chudý. Jak by mohla? Měla peníze odjakživa. Já ne, pane Carello. Byl jsem chudý jak kostelní myš. Měl jsem hlad. Na bídu se nezapomíná a na hlad taky ne. Začal jsem pracovat u Grangerů, když mi bylo šestnáct. Ve skladu. Pracoval jsem víc než ostatní. Naskládal jsem a nanosil se těch zatracených bot víc než ostatní a pyšnil jsem se tím nejhorším místem v továrně jen proto, že jsem věděl, že jednou budu jejím majitelem. Zní to bláznivě, vidíte?"

"Ctižádost nezní nikdy bláznivě."

"Snad ne. Zkrátka poznal jsem továrnu od shora až dolů, skrz naskrz, každou operaci, každou fázi výroby, každého člověka. Naučil jsem se dělat boty. Naučil jsem se to, protože továrna měla být jednou moje. Byla to jediná věc, kterou jsem kdy poznal a kterou jsem kdy chtěl. Dokud jsem se neseznámil s Dianou..."

"Kde jste se seznámili, pane Kingu?"

"Náhodou. Za války. Za druhé světové války."

"Byla ještě jiná válka?" zeptal se Carella.

"Měl jsem opuštěák. Seržant, tankista. Byl jste v armádě?"

"Byl."

"Tak vám nemusím vysvětlovat, jak je člověku smutno v rodném městě, když tam přijedete na dovolenou. Seznámil jsem se s Dianou na tancovačce pro vojáky. Patřila k těm bohatým slečinkám, které organizovaly zábavy pro vojáky, to byla jejich vlastenecká činnost. Několikrát jsme spolu tancovali a rozuměli jsem si. Prostě tak. Bohatá slečna ze Stewart City potkala chudého chlapce z chudé čtvrti. Znáte dobře naše město, pane Carello?"

"Slušně."

"Tak znáte čtvrt', které se důvěrně říká Stewart City, v jižní Isole na nábreží, samý přepych, vrátní, luxusní podkrovní apartmány, klimatizace. A víte, kde je Kellyho ulička, říkali jsme jí jako děti Smradlavka. Potkali jsme se, pane Carello. Je to k neuvěření, ale potkala se hora s Mohamedem. A rozuměli si. A ona si mě vzala. Když jsem demobilizoval, vrátil jsem se ke Grangerům. V prvním roce našeho manželství jsem vydělával asi šedesát dolarů týdně. Nestačilo to. Nestačilo to Dianě a nestačilo to ani mně. Tak jsem se do toho pustil. Začal jsem upevňovat své postavení v továrně a zadupal jsem do země každého, kdo mi stál v cestě, protože moje přání se nezměnilo. Pořád ještě jsem věděl, že továrna bude jednou moje. Chtěl jsem ji nacpat do chřtánu Dianinu otci, starému Kesslerovi. Chtěl jsem se vyškrábat až k němu do Stewart City s tou jeho klimatizací a kilometr tlustým kobercem a donutit ho, aby se mi omluvil, že jsem pro něj byl 'ničemná nula', jak se vyjádřil. Vlastně jsem tuhle pomstu nikdy neochutnal. Starý Kessler umřel, než jsem se doopravdy uchytil. A umřel, aniž se zeptal po své dceři, ode dne, co jsme mu oznámili, že se vezmeme, s ní nepromluvil ani slovo. Pomsta mi utekla."

"Pomsta není sladká," řekl Carella, "jen nudná."

"Jistě, ale stejně by mi lahodila. Určitě ano. Za pět let bych mu byl mohl plivnout do obličeje, ale on už byl dva metry pod zemí. A člověk prostě nejde na hřbitov, aby někomu tančil na hrobě. Za pět let jsem koupil rezidenci v Smoke Rise. Ještě jsem na ni tak docela neměl, ale věděl jsem, že je to důležité. A bylo. Dům je v obchodě báječná zbraň, pane Carello. Divil byste se, na kolik lidí dělají dojem běžné každodenní věci, domy, stříbro, vozy - prostě výkladní skříň. A teď... jsem tady. Ještě mám svou vilu a mám nebo budu mít dost akcí na to, abych se stal prezidentem obchodní společnosti Granger. Můj syn chodí do soukromé školy, mám kuchařku, šoféra, zahradníka a služebnou a sportovní vůz pro manželku a cadillac pro sebe a tolik peněz, že mohu mít všechno, co se mi zachce, pane Carello. Absolutně všechno."

"Tak proč jste tady?" zeptal se Carella. "Proč řídíte sám svůj vůz a čekáte na kontakt s muži, kteří můžou být horší než vrazi?"

"Já nevím. Anebo ne, vím. Nemůžu dát těm lidem peníze, které chtějí. Nemůžu, protože by mě to zabilo. Jestli jsem proto padouch, tak se nedá nic dělat. Jsem padouch. Ale já se nemůžu změnit, pane Carello. To se děje jen v pohádkách. Ze zlé čarodějnice je krásná princezna, žába se promění v prince, odporný padouch najednou pochopí, jak špatně se choval, a zapřísáhne se, že do konce života bude konat jen dobro. Pohádky! To jsou žvásty pro americké televizní diváky. Já se nikdy nezměním, to vím, a Diana to ví a vrátí se ke mně, protože mě má ráda, pane Carello. Nikdy se nezměním. A jestli jsem padouch, tak jsem padouch. Ale bojoval jsem celý život, a když těm lidem nemůžu dát peníze, které chtějí, budu bojovat takhle, setkám se s nimi, něco podniknu."

Potřásl hlavou.

"Já vím, že tohle jsou všechno nesmysly. Prvních šest měsíců našeho manželství jsme bydleli v bytě, kde běhali švábi velcí jako netopýři. To už nikdy nechci, pane Carello, chci mít svou vilu ve Smoke Rise, a chci své služebnictvo a cadillac s telefonem a chci..."

A v tom okamžiku ten telefon zavěšený na řídicí desce zazvonil.

Zjistit kmitočtové pásmo, na něž byly napojeny všechny automobily z okolí, bylo jednoduché. Sotva je znali, bylo stejně jednoduché ukrást nezbytné součástky: jeden oscilátor na 600 V a jeden na 1 600 V, vysílačku a různá relátka a kontakty a nakonec baterie. Trochu obtížnější bylo sehnat otáčecí číselník, o němž Kathy soudila, že k rádiu nepatří - jen proto, že k němu skutečně nepatřil. Byl to telefonní číselník zapojený na baterii a relé, takže se mohl napojit na telefon v Kingově autě a způsobit, že telefon zazvonil. Když King zvedl sluchátko, mohl s ním Eddie mluvit přes mikrofon připojený k jeho vysílačce. Číslo telefonu v Kingově autě bylo samozřejmě uvedeno v telefonním seznamu. Předběžný náskok, který pořídil Eddie Folsom, vypadal takto:

A teď se náskok stal skutečností. Nervózně vytočil Kingovo číslo. Čekal, ruka svírající mikrofon se třásla, přijímač naladěný, aby zachytil Kingův hlas, vysílač připravený odvyšlat Eddieho instrukce.

Tak vem ten telefon, myslel si.

Vem to!

"Kdo - ?" řekl King.

"Co - ?" řekl Carella ze zadního sedadla.

"Telefon! Telefon zvoní!"

"Proboha, tak to je - Vemte to! Honem, odpovězte!"

King zdvihl sluchátko visící z desky. "Haló," řekl.

"Tak, pane Kingu, to jsme my," řekl Eddie. "Poslouchejte pozorně, protože budete dostávat instrukce telefonem tak dlouho, dokud nedojedete tam, kam chceme. Rozuměl jste?"

"Ano, rozuměl. Poslouchám."

"Teď už vám nikdo nepomůže, pane Kingu, protože se nedá zjistit, odkud voláme. Používám vysílačku, ne telefon. Takže jestli jste chtěl někde zastavit a s někým promluvit, pusťte to z hlavy. My víme naprosto přesně, jak dlouho vám potrvá jízda tam, kam jedete, tak žádný podrazy, prosím. Kde jste?"

"Jsem... já nevím."

"Dobrá, tak nepokládejte telefon. Nesmíte ho položit, dokud tenhle výlet neskončí. Držte ho a až přejedete příští křižovatku, řeknete mi, kde jste."

"V pořádku."

"Co je?" šeptal Carella. Klečel na zadním sedadle s ústy u Kingova ucha. King zavrtěl hlavou a ukázal na telefon.

"Myslíte, že nás uslyší?" šeptal Carella.

King přisvědčil.

"Přesednu si dopředu. Od nynějška s ním budu mluvit já. Příjem na těchhle hračkách není zrovna hi-fi, to vím určitě.

Musíme doufat, že nepozná změnu v hlasech. Co chce?"

"Jméno příští ulice," zašeptal King, když Carella přešel sedadlo a vzal mu z ruky sluchátko. Podíval se předním sklem a pak přiložil mluvítko k ústům.

"Blížím se k Severní jednatřicáté a Culverově," řekl do telefonu.

Eddie si rozdíl v hlasech zřejmě nepovšiml. Jeho hlas, klidný a vyrovnaný, řekl: "Zahněte vlevo na Severní čtyřicátou. Jedte dál směrem na jih, až přijedete na Groverovu, pak zahněte znovu vlevo. Jedte dál až k Osmáctyřicáté, kde uvidíte vjezd do parku. Projedte jím a pokračujte dál. Až dojedete do Hall Avenue, ozvěte se. Rozuměl jste?"

"Vlevo na Severní čtyřicátou," opakoval Carella. "Směrem na jih až ke Grover Avenue, pak zase vlevo. Dál až k Osmáctyřicáté a pak do parku. Správně."

Přikryl mluvítko rukou. "Máte to, Kingu?"

"Mám," řekl King.

"Dává nám to po kouskách, abychom nemohli oznámit nejbližšímu dopravákovi, kam jedeme. Jsou to prohnaný ničemové, pane Kingu." Carella se zamračil. "Jen kdybych věděl, jak jim to zarazit. Jen kdybych to věděl!"

Syd Barnard seděl v zaparkovaném autě a kouřil už desátou cigaretu za poslední půlhodinu. S obavami se podíval na hodinky. Pak zase na silnici. Vůz byl zaparkovaný v lesíku a ze silnice ho celý zastiňovala dřevěná bouda na nářadí patřící elektrárenské společnosti. To krytí bylo vlastně docela zbytečné. V poslední půlhodině tudy projel jediný vůz a v den, kdy místo s Eddiem vybírali, to byla dokonce jen tři auta za dvě hodiny. Možnost, že by si jich všiml nějaký zvědavý řidič, byla nepatrná, téměř zanedbatelná. Nebylo ani pravděpodobné, že by tu patroloval policejní vůz. Syd si pozorně prohlédl seznam zablokovaných silnic. a věděl, že nejbližší policejní barikáda je na velké křižovatce vzdálené asi patnáct mil směrem na západ. Snadno se jí vyhnul, když jel sem, a věděl, že ji snadno objede, až se bude vracet na farmu.

Plán nebyl ohrožen, ani kdyby King odmítl uposlechnout rozkazy, nebo kdyby například jel za cadillacem policejní vůz. A nejkrásnější na všem bylo právě to, že nikdo nevěděl, kam King jede, jen King sám, a i on dostával informace po kousíčkách, takže vůbec neměl možnost nějak souvisle informovat někoho třetího. Bouda elektrické společnosti byla právě za zatáčkou. Kdyby za Kingem jel policejní vůz, musel se držet v slušné vzdálenosti, aby neriskoval, že bude odhalen. Odhalení znamenalo ohrozit chlapce a proto si Syd mohl být jist, že policie by zůstávala hezky daleko za prvním vozem. Díky telefonickému spojení s Kingem bude Eddie vědět, až se King přiblíží asi na pět mil. Řekne mu, aby zajel ke krajině a otevřel pravé okénko. Pak mu řekne, ať jede zase dál. Asi tak půl míle před boudou oznámí Eddie Kingovi, že se blíží k zatáčce a až z ní vyjede, ať zpomalí jízdu, zajede ke krajině, zastaví a vyhodí krabici s penězi

okýnkem ven do křoví na pravé straně silnice. Nato má odjet z místa co nejrychleji a řídit se instrukcemi, které dostal telefonem.

A v tom právě byla největší krása celého plánu. Kdyby za Kingem nakrásně jelo policejní auto, nebude v dohledu, až vyhodí krabici. Než policie dojede k boudě s náradím, bude King dávno pryč. Policie pojedě za ním, aniž viděla, jak peníze vyhodil, ani nebude vědět, že se to stalo. Eddie bude mluvit s Kingem dál. Dovede ho až na samou špičku Sands Spitu, na konci poloostrova ho otočí a po jiné silnici dovede zpátky do města. Policejní vůz za ním ho bude sledovat dál a Eddie bude mluvit s Kingem tak dlouho, až Syd sebere peníze a vrátí se na farmu. V okamžiku, kdy překročí práh, přestane Eddie vysílat. King - a eventuální policisté - budou volní. Budou moci jet do které tramtárie se jim zachce, dokonce zpátky k boudě, protože Syd už tam dávno nebude.

Plán byl tedy skvostný.

Přesto byl Syd nervózní.

Nemohl potlačit pocit, že se něco pokazí.

Ale co by to mohlo být, ho nenapadlo.

Nečetl totiž bibli.

Nevěděl, že země bude patřit pokorným.

Eddie Folsom s očima upřenýma na mapu řekl: "Dobře. Teď se blížíte k mostu Black Rock. Je tam budka výběřčího a za přejezd se platí čtvrták, pane Kingu, pětadvacet centů. Vyndejte si teď hned drobný z kapsy a mějte je po ruce. Nedávejte výběřčímu stodolarovku nebo vůbec větší peníze, vzbudil byste pozornost. A nemluvte na něj. Jestli za váma jedou poldové, dostanete se do maléru. Budou-li někde nablízku poldové, až budete odevzdávat peníze, přestane platit, co jsme řekli, a kluka zabijeme. Slyšel jste, pane Kingu?"

"Slyším vás, ano," odpověděl Carella.

"Fajn," řekl Eddie. "Kolem budky výběřčího projedete na most. Až budete na jeho konci, řeknete mi a já vám povím, co dál. Kdybyste řekl něco výběřčímu, nepomůže vám to, protože nevíte, kam jedete. Pokuste se o nějaký figl a je po klukovi."

Kathy poslouchala manžela a při jeho slovech sebou trhla.

Je po klukovi.

Je po klukovi. Zabijou ho.

Můj manžel, myslela si.

Moje chyba.

V autě sáhl Steve Carella do zadní kapsy a vyndal náprsní tašku. Rychle ji otevřel tam, kde byl ke kůži sponkou připíchnutý jeho policejní odznak. Odstranil sponku, vytáhl notes a rychle načmáral:

"Zavolejte na kriminální ústřednu. Řekněte, že King dostává instrukce rádiovou vysílačkou přes telefon v jeho autě. Snažte se zjistit odkud. Spěchá!"

Detektiv Steve Carella

Připíchl svorkou odznak k papíru, vytáhl z kapsy čtvrt dolar a dal znamení Kingovi, aby zajel k budce výběřčího, který přijímal peníze podávané mu z předních okének.

"Už jste u budky, Kingu?" zeptal se Eddie.

"Hned tam budu," řekl Carella.

"Máte drobný?"

"Ano, mám čtvrták."

"Dobře. A žádný legrácky."

Vůz zpomalil a zajel k budce výběřčího. Carella podal uniformovanému strážníkovi ve službě čtvrt dolar, papírek a svůj odznak, významně na něj kývl, King přidal rychlost a zařadil se do proudu vozidel pohybujících se přes most.

"Teď sjíždíte z mostu, že?" zeptal se Eddie.

"Správně," odpověděl Carella.

"Okay, držte se vlevo. Nechci, abyste jel směrem na Calm's Point. Uvidíte velký návěští s nápisem Dálnice Mid-Sands. Pojedete po ní."

Kathy stála za manželem a začalo jí svítat, co znamenají značky na mapě ulic. Místo označené červeným kroužkem byla zřejmě residence Douglase Kinga, a to červeně vyznačené byla cesta, po které teď Eddie Kinga vedl. Místo označené jako farma byla zřejmě jejich farma nalézající se na Fairlane Road asi půl míle od Staberry Road. A místo označené modrou hvězdičkou...?

"Jedte pořád, až dojedete k exitu číslo sedmnáct," řekl Eddie. "Jasný?"

"Jasný," řekl Carella.

Modrá hvězdička Kathy zmátla, protože červená čára ji minula a pak pokračovala až na konec poloostrova, kde se znova otočila a vracela se do města. Jestli zahodí peníze...

Ale ovšem!

Modrá hvězdička označovala místo, kde v úkrytu čeká Syd. Řeknou Kingovi, aby vyhodil peníze, a pak ho nechají jezdit dál, jen aby ho dostali pryč do toho místa, eventuálně znátlí ty, kdo jedou za ním. Ovšem! Syd Barnard tedy číhá...

Podívala se na mapu pozorněji.

...Tantamount Rouad, právě za zatáčkou na silnici 127.

"Eddie," řekla.

"Teď ne, proboha!" zařval a přikryl rukou mikrofon.

"Eddie, pojďme pryč! Prosím tě, prosím tě!"

"Ne!" odpověděl. "Kde jste teď, Kingu?" řekl do mikrofonu.

"Blížím se k exitu 15," řekl Carella.

"Upozorněte mě, až minete šestnáctku," řekl Eddie.

"Provedu," řekl Carella a přikryl mluvítko telefonu.

"Kam myslíte, že nás vede?" zeptal se King.

"Nevím. Někam na konec poloostrova." Potrásl hlavou. "To kdybysme věděli, pane Kingu..."

Syd Barnard se znova podíval na hodinky.

Už by to nemělo dlouho trvat. No tak, Eddie, myslel si, popožeň je! Ať už jsou tady s prachama! Ať už je vyhodí, já je seberu a už ať jsem zpátky v bezpečí na farmě!

Dělej, prosím tě! Pospěš si!

Syd si neuvědomoval, že se modlí.

"Co tomu říkáš, Harry?" zeptal se uniformovaný strážník.

Strážník ve výběrčí budce vrátil řidiči drobné a řekl: "Čemu?"

"Ztiš trochu to rádio, buď tak hodnej!"

"To víš, že jo." Ztišil zvuk. "Co je!"

"Ten chlapík mi právě podal tohle. Jak tomu rozumíš?"

Harry si prohlížel odznak a četl, co bylo na papírku. "Jak tomu rozumím? Ty trumbero, tenhle chlapík je polda! Okamžitě běž zavolat!"

"Jak to víš, že je to pravý?"

"Člověče, takovejhle odznak nekoupíš v obchodáku!"

"Kriminální ústředna, detektiv Snyder."

"Tady je strážník Umberson, číslo odznaku 63-457. Mám službu jako výběrčí na mostě Black Rock."

"Jo, co se děje, Umberson?"

"Právě kolem nás přejel černej cadillac a člověk, co v něm seděl, mi podal odznak a papírek, kde stálo, že mám zavolat policejní ústřednu."

"Jakej odznak?"

"Co mají detektivové."

"Jaký číslo je na něm?"

"Moment." Nastala malá odmlka. "Číslo 8712," řekl Umberson.

"A co má být?"

"Na papírku stálo, že mám zavolat policejní ústřednu a říct, že King dostává instrukce prostřednictvím rádia a telefonu v jeho autě. Máme se přej pokusit zjistit odkud. Dává ti to nějaký smysl?"

"King dostává instrukce..." Detektiv Snyder pokrčil rameny. "Já jsem zrovna nastoupil," řekl. "Nic mi to neříká.

Zkontroluju číslo, jestli je ten odznak pravej. Jakže se ten chlap jmenuje?"

"King."

"King? Jako ten chlap ze Smoke Rise, co mu unesli -" Snyder vyskočil a pak najednou řekl: "Ježíšmarjájosef!"

"Nech toho, Eddie," řekla Kathy. "Skonči to. Vezmem chlapce a..."

"Ničeho nenechám," utrl se Eddie. "Já to musím udělat, Kathy! Musím!"

"Prosím tě! Jestli mě máš rád, tak tě prosím, ne..."

"Volám. Právě jsme přejeli exit 16," řekl Carella.

"Fajn. Odbočte na sedmnáctým a jedte čtyři bloky na sever. Pak se obraťte a jedte dál, až narazíte na další vjezd.

Pojedete opačným směrem," řekl Eddie, "a pojedete k exitu patnáct. Ozvěte se, až -"

"Chlapec je na farmě na Fairlane Road, půl míle od Stanberry," zakřičela najednou Kathy do mikrofonu.

"Krucí, co to -" Eddie vyskočil a obrátil se k ní, ale bylo pozdě, pára odhodila pokličku z hrnce a Kathy se nedokázala opanovat; z úst se jí řinula osudná slova.

"Syd Barnard čeká ve voze..."

"Kathy, přestaň, zbláznila ses?"

"...Na Tantamount Road, silnice 127 za zatáčkou!"

"Slyšel jste to!" zařval Carella.

"Slyšel," řekl King.

Carella praštil sluchátkem. "Tantamount Road, silnice 127, jedem tam," řekl Kingovi. "Pořád rovně až k exitu dvaadvacet, tam odbočte. Šlápněte na to. O povolenou rychlost se nestarejte." Zdvihl sluchátko a čekal na spojovatelku.

"Jaké číslo voláte, prosím?"

"Policie," řekl Carella. "Okamžitě mě spojte s kriminální ústřednou!"

"Prosím," řekla spojovatelka.

Syd Barnard seděl v autě a kouřil svou patnáctou cigaretu, když ze zatáčky vyjel černý cadillac.

To je on, řekl si. To je on.

Vůz zpomalil a zastavil se. Okénko na pravé straně bylo otevřené. Syd se na ně díval a očekával, že se objeví dvě ruce, že uvidí, jak krabice s penězi padá do křoví. Místo toho se otevřela dvířka a vyskočil muž s pistolí v ruce.

Co se kruci...? pomyslel si Syd a proklel Eddieho, že ho včas nevaroval, ale pak ho přestal proklínat, protože si uvědomil, že ho varovat nemohl, pak začal uvažovat, kde se co zhatilo, nastartoval a pak se přikrčil, protože ten hajzl s pistolí vystřelil. Rozjel se autem rovnou na něj. Muž s pistolí nepřestával střílet dál. Dvě rány roztržily přední sklo, ale Syd nezastavil, protože viděl, že z cadillacu vyskočil další muž. Vůz se sotva dotkl asfaltové vozovky, když Syd zaslechl hotovou kanonádu, ucítil, že vůz sebou škubl, a okamžitě mu bylo jasné, že jedna střela zasáhla pneumatiku. Pak se roztržilo zadní sklo a Syda napadlo, že na tom bude lip, když nechá vůz vozem a uteče po svých. Ujel ještě pár metrů, vyskočil ven, ještě než se kodrcající auto zastavilo, a rozběhl se do lesa.

Chlap s pistolí znova nabíjel.

Ten druhý, vysoký muž s prošedivělými spánky, se vrhl za Sydem. Syd bleskurychle vytáhl pistoli a dvakrát vystřelil. Netrefil se.

Pádil do lesa.

"Vzdej se!" řval muž za ním. "Víme, kde je tvůj partner!"

"Jděte do hajzlu!" zařval Syd, otočil se a vypálil ještě jednu ránu, ale muž za ním nezpomalil. Hnal se do lesa za Sydem a Syd střílel o sto šest, až byla pistole najednou prázdná. Zahodil ji, nebyla k ničemu. Hmátl do kapsy, čepel nože na péro se zableskla a když se ten velký chlap najednou objevil za hromadou kamení, řekl Syd tiše: "Stát!"

"To zrovna!" řekl Douglas King a skočil po něm.

Ostří nože se mihlo a rozřízlo Kingovi převlečník. Mihlo se ještě jednou a tentokrát zasáhlo hlouběji: roztrhlo Kingovi sako, objevil se tenký pramínek krve. Kingovy ruce sevřely Sydovi hrdlo.

"Ty bídáku, ty svině mizerná!" mumlal King, přitiskl Syda zády ke stromu a svíral ruce stále pevněji. Nůž se míhal už nazdařbůh, hledal, kam se zaříznout, ale sevření nepovolovalo. King byl chlap jako hora a jeho ruce kdysi krájely kůži; teď otloukal Sydovi hlavu o strom, nepovolil sevření, a počínal si tiše, chladně a surově, mlátil Sydem o strom, až mu nůž vyklouzl z ruky.

Výčerpaný a omráčený Syd jen mumlal: "Dejte... dejte mi šanci!"

Douglas King nevěděl, jak by odpověděl hrdina oblíbeného seriálu. Nepustil Syda, dokud se neobjevil Carella s pouty. A bylo po všem.

Strážníci, kteří odpověděli na zavolání z kriminální ústředny, vjeli s policejním vozem na dvůr před statkem a zastavili. Vytáhli pistole a zaujali pozice po obou stranách dveří. Poslouchali. Dům byl tichý. Jeden strážník vzal opatrně za kliku a dveře se otevřely.

Uprostřed rozkládací postele seděl osmiletý chlapec s dekou přehozenou přes ramena.

"Jeff?" zeptal se strážník.

"Ano."

"Jsi v pořádku?"

"Jsem."

Strážník si prohlížel světnici. "Je tu s tebou někdo?"

"Ne."

"Kam odešli?" zeptal se druhý strážník.

Jeff Reynolds dlouho váhal, než odpověděl. Pak řekl: "Kdo kam odešel?"

"Ty lidi, co tě tady věznili," řekl strážník.

"Mě tu nikdo nevěznil," odpověděl Jeff.

"Cože?" řekl první strážník. Podíval se do svého černého notesu. "Heleď," řekl trpělivě, jako by mluvil s pomateným dospělým a ne s dítětem. "Detektiv, který se jmenuje Carella, zavolal z auta telefonicky Kriminální ústřednu a řekl, že někdo drží ve statku na Fairlane Road, půl míle od Stanberry Road. A ty tady opravdu jsi. Taky řekl, že nějaká ženská, nějaká Kathy jim to řekla do mikrofonu a že tam s ní byl ještě někdo. Tak kde jsou ty lidi, chlapče? Kam odešli?"

"Já nevím, o kom mluvíte," řekl Jeff. "Já jsem tu sám od té doby, co odjel Syd."

Oba strážníci civěli jeden na druhého.

"Je zřejmě v šoku," řekl jeden.

Jeff trval na svém.

A protože život je plný překvapení, Syd jeho lež potvrdil. Vůbec neví, o kom to policie mluví, řekl. Nezná nikoho, kdo by se jmenoval Kathy. Naplánoval a provedl tu věc úplně sám.

"Lžeš a my víme, že lžeš," řekl poručík Byrnes. "Někdo tam musel být a obsluhovat tu vysílačku."

"Třeba to byl Mart'an," řekl Syd.

"Co chceš získat tímhle lhaním?" zeptal se Carella. "Koho chráníš? Copak nevíš, že tě prozradila ta ženská?"

"Jaká ženská?" řekl Syd.

"Jmenuje se Kathy. Ten muž ji okřikl jménem, sotva otevřela ústa."

"Žádnou Kathy neznám," řekl Syd.

"Co to má být, nějaký tvůj mravní zákoník? Zákon smečky? Donášet se u vás nesmí? Řekla nám přesně, kde tě najdeme, Barnarde."

"Nevím, kdo vám to moh říct, protože v tom jedu sám," trval na svém Syd.
"My je dostaneme, Barnarde. S tvou pomocí nebo bez ní."
"Myslíte?" zeptal se Syd. "Nevím, jak chcete dostat někoho, kdo neexistuje."
"Z jediný věci je mi na blití," řekl Parker. "Ze zlodějů, který mají čest."
"Tak se pobližte," řekl Syd a Parker ho prudce a ošklivě uhodil.
"Jak se ta děvka jmenuje?" zeptal se Parker.
"Nevím, o kom mluvíte."
Parker ho znovu uhodil.
"Kathy, Kathy," řekl Parker. "Kathy a jak dál?"
"Nevím, koho myslíte," řekl Syd.
"Co nám to věšíš na nos," řekl Parker. "Zatraceně dobře víš, kdo..."
"Já vám nic na nos nevěším," řekl Syd.
Parker sevřel ruku v pěst.
"Dej ty ruce pryč, Andy," řekl Carella.
"Já bych ho..."
"Dej je pryč!" Carella se otočil k Sydovi. "Tímhle si neprospěješ, Barnarde, a svým kamarádům taky ne. My je dostaneme. Získals pro ně jen trochu času."
"Možná, že nepotřebujou nic než trochu času," řekl Syd a jeho hlas byl najednou plný smutku. "Možná, že trochu času potřebujem všichni."
"Zavřít!" řekl Byrnes

KAPITOLA 14

Ve služebně 87. policejního revíru psal detektiv Steve Carella na stroji závěrečnou zprávu o únosu Jeffryho Reynoldse. Byl studený den na konci listopadu a pára stoupající z hrnku kávy na jeho psacím stole dodávala jinak nevlídné služebně zdání útulnosti. Chabé listopadové sluníčko se cedilo skrz dlouhá okna a pokrývalo podlahu bledězlatými skvrnami. Carella vytrhl ze stroje zprávu ve třech vyhotoveních, vytáhl uhlové papíry, otočil se k Meyeru Meyerovi a řekl: "Finis."
"Konec příběhu," řekl Meyer Meyer. "Steve Carella, reportér číslo 1 oblíbeného isolského plátku dělá tečku za dalším ohromujícím úspěchem. Zase jednou vítězí spravedlnost. Syd Barnard hnije v žaláři. Policie jásá. Další hrozba P.T. občanstvu zneškodněna. Steve Carella, náš reportér číslo 1, si zapaluje cigaretu a uvažuje o zločinu a trestu, o spravedlnosti a moci tisku. Hurá Carellovi, provolávají davy. Ať žije Carella, hulákají davy. Chceme Carellu za prezí -"
"Vlez mi někam, jo?" řekl Carella.
"Ale co ti za scénou?" zeptal se Meyer teatrálně. "Co záhadná žena, známá pouze jako Kathy? Co muž, který vykřikl její jméno do mikrofonu vysílačky na té osamocené a opuštěné farmě? Kde jsou teď? Vážení, neptejte se," řekl Meyer, "protože to neví ani náš neohrožený detektiv."
"Já myslím, že odjeli do jiného státu," řekl Carella. "Přeju jim hodně štěstí."
"Proboha, proč? Únoscům?"
"Děti jsou jako štěňátka," řekl Carella. "Jestli Jeff Reynolds odmítl kousnout do něčí ruky, tak ta ruka k němu byla hodná. Podle mě je to tak. Kdo může vědět, co za tím vším vězí, Meyere? Barnard nám to neřek a nikdy neřekne. Radši půjde na elektrický křeslo, než aby se proslavil jako práškač. Ve vězení v Castlevieu si svým mlčením udělá renomé, lotr, kterýho policie nezlomila. Dobrá, ať si ta svině má svůj slavný den. Možná, že každé máme právo na svůj slavný den." Carella se zamyslel. "Kathy. Pěkný jméno."
"Bodejť. Jistě taky pěkný kvítka," řekl Meyer. "Nic neprovedla, jen pomáhala při únosu."
"Vždyť neznáme fakta," řekl Carella. "Možná, že si to od Jeffa Reynoldse zaslouží. Kdo to může vědět?"
"Carellův ocelový zrak zjhl," řekl Meyer. "Neboť pod drsným krunýřem reportéra číslo 1 bije v jeho hrudi srdce staré sentimentální pradelny." Meyer vzdychl. "Koho dalšího omilostníme? Douglase Kinga?"
"Dostal, co mu patří," řekl Carella.
"Způsobil si to sám. Víš, co toho mizeru nejvíc potěšilo, když bylo po všem? Že jeho zatracený kšeft s akciemi se podařil a že bude prezidentem tý jeho zatracený botařský společnosti. Co řekneš tomuhle, Steve? Co ty na to?"
"Některý lidi mají vždycky štěstí," řekl Carella. "Jeho žena se k němu vrátila, to víš, ne?"
"Vím. Proč smetanu slíznou vždycky mizerové?"
"Kdežto dobrý umírají mladý," doplnil Carella.
"Já jsem ještě neumřel," řekl Meyer.
"King taky ne. Možná, že v tomhle zatraceném případě nezapltil výkupný nikdo, ale možná, že všichni."
"Řekni to ještě jednou," požádal Meyer.
"Dej tomu chlapovi čas. Nikdo ho nenutil, aby se cpal pod ten vystřelovací nůž."
"To, že někdo má kuráž postavit se noži, ještě neznamená, že má kuráž postavit se sám sobě."
"Mluvíš jako kniha," řekl Carella. "Dej mu čas. Myslí si, že se nemůže změnit. Já bych řekl, že se změnit musí, jinak je z něho mrtvola. Proč myslíš, že se jeho žena k němu vrátila? Protože převádí babičky přes ulici?"
"Ten lump je její investice, proto," řekl Meyer.
"To jistě. Ale ona neinvestovala do Grangerovy obuvi. Její hlavní investicí je Douglas King. A na mě dělala dojem

ženy, která ví, kdy prodat bezcenný akcie."

"Jen opatrně, mohli bysme tě přeložit do finanční hlídky," řekl Meyer.

"Uf!" řekl Andy Parker od dvířek v lat'kovém brlení, plácal se pažema do boků a dupal. "Jestli se venku ještě ochladí, tak jedu na jižní točnu."

"Jak to vypadá na ulici?"

"Je tam zima."

"Já myslel..."

"Kdo to má vědět? Myslíš, že se pídím po zločinech, když je takhle? Pídím se po podniku, kde by bylo teploučko, nic jinýho mě nezajímá."

"Lidi se mění, že jo?" řekl Meyer. "Ten den, co se změnil Andy Parker, jdu dělat metaře."

"Jako bys tak jako tak nečistil ulice už teď," řekl Parker. "Kdepak vzal náš milej Steve to kafe?"

"Od Miscola."

"Hej, Miscolo!" zahulákal Parker. "Přines sem tu bryndu!"

"Jednou to bude muset zaplatit," řekl Carella zamyšleně.

"Co? Kdo bude muset co zaplatit?" zeptal se Parker.

"King," řekl Carella. "Výkupný za sebe."

"Nemám rád hádanky, když je zima," řekl Parker.

"Tak proč jseš policajt?"

"Máma mě přinutila." Odmlčel se. "Miscolo, kde je sakra to kafe?"

"Už to budééé," zavolal Miscolo.

"Moc nerad tohle zakládám," řekl Carella a pročítal si svou zprávu.

"Proč?" zeptal se Meyer.

"Snad protože si myslím, že ten případ se ještě neuzavřel. Pro několik lidí je pořád ještě otevřený, Meyere."

Meyer se usmál. "Ty v to jen doufáš," řekl a vtom se objevila káva. Miscolo přiklopýtal pod nákladem hrnků a veliké konvice. Vůně kávy je udeřila do nosu. Všichni si nalili a pili a vykládali si obvyklé sprosté vtipy.

Venku číhalo město a chystalo se ke skoku.